

Giới thiệu Tạo Hóa Thần Đế

Thành Thiên là một nhà khoa học trong truyện Tạo Hóa Thần Đế của tác giả Vô Phi Long, hắn bị vút bỏ ở Trái Đất, sau khi chết đi, linh hồn xuyên không qua không gian tới một thế giới tiên hiệp mang tên Thủy Châu nơi mà con người có thể tu luyện.

Nhập vào thể xác mang tên Lâm Mặc, với thân phận một tên thiếu gia phế vật, hắn phải làm sao để trở thành cường giả. Ở một nơi chỉ có sức mạnh làm chủ thì hắn phải làm sao để sinh tồn...Mời bạn đón chờ kết cục từ truyện online hay này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tạo Hóa Thần Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Trọng Sinh

Đại lục thủy Châu, phía nam lục địa thuộc vùng Vạn Thụ. Trong thành Phong Long, gia tộc Lâm Gia, phía sau hậu viện, trong 1 căn phòng đơn sơ, 1 thiếu niên đang nằm trên giường.

- Ai za! Đau đầu quá!

Người thiếu niên tỉnh dậy, lắc lắc cái đầu còn đau nhói. Hắn đưa mắt nhìn xung quanh bằng ánh mắt ngạc nhiên và hốt hoảng

-Đù! Đây là đâu vậy? Phim trường cổ trang hay sao? A! Mình bị làm sao thế này? Khoan đã...tại sao mình còn sống?!!!

Hắn hốt hoảng khi nhìn thấy khuôn mặt của mình trong 1 chiếc gương đặt ở trên chiếc bàn cạnh giường và còn hoảng sợ hơn thì thấy mình còn sống nhăn răng.

Bùm! Lại 1 cơn đau đầu lan truyền đến toàn thân làm hắn bất tỉnh. Trong cơn mê, hắn có 1 giấc mơ kì lạ hay đúng hơn là kí ức của hắn...

Địa cầu, Việt Nam, năm 2017. Thành Thiên 30 tuổi 1 nhân viên bán xăng đang làm việc miệt mài 10 giờ đêm

-Ê! Thiên, tao zè trước nha. Mày cũng zè đi.

1 người đồng nghiệp của Thành Thiên chào hắn rồi dắt chiếc xe cào cào ra rú ga rồi phóng đi, à lộn là đạp xe phóng đi. Thành Thiên cười cười, định dắt chiếc xe lu ra về thì...

-Mùi xăng? Xăng rò sao? Gọi người đến giúp mới được!

Hắn lấy chiếc nokia ra bấm 115 để gọi xe cấp cứu đến sửa kho xăng thì “òanh” 1 tiếng, trạm xăng phát nổ. Vụ nổ lớn tới mức cuốn bay tất cả những thứ trong vòng phạm vi 20 mét kể cả Thành Thiên vẫn còn đang hồn nhiên gọi điện thoại. Tại sao lại nổ nhanh như vậy? 2 phút trước, trên trạm xăng còn có 1 hàng chữ “su dung dien thoai gan tram xang co the gay chay no!”

1 đoạn kí ức khác....

1 thiếu niên có 1 khuôn mặt đẹp trai, mái tóc trắng đang bị những người thiếu niên khác chỉ trỏ, dùng những lời lẽ xỉ vả, người thiếu niên co rút lại có vẻ rất sợ hãi.

- Dừng lại đi, mọi người đừng làm như vậy nữa! Thiếu gia, chúng ta về thôi!

1 cô bé nhìn khoảng 10- 11 tuổi, khuôn mặt dễ thương, mặc bộ quần áo cũ chạy tới lách qua đám người cầm tay cậu thiếu niên tóc trắng đi xa khỏi đám đông..

... -Tên phế vật!

1 giọng nói vang lên sau lưng 2 người nhưng họ không để ý mà vẫn bước tiếp... Người thanh niên tóc trắng đó là Lâm Mặc 11 tuổi, là con cháu trực hệ của Lâm gia, cũng chính là người thiếu niên đang nằm trên giường tuy nhiên đây là Lâm Mặc lúc 16 tuổi.

- Hóa ra là vậy!

Đó là giọng nói của Lâm Mặc hay đúng hơn là giọng nói của Thành Thiên vừa tỉnh lại. Từ những kí ức được sắp xếp lại hắn đã hiểu chuyện gì xảy ra rồi. Hắn chết vì tội ngu, không hiểu sao linh hồn lại xuyên qua không gian rồi nhập vào thể xác tên Lâm Mặc này. Cũng từ những kí ức đó mà hắn biết được vài điều về nơi hắn đang ở. Nơi đây có tên đại lục Thủy Châu, không biết độ lớn bao nhiêu nhưng mà chắc chắn là lớn gấp chục lần Trái đất. Nơi này có 1 loại năng lượng thiên địa đặc biệt được gọi là linh khí. Con người ở đây có thể hấp thu linh khí để tu luyện, tăng cao tuổi thọ, truy cầu pháp thuật, sức mạnh của võ đạo và linh hồn. Tuy nhiên không phải ai cũng có khả năng tu luyện, muốn tu luyện cần có tư chất và tư chất của mỗi người không phải đều

giống nhau. Tư chất được chia làm 4 bậc là hạ đẳng, trung đẳng, thượng đẳng, đỉnh cấp. Mỗi bậc chia làm 3 hạng gồm nhất, nhị, tam. Hạng nhất đỉnh cấp là tư chất cao nhất và hạng tam hạ đẳng là thấp nhất. Tuy nhiên, tư chất đỉnh cấp là rất hiếm, vạn người có một chứ đừng nói đạt tới hạng nhất đỉnh cấp. Tư chất tam hạ đẳng rất kém, chỉ hơn người thường 1 chút, tu luyện chậm và khó thăng cấp tu vi. Tu vi là từng giai đoạn tu luyện của tu sĩ, tu vi càng cao sức mạnh càng lớn, đồng thời, tu vi càng cao muốn càng khó tăng tiến tiếp. Tu vi được chia làm mười cảnh giới gồm: luyện khí, kết nguyên, kim đan, huyền nguyên, kết anh, hóa nguyên, ngưng nguyên, thiên nguyên, nguyên đỉnh, thiên tiên. Mỗi cảnh giới chia làm chín tầng, từ tầng 1 tới tầng chín. Tu vi thiên tiên là cảnh giới cao nhất, được xem là bá chủ ở nơi này, người đạt đến cảnh giới này rất ít hiện tại cũng chỉ còn khoảng 100 thiên tiên mà thôi. Thế giới này không có luật pháp, muốn nói đạo lý cần có sức mạnh, nói trắng ra là mạnh được yếu thua. Ở đây vì tài nguyên tu luyện mà tranh giành, giết người như không, ngay cả người thân cũng có thể ám toán nhau không có gì là lạ cả, muốn tồn tại lâu dài thì cần dùng nắm đấm của mình. Chủ nhân thể xác này - Lâm Mặc vào lần kiểm tra tư chất vào 5 năm trước, phát hiện ra mình mang tư chất tam hạ đẳng, từ đó trong Lâm gia này ai cũng coi thường hắt hủi ngay cả người hầu cũng chẳng xem hân ra gì. Lâm Mặc không có cha mẹ nhưng mà hân biết cha hân là nhị đương gia của Lâm gia nhưng đã chết từ lúc hân còn nhỏ. Hân không bỏ cuộc mà là điên cuồng tu luyện, hay vào kho sách của gia tộc để tìm công pháp tu luyện, tìm hiểu kiến thức. Cuối cùng sau 4 năm, hân đã đạt đến luyện khí tầng 6 trong khi anh chị em họ hân thì đã đạt đến tu vi kết nguyên cả rồi. Trong vòng 1 năm trở lại đây thì tên này không hiểu sao lại bị điên nhẹ, lúc tỉnh lúc mơ. Hôm nay, tên Lâm Mặc này tự giải thoát cho mình - tự tử, đúng lúc linh hồn của tên Thành Thiên này nhập vào đoạt xá nốt.

- Đúng là nhân sinh kì lạ, nếu không gặp phải tình huống này thì mình không bao giờ tin! Nhưng mà cái thân phận mới này cũng không tốt cho lắm a!

Có rất ít người biết rằng Thành Thiên hân trở thành nhà khoa học lúc 20 tuổi, nhưng vì bị người ta ganh ghét hãm hại mà từ bỏ công việc lúc 25 tuổi ra làm thầu bán.....xăng. Trước kia là thiên tài, bây giờ là phế vật.

- Thôi đành vậy! Ít ra là vẫn còn sống!

Thành Thiên bắt đầu nhìn tỉ mỉ căn phòng mà hân đang ở. Kiểu bố trí ở đây cũng khá giống với kiểu bố trí như trong mấy bộ phim kiếm hiệp mà hân từng xem trên tivi. Căn phòng cũng chẳng có gì nhiều, vài cây cảnh nở hoa, vài bức tranh thủy mặc treo trên tường, giữa phòng có một chiếc bàn gỗ nâu đen, vài chiếc ghế đá xám.

Bạn đang đọc truyện *Tạo Hóa Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Đổi Tên

- Thiếu gia người làm sao vậy? Nô tì là Song Nhi mà...!

Cô gái tên Song Nhi nhìn Thành Thiên bằng mắt ngạc nhiên cực độ. Tuy thường ngày thiếu gia của cô có hơi điên điên nhưng chưa bao giờ quên cô cả, chẳng lẽ hôm nay bệnh nặng hơn.

Song Nhi sao? lập tức trong đầu Thành Thiên hiện lên những kí ức về 1 cô bé kéo tay Lâm Mặc ra khỏi đám đông...chơi đùa cùng hân...mặc áo giúp hân...bôi thuốc cho những vết thương của hân...lấy cơm cho hân...chơi xếp hình cùng hân...

Song Nhi là người làm của Lâm gia, cũng là nô tì của Lâm Mặc. Cô theo Lâm Mặc từ lúc 10 tuổi, bằng tuổi với hân. Trong lần kiểm tra tư chất vào 5 năm năm trước, cô cũng được kiểm tra và phát hiện cô mang tư chất nhất trung đẳng. Tuy nhiên tu vi của cô vẫn là luyện khí tầng 6, không phải là cô không tu luyện mà do công pháp của cô thấp, đương nhiên 1 nguyên nhân quan trọng ở đây là cô không muốn mình vượt qua tu vi thiếu gia làm thiếu gia buồn. Nói về công pháp tu luyện thì được chia làm phẩm cấp, huyền cấp, tiên cấp, thần cấp, hỗn độn cấp. Công pháp hỗn độn là công pháp cao nhất, nó đã vượt qua phạm vi truyền thuyết, ngay cả công pháp thần cấp cũng rất hiếm chỉ có các tông môn lớn mới có một vài bộ.

Trong Lâm gia bây giờ chỉ Song Nhi thân với Lâm Mặc nhất, cũng vì vậy mà cô bị mọi người xa lánh. Ngay cả việc lấy cơm cho hân cũng lén lút, phải ăn cơm thừa của Lâm Mặc. Nhưng tên Lâm Mặc này khi tỉnh thì lo tu luyện, khi điên điên lại càng không biết gì. Nhưng Song Nhi vẫn 1 lòng với hân, chứ bao giờ bắt nạt hay chán nản.

- Thiếu gia! Thiếu gia! Thiếu gia làm sao vậy?

Song Nhi hốt hoảng khi thấy Thành Thiên cứ ngẩn ngơ nhìn mình, định gọi điện cho bệnh viện tâm thần thì nghe thấy thiếu gia nói:

- À! Ta không sao! Ta mới ngủ dậy nên nhất thời quên mất.

- Thế mà nô tì tưởng... Được rồi, thiếu gia tới ăn cơm đi! Hôm nay Song Nhi có lấy được 1 cái đùi gà này!

Nghe thấy thiếu gia nói như vậy thì Song Nhi mới hòa hoãn xuống. Chẳng may mà thiếu gia bị gì thì cô cũng không biết phải làm sao nữa.

- Được, ăn cơm thôi!

Thành Thiên xuống giường, xỏ chân vào đôi giày đã sờn mép, bước từng bước khập khiễng như cô dâu vừa động phòng, cũng là do cơn đau đầu còn chưa hết hân. Ngồi xuống chiếc ghế đá xám lạnh, nhìn vào cái bữa cơm của 1 thiếu gia mà Thành Thiên cũng lắc đầu, 1 bát cơm, 1 chén canh, 1 chiếc

đùi gà. Bữa cơm này cũng đạm bạc quá rồi, so với bữa ăn của 1 gia nhân cũng không bằng. Quá đáng rồi! Lâm Mặc dù gì nữa cũng là một thiếu gia, tư chất kém cũng không thể bị coi thường hơn cả gia nhân chứ!- Thành Thiên cảm thán. Hắn theo quán tính nhìn sang Song Nhi, Lâm Mặc bị coi thường như thế thì cô gái này sẽ như thế nào.

- Song Nhi, tới ăn cùng ta đi!

- Không! Thiếu gia ăn đi, nô tì ăn rồi! - Song Nhi khoát khoát tay.

Dù nói thế nhưng trong lòng cô vẫn rất ngạc nhiên, thường ngày thiếu gia đâu nói những câu như thế này.

- Ngươi đừng nói dối! Nếu như ngươi không ăn thì đem cơm đi đi, ta không ăn nữa!

- Không được! Sáng giờ, thiếu gia đã ăn cái gì đâu!??

- Ngươi tới ăn cùng đi, nếu không ta đi ngủ tiếp đây!

Song Nhi chần chừ, hôm nay thiếu gia có gì đó khác khác thì phải. Nhưng cũng không thể ăn được, cơm ít quá mà. Thường ngày cô phải đợi thiếu gia ăn xong mới ăn được, cô có thể đói nhưng thiếu gia thì không được. Thành Thiên biết điều đó, tên Lâm Mặc này cũng quá đáng, không giúp gì được cho Song Nhi còn làm 1 gánh nặng nữa. Thấy cô cứ chần chừ mãi, Thành Thiên đành phải tới kéo bàn tay thô ráp ngồi xuống bên cạnh, vuốt vuốt mái tóc hơi rối, hần chậm rãi nói:

- Song Nhi à, lâu nay khổ cho ngươi rồi...

- Không! Song Nhi không có khổ gì hết mà!

- Im lặng nghe ta nói hết đã! Chúng ta đã chịu nhục lâu rồi, cần phải bỏ được cái nhục này mới có thể sống tiếp. Ta sẽ có ngày để cho ngươi được sống sung sướng

- Dạ thiếu gia!

-À đúng rồi! Từ bây giờ ta sẽ đổi tên thành Thiên Mặc.

Thành Thiên nghĩ kĩ rồi, kiếp trước hắn tên Thành Thiên, chủ nhân thể xác này tên Lâm Mặc, hắn quyết định đổi tên thành Thiên Mặc.

- A! Sao tự xưng thiếu gia lại đổi tên làm gì?

- Bởi vì bây giờ ta đã không còn là ta trước kia nữa! Chuyện này ngươi cũng đừng nói với ai.

- Dạ!

Mặc dù không hiểu Thiên Mặc nói lắm nhưng Song Nhi cũng gật đầu. Đúng là hôm nay cô thấy thiếu gia hơi khác với thường ngày, chẳng lẽ chỉ ngủ 1 giấc mà thiếu gia đã thay đổi nhân phẩm rồi!? Có lẽ cô sẽ không bao giờ biết rằng thiếu gia của cô đã chết rồi, người đang ngồi trước mặt cô là 1 kẻ đến từ 1 hành tinh xa xôi nào đó trong vũ trụ.

- Được rồi! Ăn cơm đi!...

...- Nè, ngươi ăn cái này đi...

...- Thiếu gia ăn nhiều vào, Song Nhi không đói lắm....

...- Đây, ngươi ăn đi, cái này, cái này nè... Cho ta miếng nước đi...

Dù cố gắng ép nhưng Song Nhi cũng chỉ ăn 1 ít rồi thôi. Ăn cơm xong, đang lúc Thiên Mặc trò chuyện với Song Nhi thì có tiếng gõ cửa

”Cốc cốc “

- Ai vậy? Vào đi!

Một người đàn ông tuổi khoảng 50, tuy nhiên người tu luyện tuổi tác chỉ là thứ yếu. Mái tóc hoa râm được buộc gọn, ngũ quan có vẻ giào hoạt, bộ ria mép được tỉa gọn gàng. Trên người mặc một chiếc áo trắng xám, trên tay còn cầm 1 quyển sổ. Đây là tổng quản của Lâm gia, tên là Phùng Sur, tu vi kim đan tầng 8. Nghe nói là được vào Lâm gia lúc còn rất trẻ. Thiên Mặc từ những kí ức của Lâm Mặc mà biết được.

Phùng Sur dùng đôi mắt không có biểu cảm liếc qua 2 người Thiên Mặc và Song Nhi rồi lạnh nhạt nói:

- Gia chủ cho gọi thiếu gia tới chính đường có việc cần nói!

Tuy gọi Thiên Mặc là thiếu gia nhưng trong giọng nói của Phùng Sur vẫn mang theo sự khinh thường.

- Phùng tổng quản có biết gia gia gọi ta làm gì không?

- Không biết!

Nói xong, Phùng Sur quay đầu đi luôn không thèm đóng cửa, cứ như là hắn muốn tránh xa cái nhà xí thôi vậy.

- Gia gia gọi ta làm cái quái gì nhỉ?...

Trong kí ức của Lâm Mặc thì gia chủ Lâm gia hiện tại là gia gia của hắn, tên là Lâm Tặc, 1500 tuổi, tu vi hóa nguyên tầng 5. Đứng thấy 1500 là cao, mỗi tầng tu vi sẽ được thêm 200 năm tuổi thọ, luyện khí được 200 tuổi, kết nguyên 400, cứ thế mà tăng lên. Tu vi hóa nguyên ở thành Phong Long được liệt vào hàng cao thủ nên Lâm gia mới thuộc 1 trong các đại gia tộc ở đây. Lâm Tặc tuy là gia gia của Lâm Mặc nhưng chưa bao giờ quan tâm tới hắn sao hôm nay lại gọi hắn tới làm gì. Hay là biết Lâm Mặc chết rồi, lại biết Thiên Mặc đoạt xá. Không có khả năng! Thiên Mặc lắc đầu vứt bỏ cái suy nghĩ này. Nghĩ là nghĩ thế nhưng hắn cũng không dám không đi.

- Song Nhi, người ở đây chờ ta, ta đi 1 lát sẽ về!

- A, thiếu gia cho Song Nhi đi cùng người đi

- Người đi làm gì, ngồi chờ ở đây đi, đừng lo gì hết, khi nào về ta xếp hình với người ha!

- Ách! Thiếu gia đi gặp gia chủ thì có gì mà phải lo chứ! Thiếu gia cứ để nô tì đi cùng người đi

-...Ừm... Được rồi đi thì đi!

- Dạ! Thiếu gia!

Thiên Mặc khoác cái áo choàng cũ của Lâm Mặc, có vài mảnh vá trên áo, chắc là Song Nhi vá cho hắn. Hắn chỉnh lại đầu tóc rồi bước ra cửa...

Bạn đang đọc truyện *Tạo Hóa Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Đi Gặp Gia Chủ Lâm Gia

Mở cửa ra, một dòng nắng lượng tươi mát, dễ chịu ập vào mặt hắn. Thiên Mặc biết đây là linh khí để tu sĩ (chỉ chung cho những người có khả năng tu luyện) hấp thu tu luyện, nhưng hắn không hiểu sao trong phòng hắn lại không có linh khí hoặc là lượng linh khí rất ít, khó cảm nhận được, như trong kí ức của Lâm Mặc thì linh khí luôn có trong không gian mà. Không nghĩ ra thì cũng không cần nghĩ nữa, Thiên Mặc lắc đầu...

Bước dọc theo hành lang lát bằng đá trắng, mái hành lang không biết được làm bằng gỗ gì mà lại tản mát ra một mùi hương dịu. Hai bên hành lang còn được bố trí các loại kì hoa dị thảo rất đẹp.

Đi thêm 1 đoạn nữa rẽ trái rẽ phải liên tục, mất khoảng 5 phút mới tới chính đường. Nhìn kiến trúc hùng vĩ trước mặt mà Thiên Mặc choáng ngợp. Nó hùng vĩ không phải là nó to lớn mà cách xây dựng, điều khắc tinh xảo, trên cửa chính có 4 chữ “Lâm Gia chính đường” lơ lửng giống như được viết trên không khí vậy, như ảo như thật. Từ kí ức của Lâm Mặc thì hắn biết đây là do trận pháp tạo nên. Nghĩ cũng phải, chính đường là nơi để bàn các chuyện lớn, nơi tiếp khách của Lâm Gia, có thể nói bộ mặt Lâm Gia là ở đây, không bày trận pháp mới là lạ. Khi bước vào trong thì hắn càng choáng ngợp hơn về sự bố trí xa hoa, long lẫy như là cung vua chúa vậy. Trong chính đường còn có khoảng 15, 18 người. Trong số đó có gia chủ Lâm Tặc, đại đương gia Lâm Thâm bên cạnh là đại phu nhân Khán Du, đại thiếu gia Lâm Thạch. Tam đương gia Lâm Cô bên cạnh là tam phu nhân Tự Kì, tam thiếu gia Lâm Hùng cùng tam tiểu thư Lâm Trai. Tứ đương gia Lâm Thao, ngũ đương gia Lâm Kì. Thất đương gia Lâm Li, bên cạnh là thất phu nhân Bì Đất và thất thiếu gia Lâm Bảo. Đây chỉ là một số người thuộc dòng chính Lâm gia, còn có nhiều người ở bên ngoài chưa về kịp. Ngoài ra có 1 số gia nhân đứng đó nữa. Gia chủ Lâm Tặc mặc một chiếc đạo bào xanh lục, dáng người hơi gầy, trên mặt cũng có nhiều tàn nhang, mái tóc dài buông xõa đã bạc trắng, không có râu. Nhìn như sắp tới nhưng đôi mắt ông ta thì rất sáng, đó là minh chứng cho 1 tu sĩ sắp tới thọ mệnh. Còn các vị đương gia thì đều mặc áo choàng màu trắng.

- Song Nhi bái kiến gia chủ, các vị đương gia, phu nhân và các thiếu gia, tiểu thư!

...- A! Thiếu gia mau hành lễ đi thiếu gia!

Nhìn Thiên Mặc cứ đứng ngẩn ngơ, Song Nhi đành phải kéo kéo tay hắn nhắc nhở

- À, Bái kiến gia gia, đại bá và các thúc thúc!

Cực chẳng đã, hắn đành phải hành lễ với mấy người không hề quen biết biết, thôi thì cứ coi như là thay mặt Lâm Mặc làm cũng được.

Lúc Thiên Mặc bước vào cứ đứng ngây ra mà không hành lễ thì mọi người đã khó chịu rồi, bây giờ hắn hành lễ xong lại chẳng có ai thèm liếc mắt nhìn

một cái. Chỉ có gia gia là nhìn hấn từ lúc hấn bước vào chính đường. Hấn cũng không để ý, mấy người kia không quan hệ gì với hấn, cần gì phải quan tâm cho một. Chẳng có ai nói gì, không khí có vẻ yên lặng một cách khó chịu. Mãi một lúc sau gia chủ Lâm Tặc mới cất tiếng khàn khàn:

- Lâm Mặc, cha con là đứa con thứ 2 của ta, nó mang tư chất thượng đẳng, con đường tu luyện đáng lẽ ra là rất rộng mở, đáng tiếc là ông trời ghen ghét người tài, số nó đoản mệnh... Haiz, lúc đó ta rất trông chờ vào con, mong rằng sẽ có một nhân tài khác ở Lâm gia nhưng...

Nói đến đây thì Lâm Tặc dừng lại, tuy nhiên mọi người ở đây đều hiểu ý của câu nói chưa trọn vẹn đó kể cả Thiên Mặc. Lâm Khiên là cha của Lâm Mặc, trên người mang tư chất nhất thượng đẳng, có thể nói là nhân tài trong nhân tài rồi, thế nhưng trong 1 lần ra ngoài, ông ta không còn trở về nữa, sau đó ngọc giản linh hồn của Lâm Khiên bị vỡ thì mọi người mới biết là Lâm Khiên đã chết rồi nhưng mà không biết ông ta chết ở chỗ nào (ngọc giản linh hồn: đưa một tia linh hồn vào ngọc giản sinh tử, khi ngọc bị vỡ thì chứng tỏ người đưa một tia linh hồn đó vào ngọc giản đã chết). Lúc đó, trong Lâm gia, ai cũng đau buồn, nhất là Lâm Tặc, tuy nhiên có một người lại rất vui! Đó là Lâm Thâm. Tạo sao ư? Đơn giản bởi vì sự ghen ghét, Lâm Thâm mang tư chất nhị thượng đẳng đáng ra ông ta sẽ được coi trọng nhất Lâm gia nhưng khi mọi người phát hiện Lâm Khiên mang tư chất nhất thượng đẳng thì mọi hào quang đều bị Lâm Khiên cướp mất. Bây giờ thì hay rồi, khi mà mọi người đều trông đợi tư chất của Lâm Mặc thì phát hiện hấn mang tư chất tam hạ đẳng, có thể nói là ai cũng thất vọng cả, giống như một đứa trẻ đang đợi mẹ đi chợ về mua một cái bánh nhưng sau đó mới biết là mẹ mua một chiếc dép lao vậy. Thế nhưng lần này lại tiếp tục có một người rất mừng, tất nhiên đó là Lâm Thâm, Lâm Thạch con hấn mang tư chất nhị thượng đẳng duy nhất trong Lâm gia, cái ghế gia chủ Lâm Gia chắc chắn sẽ do Lâm Thạch ngồi vào rồi.

Trầm ngâm một lúc thì Lâm Tặc lại nói tiếp:

-... Lâm gia ta có tục gia là cứ mười năm một lần sẽ cho các đệ tử ra ngoài lịch lãm 3 năm, năm nay đúng vào năm thứ mười. Ta cùng đại bá và các thúc thúc của con đã bàn kĩ rồi, lần này sẽ chia đệ tử Lâm gia thành các tổ đội. Nhưng mà không có ai muốn tổ đội cùng con cả...

Lâm Tặc lại im lặng nhìn chăm chăm vào Thiên Mặc. Thiên Mặc hấn dù gì cũng sống hai kiếp người, chẳng lẽ không hiểu. Chủ nhân thể xác này - Lâm Mặc tư chất tam hạ đẳng, tu vi bây giờ chỉ mới luyện khí tầng bảy. Đem hấn vào tổ đội chỉ thêm gánh nặng mà thôi, đi ra ngoài mà luyện có thể nguy hiểm tới tính mạng, có đồ không có nào mới tổ đội cùng hấn. Hấn không quan tâm, chết thì cũng chết một lần rồi, sợ cái quái gì. Thiên Mặc không để ý nhưng Song Nhi lại để ý. Từ lúc cô nghe thấy không có ai tổ đội cùng Thiên Mặc thì đã thấy có chỗ không thích hợp rồi. Quả nhiên Lâm Tặc nói tiếp:

- Lần này sẽ chia các tổ đội làm ba nhóm, một nhóm đi Vạn Dược Sơn, một nhóm đi Quái Ngư Hà, một nhóm đi Lôi Vụ Sâm Lâm. Nhóm đi Vạn Dược Sơn có ba tổ đội, nhóm đi Quái Ngư Hà có bốn tổ đội, nhóm đi Lôi Vụ Sâm Lâm có một tổ đội và một người...

Thiên Mặc đang kì quái sao lại có tổ đội đi cùng một người thì nghe thấy Lâm Tặc nói:

-... Một người đó chính là con! - Lâm Tặc nhìn vào Thiên Mặc mà nói.

Song Nhi nghe tới đây thì kinh hoàng lập tức chạy đến giữa đại sảnh, quỳ xuống:

- Gia chủ! Song Nhi cầu xin gia chủ đừng cho thiếu gia đi Lôi Vụ Sâm Lâm, thiếu gia đi vào đó chỉ có chết mà thôi... Hu...hu, cầu xin gia chủ đừng để thiếu gia đi vào chỗ chết mà...

Càng nói Song Nhi càng rơi lệ đầy mặt. Lâm Tặc lắc lắc đầu rồi

- Song Nhi, người vào Lâm gia từ lúc còn nhỏ, chăm sóc cho Lâm Mặc trong thời gian dài ắt tình cảm sâu đậm... Nhưng mà đây là tục gia, ta không thể làm trái được... Ta cũng không muốn phải như thế này...

Song Nhi càng dập đầu mạnh hơn:

- Nhưng gia chủ có thể cho thiếu gia đi vào mười năm sau cũng được mà, tu vi của thiếu gia chỉ mới luyện khí tầng 7, đi vào trong đó làm sao sống nổi... Gia chủ, mười năm sau, tu vi thiếu gia cao hơn thì lúc đó đi cũng ít ra có một con đường sống.

Song Nhi tuy chỉ làm nô tì nhưng cô cũng hay vào tàng thư các của Lâm gia để đọc sách, ba địa điểm trên cô đều biết. Vạn Dược Sơn nằm phía bắc vùng Vạn Thụ, cách thành Phong Long khoảng 10 ngày đi bộ, ở đó có rất nhiều linh dược quý hiếm, ngay cả linh thảo cấp 6 cũng có mà linh thảo. Ở đại lục Thủy Châu này cũng chỉ có 10 cấp mà thôi. Nhưng mà ở đây cũng có nguy hiểm, yêu thú, trận pháp thiên nhiên, quái thú ăn thịt. Còn Quái Ngư Hà nằm phía Tây Vạn Thụ, cách thành Phong Long khoảng 8 ngày đi bộ, đó là một đoạn của Vạn Lí Hà. Ở đó có các con yêu ngư rất hung dữ, nước sông chảy xiết tuy nhiên cơ duyên cũng không nhỏ. Các con yêu ngư đó rất khó bắt nhưng bắt được thì đó chính là vận may, vì cơ thể của yêu ngư ở đây đều là tài liệu luyện khí rất tốt nên có giá đắt, ngoài ra nếu may mắn còn có thể nhặt được ngũ hành sa, linh tảo,... tất cả đều rất quý giá. Lôi Vụ Sâm Lâm nằm phía Đông vùng Vạn Thụ, cách thành Phong Long khoảng 5 ngày đi bộ thôi, trong 3 địa điểm thì nơi này là nơi có cơ duyên lớn nhất. Trong này có các loại linh thảo quý, các tài liệu luyện khí cao cấp, ngoài ra có thể bắt các yêu thú cấp thấp để bán cho các túr điểm, đặc biệt trong này nếu có vận khí tốt có thể gặp được di tích thượng cổ do các đại năng để lại, trong đó có các truyền thừa, bảo vật cấp cao...

Bạn đang đọc truyện *Tạo Hóa Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Các Người Động Vào Cô Ấy Thử Xem!

Tuy Lôi Vụ Sâm Lâm có nhiều chỗ tốt nhưng nguy hiểm thì nhiều vô số. Đúng với cái tên của nó, trong đó có các đầm lầy lồi điện tự nhiên, nếu như sa chân vào thì chỉ có chết. Còn có rất nhiều yêu thú, thậm chí là có cả yêu thú cấp năm, tương đương với tu vi kim anh. Thành Thiên chỉ là tu vi luyện khí mà thôi gặp một con như vậy thì cơ hội chạy cũng không có. Tuy vẫn có những trường hợp vượt cấp giết chết đối thủ nhưng mà vượt một lúc mấy mấy cảnh giới to lớn thì không thể nào. Đó là chưa nói đến vận khí xui xẻo còn có thể sa vào cấm chế tàn sát từ thượng cổ thì có mà ăn cú, hoặc vô tình tiến vào khốn sát trận thiên nhiên thì cũng đừng nghĩ tiếp nữa. Ngoài ra, có nhiều dong binh đoàn hoặc một số tán tu tu vi cao vào đây để tìm kiếm cơ duyên hoặc tìm các tài liệu đem vào thành bán, nếu chẳng may gặp phải họ, bị giết người cướp của cũng không phải là hiếm. Cho nên Song Nhi mới lo lắng như vậy.

- Được rồi, người không cần xin nữa, có lẽ lần ra ngoài này sẽ là một cơ duyên tốt cho Lâm Mặc. Người cũng là kẻ tu luyện, nên biết rằng muốn nâng cao tu vi chưa chắc ở nhà suốt mới là tốt. Tu sĩ muốn nâng cao thực lực cần có sự trải nghiệm mà luyện, cầu phú quý trong nguy hiểm. Nói không chừng Lâm Mặc lần này sẽ có tăng tiến tu vi cũng không biết trước được. - trong đôi mắt Lâm Tặc hiện lên sự bất đắc dĩ.

- Nhưng...

Song Nhi đang định nói tiếp thì bỗng nghe thấy tiếng quát:

- To gan, một nô tì như người mà cũng dám kiêu, xin xỏ với gia chủ ư? Từ khi nào mà người lại to gan như vậy, chẳng lẽ người thấy người vào Lâm gia từ nhỏ nên cũng được xem 1 cô tiểu thư, được xen vào chuyện Lâm gia ta?!!

Là Lâm Thâm quát câu này, lão có khuôn mặt gầy gò, xám xịt, mái tóc đen ngắn tới vai, đôi mắt trông rất nham hiểm, trên người bận bộ đồ màu trắng, kết hợp lại nhìn chĩa ra cái hình thù gì. Lâm Thâm lão cùng mọi người thuyết phục rất lâu mới khiến phụ thân đặt tên Lâm Mặc này ra khỏi nhà, bây giờ con này cứ xin xỏ xỏ, lờ phụ thân ông mềm lòng đối ý thì có mà công cốc. Còn Song Nhi khi nghe mấy lời của Lâm Thâm thì giật mình, trong Lâm gia thì gia nhân rất ít người có thể tham gia vào chuyện chính sự, người nào không có phận sự mà cứ lèo nhèo thì bị xử theo gia pháp. Cô xin gia chủ nhưng chưa bị phạt là do gia chủ thương cô thôi, nhưng người khác lại không có lòng hảo tâm tâm như vậy nhất là lão Lâm Thâm này. Nghĩ tới đây, Song Nhi lại cúi thấp đầu xuống:

- Đại đương gia, Song Nhi không có ý như vậy, Song Nhi chỉ muốn cầu xin gia chủ cùng các đương gia cho thiếu gia lùi lại mười năm sau hãy ra ngoài...

- Im miệng. Lâm gia ta là một trong những đại gia tộc ở trong thành Phong Long này, chẳng lẽ lại là một hư danh, có tiếng mà không có miếng? Lâm gia quát khỏi từ chính thực lực và tiền tài, nhưng muốn có càng nhiều tiền càng phải nâng cao thực lực. Đệ tử Lâm gia muốn mạnh hơn cần có sự tôi luyện thực tế, Lâm Mặc cũng nằm trong số đó. Sống chết do ý trời, tổ tiên Lâm gia để ra tục gia này cũng đã suy tính kỹ càng, chẳng lẽ người thấy người còn khôn hơn tổ tiên Lâm gia ta hay sao?!!...Lâm gia có gia quy là gia nhân không có phận sự mà xen cao việc chính sự sẽ bị xử phạt... Người đâu! Lôi tiện tì này ra đánh năm gậy!

Từ lúc nghe thấy Lâm Tặc nói chỉ có hắn đi một mình vào tu luyện trong Lôi Vụ Sâm Lâm thì trong lòng Thiên Mặc đã trầm xuống rồi. Trí nhớ của Lâm Mặc cũng không hoàn toàn bị hắn dung hợp nên bị mất đi một số thứ nhưng mà những hiểu biết về Lôi Vụ Sâm Lâm thì vẫn chưa hề bị mất. Lôi Vụ Sâm Lâm tuy là nơi rất tốt để tôi luyện nhưng không tốt với một tên luyện khí như hắn, hoặc nếu hắn tổ đội thì cũng chỉ thích hợp một chút xíu thôi, một mình hắn đi vào cũng không khác tự cầm dao đi cắt cổ mình là bao. Hắn dám chắc là mấy người Lâm gia thấy không vừa mắt tên Lâm Mặc nên muốn đặt tên này ra khỏi nhà, dù sao một đệ tử Lâm gia dòng chính mà trên người mang tư chất tam hạ đẳng cũng là một sự xấu hổ cho gia tộc, cái kiểu này giống với mượn dao giết người. Quá vô tình! Thiên Mặc than thầm, ngay cả Song Nhi chỉ là nô tì cũng dám bán mạng cho hắn mà mấy người đang ngồi trước mặt hắn đều là người thân lại dồn hắn vào chỗ chết. Tên Lâm Mặc này không bị điên mới là lạ! - Thiên Mặc nghĩ thầm, từ trong trí ức trước hắn biết Lâm Mặc bị điên ở tuổi 15, tức là cách 4 năm kể từ lần kiểm tra tư chất, mà đội điên của tên này còn nhẹ, ít ra là có lúc tỉnh lúc mơ. Cái kiểu bị chèn ép khinh thường này mà vẫn bị điên nhẹ như vậy là giỏi rồi, đòi hỏi cái gì nữa.

Nghe thấy câu nói đánh Song Nhi của đại bá Lâm Thâm làm hắn tỉnh lại tron dòng suy nghĩ. Tay hắn nắm chặt lại, trong lòng rất tức giận. Song Nhi chỉ xin cho hắn vài câu đã bị đánh rồi, bây giờ mà im lặng tiếp chắc không chỉ bị đánh thôi đâu. Đúng lúc đó, hắn nhìn thấy hai tên gia nhân tay cầm gậy đi vào chính đường, tiến về phía Song Nhi, chắc là muốn đánh cô ấy rồi. Song Nhi dù gì cũng là nô tì của hắn, hắn chưa nói gì mà hai tên gia nhân này đã muốn ra tay rồi, cả cả tên Lâm Thâm này cũng không thêm cho hắn một chút mặt mũi nào, lão còn tưởng hắn còn bị điên sao. Hắn bước lên một bước, lạnh nhạt nhìn hai tên gia nhân nói:

- Có giới các người động vào cô ấy thử xem!

Sở dĩ hắn dám nói như vậy là do hai tên gia nhân này cũng chỉ là luyện khí tầng năm. Thực ra, khi linh hồn hắn nhập vào thể xác này thì tu vi cũng không giữ lại được nguyên vẹn mà bị giảm xuống luyện khí tầng sáu. Không có ai rảnh hơi đi dò xét tu vi của hắn nên mới không phát hiện ra thôi hoặc có phát hiện cũng chẳng thèm quan tâm. Luyện khí tầng năm và luyện khí tầng sáu chỉ cách nhau một tầng nhỏ nhưng ở thế giới này lượng không được đánh đồng cùng với chất. Ở người phàm, hai thằng trẻ trâu 15 tuổi có thể hành thằng 16 tuổi, nhưng không có nghĩa là hai thằng luyện khí tầng năm có thể đánh được một thằng luyện khí tầng sáu, hai chuyện này cơ bản là hoàn toàn không giống nhau.

Hai tên gia nhân nghe thấy Thiên Mặc nói thì ngừng lại, dùng đôi mắt kiêng kỵ nhìn nhìn hắn rồi lại nhìn mấy người Lâm gia. Còn mấy người Lâm gia lại trở mặt nhìn nhìn Thiên Mặc rồi lại nhìn Song Nhi đang quỳ dưới đất. Còn Song Nhi lại dùng đôi mắt ngạc nhiên nhìn nhìn Thiên Mặc, mãi một lúc lâu cô mới có thể lên tiếng:

- Thiếu gia! Người...

Thiên Mặc nghe thấy Song Nhi gọi thì nhìn cô gật đầu, ý nói cô chỉ cần im lặng là được.

Tên này bị điên nặng đến mức thay đổi tính cách rồi! - Đó là suy nghĩ của mấy người Lâm gia. Lâm Thâm ngạc nhiên một lúc lâu mới tỉnh lại

- To gan,ngươi nghĩ ngươi là ai mà có thể to tiếng ở đây! Tiện tì này phạm vào gia quy mới bị phạt,chẳng lẽ ngươi cũng muốn bị phạt cùng sao?- Lâm Thâm nhìn chăm chăm Thiên Mặc, này giờ không có cơ để cho tên này một bài học, bây giờ có cơ hội sao lại bỏ qua được.

Thiên Mặc bình tĩnh, dùng đôi mắt không cảm xúc nhìn Lâm Thâm rồi thản nhiên nó

- Không biết Song Nhi là phạm vào gia quy nào mà lại bị phạt thừa đại bá?

Lâm Thâm cười gằn rồi trả lời:

- Tiện tì này mang thân phận gia nhân,không có phận sự gì lại xen vào chuyện chính Lâm gia ta nên mới bị phạt, ngươi muốn bao che cho ả tức là cũng là vi phạm vào gia quy, lỗi cả Lâm Mặc ra đánh 10 gậy...

- Hừ! Ai nói ta muốn bao che cho Song Nhi...

Lâm Thâm giật mình, đúng vậy, Lâm Mặc không hề nói là muốn bao che cho Song Nhi mà,đúng lúc này lão lại nghe thấy Thiên Mặc nói tiếp:

- Song Nhi không có tội gì thì sao phải bao với cả che!??

Lâm Thâm nghe tới đây thì mừng húm:

- Ha ha, mọi người ở đây đều thấy ả có tội, ngươi lại nói ả không có tội, không phải ngươi muốn bao che cho tiện tì này thì còn là gì nữa?!

Thiên Mặc cười cười:

- Hắc hắc, ý của đại bá là nói do Song Nhi là gia nhân nên mới bị phạt, nếu là thuộc người Lâm gia thì sẽ không bị làm sao đúng không?

- Phải!

Mặc dù Lâm Thâm thấy có gì đó không thích hợp ở đây lắm nhưng vẫn gật đầu.

- Ha ha ha! Hôm nay ở đây ta xin tuyên bố, Song Nhi chính thức là là vợ của ta! Ha ha ha...

Hả!? Tất cả những người trong chính đường đều nhìn chăm chăm vào Thiên Mặc kể cả Song Nhi!

- Thiếu gia? Người nói cái gì vậy?....

Đang lúc Thiên Mặc tưởng Song Nhi sẽ từ chối thì...

- Ta đồng ý!

Thiên Mặc thờ phào. Nếu Song Nhi từ chối thì hần không còn gì để nói với lão Lâm Thâm này nữa rồi.Nhưng từ câu trả lời này của Song Nhi thì hần biết chắc chắn là cô ấy đã yêu hần rồi. Không sao, từ những phẩm chất của Song Nhi thì hần cũng rất thích cô.

Khuôn mặt Lâm Thâm xám xịt, hần không ngờ lại có chuyện này. Trầm ngâm một lúc lão mới lên tiếng:

- Ngươi mang thân phận là thiếu gia Lâm gia lại lấy một nô tì làm vợ, ngươi thấy có được không?!

Thiên Mặc cười khẩy. Hần mà cũng được xem là thiếu gia sao? Ngay cả gia nhân hần cũng không bằng! Hần quét đôi mắt lạnh nhạt qua Lâm Thâm rồi đồng dặc nói:

- Ta thích thế đấy! Làm sao nào?!!...

Bạn đang đọc truyện *Tạo Hóa Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chó Nhà Ai Thả Rông?

- Ta thích thế đấy! Làm sao nào?

- Ngươi!...

Lâm Thâm tức tới đỏ mặt, khí thể kim anh tầng tám đè ép tới, mục tiêu chắc chắn là Thiên Mặc của chúng ta rồi. Thiên Mặc bị khí thể này ép tới xanh mặt, một tên luyện khí như hần bị khí thể kim anh đè ép tới chưa thổ huyết là may mắn lắm rồi. Hần bây giờ chưa thổ huyết không phải hần mạnh tới mức

có thể ngăn cản lại mà do Lâm Thâm chưa dùng hết sức mà thôi. Trong lòng hấn lại càng phần nộ, nếu hấn là một cường giả thì có bị như thế này không? Càng hấn hấn lại càng bức thiết muốn tăng cao thực lực của mình, bây giờ nghĩ lại hấn rất muốn tiến vào Lôi Vực Sâm Lâm để rèn luyện.

Tuy là Lâm Thâm chưa dùng hết sức nhưng Thiên Mặc hấn cũng đã sắp không chịu nổi nữa rồi, mồ hôi vã ra như tắm, gân xanh nổi đầy mặt, đôi chân chùng xuống như muốn ngã ra vậy. Tới lúc hấn đã không thể chịu được nữa rồi thì bỗng cảm thấy cơ thể nhẹ hẫng, một cảm giác thoải mái lan truyền toàn thân. Hấn tưởng Lâm Thâm tha cho hấn, ngẩng đầu nhìn thì thấy Lâm Thâm không nhìn về phía hấn mà nhìn lên gia gia hấn - Lâm Tặc. Giọng nói khàn khàn của Lâm Tặc cất lên:

- Lâm Thâm! Lâm Mặc dù gì cũng là đệ tử của con, cũng là đệ tử của ta, sao con nỡ hiếp nó trước mặt ta...à không, tại sao con nỡ ức hiếp nó trước mặt ta?!..

Thiên Mặc nghe tới đây thì biết chắc chắn là Lâm Tặc đã giúp hấn rồi, đang định cảm tạ thì lại nghe thấy câu nói còn lại khiến hấn chút nữa hộc máu:

-...Nếu mà có muốn ức hiếp thì cũng phải tìm chỗ kín kín mà làm chứ!

...E hèm được rồi các người lui ra đi!

Lâm Tặc nhìn về phía hai tên gia nhân rồi khoát khoát tay, sau đó ông lại nhìn xuống Song Nhi

- Song Nhi người đứng lên đi, người một lòng vì chủ nhân là tốt nhưng chuyện này đã định, không thể thay đổi..

Song Nhi chậm rãi đứng lên, không phải cô muốn đứng dậy mà do có một lực lượng mạnh mẽ kéo cô đứng lên khiến cô không thể khống chế cơ thể mình. Cô dùng đầu gối nghĩ cũng biết là do gia chủ Lâm Tặc dùng chân nguyên để nâng cô đứng dậy rồi.

Lâm Tặc thoáng nhìn qua Thiên Mặc rồi hỏi:

- Thiên Mặc con đồng ý với quyết định này chứ?

- Con đồng ý!

Chưa nói đến chuyện hấn bây giờ rất muốn vào Lôi Vực Sâm Lâm để rèn luyện, lỡ như hấn mà không đồng ý thì mấy người này có tha cho hấn không? Tha đi ra ngoài cầu phú quý trong nguy hiểm còn hơn phải chung nhà với mấy con khỉ này.

Lâm Tặc gật đầu, ít ra ra thì đứa cháu này cũng không sợ chết, giống với cha nó. Tất nhiên đây chỉ là suy nghĩ của một mình Lâm Tặc thôi, còn những người khác lại cho rằng tên này là nghề con không sợ chết.

Lâm Tặc nhìn về phía tứ đương gia rồi nói:

- Lâm Thao, đưa cho Thiên Mặc đi..

Tứ đương gia - Lâm Thao bộ dạng khoảng 40 tuổi, khuôn mặt khá nhìn, ngũ quan cân đối, mái tóc buộc ngang lưng, để lại vài sợi lưa thưa một bên mặt, trông rất tiêu sái. Trên tay phải có cầm một chiếc bạch phiến phong cảnh, chắc là một bảo khí. Lâm Thao vung tay lên, một đường ánh sáng màu đen bay về phía Thiên Mặc. Hấn theo quán tính giờ tay đón lấy, đó là một chiếc hộp gỗ bóng loáng, cầm vào vừa tay.

Khi linh hồn của Thiên Mặc nhập vào thể xác này thì tu vi đã bị giảm đi một tầng nhỏ nhưng một số kỹ năng của tầng luyện khí hấn vẫn có thể dùng ví dụ như thuật tạo hỏa, thuật tạo thủy, thuật âm thân, thuật độn thổ, thuật phi hành, tuy nhiên mấy thứ này dùng ở nơi có người phạm còn được khen chứ biểu diễn ở nơi này chưa bị cười là may rồi. Cái quan trọng ở đây là có thể sử dụng chân khí và thần niệm. Chân khí là năng lượng nội công của tu sĩ luyện khí, chỉ khi nào đạt đến cảnh giới kết nguyên, chân khí mới chuyển sang chân nguyên được. Thần niệm hay còn gọi là thần thức, là sức mạnh của linh hồn của tu sĩ, người dùng thần niệm có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ trong phạm vi nhất định, tuy nhiên vẫn có một số thứ có khả năng ngăn cản thần niệm quét tới, thần niệm có thể điều khiển các vật trong tầm kiểm soát. Ngoài ra thần niệm là thứ quan trọng để thi triển các chiêu thức công kích, thần thông chiêu thức. Hoặc có thể trực tiếp dùng thần niệm công kích linh hồn đối phương nếu có công pháp thần thức thích hợp nhưng mà các công pháp thần thức lại rất hiếm.

Thiên Mặc dùng thần niệm quét vào hộp gỗ, bên trong có ba bình ngọc, một lá bùa, một đoản kiếm, một chiếc áo ngắn màu vàng, một chiếc nhẫn.

- Thời gian để ma luyện là ba năm, sau ba năm dù đang gặp chuyện gì thì cũng phải trở về, con chuẩn bị đi ngày mai sẽ xuất phát...

Lâm Tặc nhìn Thiên Mặc nói.

- Sao! Ngày mai phải đi rồi sao?! - Thiên Mặc ngạc nhiên bật thốt lên.

- Phải, ngày mai sẽ khởi hành. Những thứ trong hộp gỗ này là thứ để chuẩn bị cho con trong thời gian thí luyện... Thực ra thì mỗi tổ đội được cấp bốn hộp gỗ nhưng vì một mình con một tổ đội nên được cho một hộp.

Thiên Mặc cười khẩy, người khác không biết, thấy hấn được cho một hộp gỗ thì tưởng hấn được ưu tiên đấy. Nhưng hấn khẳng định những thứ trong hộp gỗ này có lẽ chỉ bằng một phần mười của tổ đội khác mà thôi. Mấy người này thấy hấn đi lần này chắc là chết chắc nên không muốn đưa đồ tốt cho hấn, sợ lãng phí nên mới ăn bớt mà.

- Đem đồ đưa cho một tên sắp chết đúng là lãng phí!

Thiên Mặc nhìn tên vừa nói. Kẻ vừa nói không ai khác chính là đại thiếu gia Lâm Thạch đang dùng đôi mắt khinh thường nhìn hắn, đứa con trai đầu tiên của Lâm Thâm, tức là đại ca của Lâm Mặc. Tên Lâm Thạch này có một bộ tóc he, mắt hơi xếch, mũi cao, làn da trắng như con gái vậy, trên người mặc một bộ đồ đồ chói, Thiên Mặc nhìn tên này giống giống như gay vậy. Lâm Thạch hai mươi tuổi, mang tư chất nhị thượng đẳng, tu vi kết nguyên tầng bảy, được xem là đệ nhất thiên tài Lâm gia hiện nay. Tháng này là không vừa mắt Lâm Mặc từ lâu rồi, tư chất thấp kém, đầu óc thì không tinh táo, đã thế lại có một nòi xinh đẹp nữa chứ. Thực ra, lúc Song Nhi mới vào Lâm Gia thì khi đó hắn không để ý, nhưng càng lớn lên cô ấy càng xinh đẹp, hắn không thể không để ý nữa rồi. Đợi ba năm sau, lúc đó Lâm Mặc đã chết rồi thì hắn phải thu nòi xinh đẹp này vào tay mới được.

Lâm Thạch không vừa mắt Thiên Mặc, thì Thiên Mặc cũng không vừa mắt tên Lâm Thạch này. Trong trí nhớ của Lâm Mặc thì tên này không chỉ ức hiếp Lâm Mặc một lần thôi đâu. Kiểu người thấy mình là giỏi, luôn khinh thường người khác như vậy hắn rất ghét. Lúc hắn ở Trái đất, trở thành một nhà khoa học lúc 20 tuổi, đó không phải là thiên tài thì còn là gì nữa! Nhưng hắn cũng chưa bao giờ xem thường ai cả, có câu “ba người đi qua, ắt có một người là thầy của ta”. Tên Lâm Thạch này có kiểu mắt cao hơn đầu thế này, đến lúc gặp được thiên tài thực sự mới hiểu thế nào mới trời cao đất dày. Thiên Mặc hắn quyết định, nếu sau này đợi tu vi hắn cao rồi phải dạy tên này một bài học nhưng mà cũng rất khó đấy.

Thiên Mặc không thèm để ý tới Lâm Thạch mà bước tới bên cạnh Song Nhi, cầm tay cô rồi bước ra ngoài không thèm chào hỏi. Lúc ra tới cửa, Thiên Mặc mới nhỏ giọng nói với Song Nhi

- Song Nhi, chó nhà ai thả rông mà sủa bậy thế!?

Tuy là hắn nói nhỏ nhưng tu sĩ có các giác quan nhạy bén hơn gấp mấy lần người thường, lại có cả thần niệm nữa. Thiên Mặc nói như thế, có người không nghe mới là lạ. Và tất nhiên mọi người đều biết tên này là cô ý nói như vậy, và “con chó” hắn ám chỉ thì chắc là cha con Lâm Thâm, Lâm Thạch rồi. Đợi khi Thiên Mặc đã đi khuất rồi Lâm Thâm mới gằn từng chữ một mà nói:

- Vô pháp vô thiên!

Còn khuôn mặt của Lâm Thạch bây giờ bây giờ thì lại xám xịt, hai hàm răng nghiến ken két. Khi về đến phòng thì cũng là chiều rồi. Hắn thuyết phục Song Nhi đi ngủ rồi tự mình đi dạo trong vườn. Trong này có mấy cây ăn quả lạ mắt mà hắn chưa bao giờ thấy, tranh thủ ra hót vài cây đem vào phòng ăn, hắc hắc. Khi trời bắt đầu tối hắn mới trở về phòng. Khổ nỗi lúc đi qua một bụi chuối lại mắc tè nên dừng lại giải quyết, và hai ngày sau người ta thấy bụi chuối này ra đi trong niềm thương tiếc.

Tới cửa phòng hắn dừng lại, không phải hắn không muốn vào phòng mà do hắn nghe thấy tiếng Song Nhi nói chuyện với ai đó.

- Đại thiếu gia cắt chiếc vòng tay vào này đi, nó quá quý giá, nòi ti không thể nhận nổi đâu!

- Ngươi cứ cầm lấy đi, đây là tín vật của ta dành cho ngươi, thực ra ta đã thích ngươi từ lâu rồi, ba năm sau ta sẽ trở về cầu xin cha ta cho ta cưới ngươi!

Là Lâm Thạch, Thiên Mặc vừa nghe giọng nói này liền biết là thằng gay Lâm Thạch.

... Nhưng mà Thạch thiếu gia... Ta...

- À! Ngươi đừng lo thân phận của ngươi, ngươi mang tư chất nhất trung đẳng, chắc chắn gia gia sẽ chấp nhận thôi còn cha ta thì chỉ cần ta cầu xin ông ấy là được!

- Không phải chuyện đó, Song Nhi không muốn làm vợ của người... Song Nhi đã có người khác rồi...

- Ngươi là nói tới chuyện lúc chiều sao? Không sao, ta biết chỉ là do tên phé vật đó cùng ngươi đóng kịch để không bị đánh, ta cũng không để ý chuyện này đâu!

- Thạch thiếu gia à... Thực ra thì... thì... Song Nhi thích... Mặc thiếu gia!

- Sao? Mặc thiếu gia là thằng nào? Thằng đó có gì hơn ta mà nàng lại thích hắn?

Khuôn mặt Lâm Thạch trầm xuống. Lâm Thạch hắn mang tư chất nhị thượng đẳng, ngay cả trong thành Phong Long cũng được liệt vào danh sách thiên tài a. Còn có kẻ nào có thể hơn hắn? Chẳng lẽ tên Mặc thiếu gia này mang tư chất nhất thượng đẳng, hay là mang tư chất đỉnh cấp? Trong suy nghĩ của hắn thì khi Song Nhi sẽ vui vẻ đồng ý mới đúng. Mà khoan, sao cái tên Mặc thiếu gia này nghe quen quen...

- Ngươi óc chó sao, không nghe cô ấy nói là thích ta à?!!

Cánh cửa phòng mở ra, Thiên Mặc tiêu tiêu sái sái bước vào, khuôn mặt mĩa mai nhìn Lâm Thạch. Tên Lâm Thạch này lợi dụng lúc hắn ra ngoài định chọc bị gào à, cũng may là Song Nhi tâm trí ổn định, một lòng với Thiên Mặc hắn, tên này không tán được Song Nhi lại bị xấu mặt nữa, ha ha ha.

- Thiếu gia! Ngươi cười cái gì vậy???

Song Nhi thấy Thiên Mặc bước vào trầm ngâm một lúc, sau đó lại cười như điên liền thắc mắc hỏi.

- À, không có gì!

- Ngươi tới đây làm cái quái gì?

Lâm Thạch nhìn chăm chăm vào Thiên Mặc mà hỏi.

-Ồ ha,ta tới đây làm gì nhĩ?! Thôi ta về đây.

Thiên Mặc làm bộ mặt ngây ngô rồi bước ra khỏi phòng.Lâm Thạch thấy Thiên Mặc không dám nói gì nữa mà đi luôn thì rất hài lòng,còn chuyện hấn nắng mình là óc chó cũng bị gạt sang một bên. Hấn nhìn sang Song nhi rồi nói:

- Song Nhi, chúng ta tiếp tục nói chuyện đi...

Nói được nửa câu thì hấn dừng lại vì hấn thấy Thiên Mặc đi vào.

- Ngươi quay lại làm gì? - Lâm Thạch lạnh lùng nhìn Thiên Mặc.

- Ta nói ngươi óc chó không sai mà, đây là phòng của ta, ta không ở đây thì ở phòng của ngươi chắc?!!

- A!...

Khuôn mặt Lâm Thạch cứng đơ,lần này thì Thiên Mặc thật sự xé rách da mặt hấn rồi. Lâm Thạch hấn chỉ hay vào của Lâm Thâm và Lâm Tặc, còn chủ yếu là có người tới phòng hấn chứ hấn rất ít vào phòng người khác. Hôm nay theo thói quen nói Thiên Mặc ra khỏi phòng mà quên mất hấn đang ở phòng người khác.

- Hừ! Ngươi hay lắm..

Lâm Thạch mãi một lúc sau mới đứng dậy lạnh lùng nhìn vào Thiên Mặc mà nói. Sau đó hấn lại quay sang Song Nhi hỏi:

- Song Nhi,ngươi thích hấn thật sao?

”Gật gật “

- Không sao,ba năm sau chắc chắn ngươi sẽ thuộc về ta mà thôi! Ha ha ha h...

- Nói nhiều quá, ngươi cút ra khỏi phòng ta đi

Bạn đang đọc truyện *Tạo Hóa Thần Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thiên Niên Thọ Quả

Thiên Mặc đóng cửa lại, rồi tới ôm Song Nhi vào lòng. Một mùi hương nhẹ nhàng bay vào mũi của hấn. Song Nhi ở trong lòng Thiên Mặc lại càng run run, cô không bao giờ nghĩ sẽ được thiếu gia ôm như thế này,cô chỉ cần được nói chuyện với thiếu gia cũng vui rồi. Nhưng mà đây là lần đầu tiên,có lẽ cũng là lần cuối cùng rồi, thiếu gia đi Lôi Vụ Sâm Lâm liệu có sống trở về hay không cô cũng không thể đoán trước được. Thiên Mặc vỗ vỗ lưng Song Nhi rồi nói:

- Song Nhi à,nàng không cần lo lắng,ba năm sau, ta sẽ đưa nàng ra khỏi cái ổ chuột này. Chỉ cần nàng một lòng với ta là được. Những lời lúc chiều là thật lòng, ta đã xem nàng là vợ của ta rồi.

- Dạ thiếu gia!

Chưa bao giờ cô cảm thấy hạnh phúc như hôm nay. Được ở bên thiếu gia thì cần phải lo lắng cái gì? Có thể là ba năm sau thiếu gia không trở về cũng không sao hết.Cô sẽ đi theo thiếu gia, sống không được ở bên nhau,khi chết thiếp nguyện đi cùng chàng..

- Được rồi, để ta xem bọn họ cho ta cái gì!

Thiên Mặc buông Song Nhi ra, dặt tay cô tới ngồi xuống ghế rồi lôi chiếc hộp gỗ mà Lâm Thao đưa cho hấn đặt trên bàn.

- Song Nhi, từ nay về sau nàng đừng gọi ta là thiếu gia nữa,gọi ta là chồng,ông xã,tướng công gì gì đó cũng được! Nàng xem thử mấy cái này là gì...

- Dạ,tướng công. Để thiếp giúp chàng!

Song Nhi mở chiếc hộp gỗ,lấy từ đó ra ba bình ngọc nhìn nhìn một lúc rồi đưa cho Thiên Mặc.

- Tướng công, đây là ba bình linh đan. Trong đó có hai viên “hồi nguyên đan” dùng để hồi phục chân nguyên, hai viên “phục thương đan” để chữa thương, hai viên “giải độc đan” để giải độc. Mấy viên đan dược này là linh đan nhị phẩm, chất lượng không được tốt lắm nhưng có còn hơn không.

Đan dược là thứ được luyện chế từ linh thảo. Dùng đan dược có tác dụng tốt hơn gấp chục lần sử dụng trực tiếp linh thảo. Đan dược được chia làm hai phẩm cấp là linh đan và chân đan. Mỗi phẩm cấp lại được chia làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, nhất phẩm. Đan sư được gọi là linh đan sư khi có thể luyện chế linh đan, gọi là chân đan vương khi có thể luyện chế chân đan. Đan sư rất được mọi người coi trọng, đi đâu cũng được hoan nghênh bởi vì không phải ai cũng có thể luyện đan dược mà đan dược là thứ rất quan trọng trong việc tu luyện. Một trăm người sẽ có một người có thể tu luyện, còn mười nghìn người tu luyện có thể có được mười đan sư đã là nhiều lắm rồi và cũng không phải đan sư nào cũng có thể luyện chế được đan dược cấp cao. Vì thế mà giá của đan dược rất đắt, mấy viên đan dược mà Thiên Mặc đang cầm, mỗi viên cũng có giá ít nhất là không dưới năm mươi viên linh ngọc.

- Chỉ có sáu viên nên tướng công hãy tiết kiệm một chút, tốt nhất là khi nào thật sự cần thì mới dùng.!

- Ừm, ta biết rồi!

Song Nhi lại tiếp tục nhìn vào chiếc hộp gỗ.

- Ô, không ngờ là nhẫn trữ vật!

Song Nhi lấy ra một chiếc nhẫn màu xám đưa cho Thiên Mặc.

- Nhẫn trữ vật là cái gì? - Thiên Mặc cầm cái nhẫn, thắc mắc hỏi.

- Nhẫn trữ vật là một pháp bảo không gian, có thể dùng nó như một cái nhà kho thu nhỏ vậy. Thiếp đang định đưa cho chàng một túi trữ vật nhưng nếu có nhẫn trữ vật rồi thì dùng tốt hơn nhiều. Thực ra thì công dụng của túi trữ vật cũng giống như nhẫn này thôi nhưng mà chất lượng của túi trữ vật không cao, diện tích cũng nhỏ hơn nhẫn trữ vật.

Thiên Mặc dùng thần niệm quét vào, quả nhiên bên trong chiếc nhẫn này có một không gian lớn bằng căn phòng hắc. Ở bên trong có một đồng hộp ngọc, hai trăm viên ngọc hình ruby màu trắng và hai viên thủy tinh cầu trong suốt. Thiên Mặc hiểu kì, dùng thần niệm đưa mấy thứ này ra ngoài rồi hỏi Song Nhi:

- Song Nhi, nàng xem đây là những cái gì?

- À, những hộp ngọc này dùng để thiếu gia cất trữ các cây linh thảo hoặc linh quả quý giúp không bị giảm chất lượng. Đây là linh ngọc mà chẳng lẽ thiếu gia không biết. Còn hai thủy tinh cầu này là hai ngọc giản giới thiệu về các loại linh thảo, yêu thú và một số điều cần lưu ý trong Lôi Vực Sâm Lâm.

Từ trong trí nhớ của Lâm Mặc, Thiên Mặc có tìm được một số thông tin về linh ngọc. Linh ngọc là một loại khoáng thạch chứa linh khí kết tinh trong đó. Linh ngọc có thể để các tu sĩ hấp thu tu luyện, cũng là đơn vị tiền tệ ở nơi này. Linh ngọc được chia làm bốn phẩm cấp gồm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm. Một linh ngọc trung phẩm đổi được một ngàn linh ngọc hạ phẩm, một linh ngọc thượng phẩm đổi được ngàn linh ngọc trung phẩm còn một linh ngọc cực phẩm đổi được năm mươi ngàn linh ngọc thượng phẩm. Sở dĩ linh ngọc cực phẩm đắt giá như vậy là do linh ngọc cực phẩm có phẩm chất rất tốt, không có tạp chất khi hấp thu, chứa được nhiều linh khí, lại rất hiếm, một mỏ linh ngọc có một viên linh ngọc cực phẩm đã là rất may mắn rồi.

Theo như trong trí nhớ đó thì ở đây có một trăm năm mươi viên linh ngọc hạ phẩm, năm mươi viên linh ngọc trung phẩm. Cũng xem như Lâm gia không tệ quá- Thiên Mặc nghĩ. Nếu để hắc biến Lâm gia thương hội kiếm một ngày cũng được một trăm nghìn linh ngọc thượng phẩm thì hắc sẽ nghĩ gì!

Thiên Mặc cầm trong tay một viên linh ngọc hạ phẩm, một cảm giác thoải mái truyền tới. Hắc thử vận chuyển công pháp, đúng là có thể hấp thu được linh khí trong viên linh ngọc này.

- Thiếu gia nhỏ máu nhận chủ đi, còn phải dùng thần niệm để đặt cấm chế nữa!

Thiên Mặc nghe lời, cắt mạch máu tay cho máu chảy ào ào lên chiếc nhẫn rồi dùng thần niệm đặt một cấm chế đơn giản lên đó.

- Hi hi, tướng công chỉ cần nhỏ một giọt máu là được rồi..

- Ô vậy hả!

- Tướng công cất đan dược với mấy thứ này vào nhẫn đi.

Thiên Mặc gật đầu, dùng thần niệm cất mấy thứ kia vào trong nhẫn.

- Pháp khí trung phẩm sao? Không tệ!

Song Nhi lấy ra một thanh đoản kiếm rồi nói. Vũ khí ở nơi này được gọi là bảo khí, bảo khí chia làm ba phẩm cấp gồm pháp khí, chân khí, chân linh khí. Mỗi phẩm cấp chia làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, đỉnh cấp. Pháp khí là bảo khí cấp thấp nhất, chân linh khí là bảo khí cấp cao nhất, cũng là loại bảo khí hiếm nhất. Đẳng cấp luyện khí sư được gọi theo phẩm cấp bảo khí mà người đó có thể luyện chế. Như luyện khí sư có thể luyện ra pháp khí sẽ được gọi là pháp khí sư. Luyện khí sư cũng hiếm như đan sư vậy, họ cũng được mọi người kính trọng bởi bảo khí là thứ rất quan trọng của tu sĩ, mà chỉ có luyện khí sư mới có thể luyện ra bảo khí, họ không được kính trọng mới là lạ.

Thanh đoản kiếm này tuy chỉ là một pháp khí trung phẩm nhưng cũng có giá mấy trăm linh ngọc hạ phẩm. Một gia tộc giàu có như Lâm gia, đưa cho

Thiên Mặc một cái pháo khí này cũng không sao.

Thiên Mặc cắt thanh đoản kiếm vào nhẵn trừ vật, lại nhìn thấy Song Nhi lấy ra chiếc áo ngắn màu vàng.- Tướng công, đây là hộ giáp hạ phẩm, tướng công mặc zô đi!

- Ừm!

Hộ giáp chính là áo giáp ở đây, nó được chia làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm. Giá của hộ giáp cũng rất đắt vì nó là thứ bảo mệnh hữu hiệu.

- Đây là đòn không phù, khi nào gặp nguy hiểm, tướng công hãy bóp nát nó. Có thể truyền tống đi tới một nơi khác, chỉ có một lá nên lúc nào thực sự nguy hiểm tới tính mạng thì hãy dùng.

Song Nhi đưa cho Thiên Mặc một lá bùa màu vàng rồi nói.

- Cái hộp gỗ này cũng là một bảo khí không gian cấp thấp, tướng công cắt vào đi, có lúc dùng đến cũng nên.

Thiên Mặc cắt tất cả vào nhẵn, trong lòng vẫn còn kinh ngạc về sự hiểu biết của Song Nhi.

Song Nhi lấy ra một vài bộ quần áo đưa cho Thiên Mặc rồi nói

- Đây là thiếp chuẩn bị cho tướng công từ. Khi vào đó còn có cái để thay.

Thiên Mặc nhận lấy, cắt vào nhẵn, trong lòng âm áp.

- À, cho nàng cái này!

Hắn lôi ra một đồng trái cây mà hắn đã hái hồi chiều. Song Nhi tròn mắt nhìn đồng trái cây trên bàn cũng không biết phải nói gì nữa.

...

- Song Nhi nàng lên giường ngủ đi, ta thay quần áo!

- Ừa, thường ngày ta vẫn thay quần áo cho tướng công mà?! Vả lại phòng ngủ của thiếp ở bên cạnh, thiếp về phòng đây!

- Thường ngày khác, hôm nay khác. Còn nữa, chúng ta bây giờ là vợ chồng, nàng không ngủ ở đây thì ngủ ở đâu nữa!

Song Nhi trầm ngâm. Ngày mai là tướng công phải đi rồi, thôi thì ở một đêm cùng tướng công vậy.

- Được, tướng công nhanh lên nhé cũng đã muộn rồi!

Song Nhi lên giường, rũ chiếc mền, nằm xuống. Trong lòng cô khá hồi hộp. Lúc chiều do tướng công ép cô mới ngủ ở đây, mà lúc đó tướng công cũng không ở đây a, bây giờ ngủ cùng cô thấy là lạ, lát nữa mà tướng công xin thì cô có cho hay không nhỉ?!

Thay quần áo xong, Thiên Mặc hắn mới nhớ ra một vấn đề, bây giờ ngủ ở đâu? Thực ra thì hắn nghĩ sẽ ngủ cùng phòng với Song Nhi chứ không phải là ngủ cùng giường. Khi còn ở trái đất, hắn cũng chưa bao giờ ngủ chung giường với một cô gái nào a. Mà bây giờ hắn mang thân phận một thằng trẻ trâu mười sáu tuổi, Song Nhi cũng bằng tuổi hắn, tuy biết ở đây thì mười sáu so với hai mươi không khác nhau là mấy nhưng dù sao hắn vẫn mang tư tưởng người Trái đất. Nhưng bây giờ không ngủ giường thì chẳng lẽ ngủ dưới đất? Hay ngủ trên bàn? Hay là lên bàn thờ ngủ? Thiên Mặc lắc đầu, rốt cuộc cũng phải lên giường.

Thiên Mặc bước lên giường, nằm cạnh Song Nhi. Một mùi hương quen thuộc làm hắn hơi run. Hắn đánh liều ôm Song Nhi vào lòng.

- Song Nhi!

- Dạ..

- Đợi ta ba năm, ba năm sau, ta sẽ trở về đưa nàng đi, chúng ta sẽ làm đám cưới!

- Vâng, tướng công!

Biết rằng Thiên Mặc vào Lôi Vụ Sâm Lâm cơ hội sống chỉ một phần nghìn nhưng Song Nhi vẫn hi vọng. Cuộc sống luôn có kì tích mà.

- À, đúng rồi Song Nhi, tại sao gia gia ta Lâm Tặc lại có thể sống tới bây giờ, tu vi hóa nguyên chỉ có một nghìn tuổi nhưng ông ấy lại có một nghìn năm trăm tuổi?

- Ừa, tướng công quên rồi sao? Thiếp nghe nói lúc trẻ, gia chủ vào Lôi Vụ Sâm Lâm để ma luyện thì tình cờ lấy được một linh quả rất quý hiếm. Đó là Thiên niên thọ quả...

- Thiên niên thọ quả?

- Phải, là thiên niên thọ quả. Loại quả này khi ăn vào có thể tăng thêm một nghìn năm tuổi thọ, nhưng mà hình như lúc đó để lấy được quả đó, gia chủ đã đại chiến với một con yêu thú nên tuổi thọ bị tụt xuống mất hai trăm năm... Trong ngọc giản mà gia chủ chuẩn bị cho tướng công cũng có thông tin và về loại quả này đó...

- Ừm, được rồi, ngủ đi!

Hắn hôn vào trán Song Nhi một cái chụt rồi ôm chặt cô vào lòng nhắm mắt lại, cố chìm vào giấc ngủ.

Bên ngoài, sương đêm bắt đầu rơi xuống, đầu đó vọng lại một vài tiếng kêu của côn trùng. Trên bầu trời đêm, có hàng ngàn, hàng vạn ngôi sao lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *Tạo Hóa Thần Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Tiến Vào Lôi Vụ Sâm Lâm

- Ngày hôm sau -

Ở sân trước Lâm gia, tụ tập rất nhiều người, chủ yếu là đệ tử Lâm gia, ước chừng có khoảng năm mươi đến sáu mươi người trong đó có cả Thiên Mặc của chúng ta rồi. Ở giữa sân có hai chiếc pháp khí phi hành thượng phẩm. Bảo khí phi hành hay còn được gọi là phi thuyền cũng được phân chia cấp như bảo khí bình thường thôi là pháp khí và chân khí, chỉ có một công dụng duy nhất là chở người bay thôi, nhưng chúng có giá rất đắt bởi phi thuyền thường khó luyện chế và nó là một phương tiện di chuyển tốt nhất ở thế giới này. Không khí ở đây rất ồn ào náo nhiệt như đám ma vậy.

Đạo đường gia Lâm Thâm bay lên không trung, vung tay ra rồi dùng chân nguyên dồn vào giọng nói:

- Tất cả trật tự đề!

* yên lặng *

Lâm Thâm gật đầu, hài lòng với thái độ nghe lời.

Xi xào...xôn xao...âm ỉ...

Hồ..huuuuu...gâu gâu...quạc quạc...héttttt...

Không biết thằng nào hét lên đầu tiên mà dẫn theo một trận âm ỉ hòa theo. Con người là vậy, rất thích chọc tức người khác cho vui. Người khác không biết nhưng có một kẻ biết rất rõ, đó chính là Thiên Mặc. Bởi vì chính hắn là kẻ hét đầu tiên mà. Hắn là ghét lão Lâm Thâm này lâu rồi, hôm nay có dịp ngu gì không troll tí cho vui cửa vui nhà. Hắn thì vui nhưng Lâm Thâm thì lúc này đang giận tới đỏ mặt rồi con giận khiến lão...

- Ê cái thằng kia im mồm mày... Thằng này hét hét cái cmm à... Ê ê tất cả im miệng lại... Á, tao cho mày chết này...

Lâm Thâm lúc này đỏ mặt tía tai, rút chiếc giày ra dồn chân nguyên vào rồi..."vèo"

- Á... Thằng nào chọi tao...

- Em đây anh- Lâm Thâm cười cười nhìn cái tên bị trúng giày, tuy miệng cười nhưng trên mặt lại chẳng có ý cười gì cả.

*yên lặng *

Lần này không có ai có thể hò hét được nữa vì tất cả đều bị khí thể kim anh tầng tám của Lâm Thâm đè ép tới. Một lúc sau, Lâm Thâm thu khí thể lại rồi nói:

- Lâm gia ta cứ mười năm sẽ cho các đệ tử ra ngoài tôi luyện để tăng cao thực lực giúp Lâm Gia ngày càng lớn mạnh... Địa điểm chắc là các ngươi đã biết cả rồi, ta không nói nhiều nữa, nói vài câu cho có lệ thôi.

Im lặng một lúc, lão nói tiếp:

- Để rút ngắn thời gian và tránh một số phiền phức, lần này gia tộc có chuẩn bị hai chiếc phi thuyền để di chuyển...

Wow wao...

Thực ra khi thấy hai chiếc pháp khí phi hành phi hành này thì mọi người cũng đã đoán ra nhưng vẫn "wow" để làm màu.

- Trật tự... Kéo tao cho ăn giày gò... Được rồi, bắt đầu xuất phát đi. Nhóm đi Vạn Dược Sơn lên tàu số một, nhóm đi Quái Ngư Hà lên tàu số hai...

Nghe tới đây ai cũng khần trương tìm phi thuyền của mình để lên, tất cả đều rất hồi hộp cho chuyến ra ngoài sắp tới. Giọng của Lâm Thâm lại vang lên:

- Ê thằng kia từ từ mày... Thằng kia không biết nhường đường cho con gái à... Thằng kia chen lấn làm cái lol gì... Mày đi đâu mà lên tàu đó hả...

Không khí khần trương, ồn ào như ga Hà Nội vậy. Khoảng hai mươi phút sau, tất cả những người đi hai địa điểm trên đều lên thuyền hết. Hai chiếc phi thuyền bay lên cao rồi phóng đi, chớp mắt đã không còn bóng dáng. Tốc độ này còn nhanh hơn máy bay hiện đại gấp mấy lần- Thiên Mặc trầm nghĩ, đây chỉ là pháp khí phi thuyền thôi đấy, nếu là chân khí phi hành sẽ như thế nào nữa đây? Hắn không thể tưởng tượng được nữa.

Bây giờ dưới sân chỉ còn một số gia nhân, một số người cấp cao của Lâm gia, một tổ đội và Thiên Mặc đang đứng cạnh Song Nhi.

Lâm Thâm hạ thân xuống nhìn tổ đội còn sót lại và Thiên Mặc rồi nói:

- Các người có số lượng ít nhất nếu sử dụng phi thuyền sẽ rất tốn kém nên tự bay đi!

Nói xong, lão quay lưng đi vào. Những người còn lại cũng tản ra hết. Máy người của tổ đội kia dùng đôi mắt bắt mắt nhìn Lâm Thâm, quay sang gật đầu với Thiên Mặc cho có lệ rồi đáp pháp khí bay về phía Đông. Thiên Mặc lắc đầu, trong tổ đội kia có mười người, tám người hắn không nhìn ra tu vi chắc chắn là có tu vi cao hơn hắn rất nhiều, hai người còn lại thì chắc là luyện khí tầng chín viên mãn cũng cao hơn hắn nhiều rồi. Chuyện không ngồi phi thuyền hắn cũng không để ý. Hắn quay sang nhìn Song Nhi, vuốt vuốt mái tóc của cô. Một cảm giác thoải mái dâng lên trong lòng cô. Theo bản năng cô nắm chặt tay Thiên Mặc lại.

Thiên Mặc thấy biểu hiện của Song Nhi, liền ôm cô vào lòng.

- Song Nhi, ta phải đi rồi, nàng ở nhà nhớ bảo trọng, cố gắng tu luyện nâng cao tu vi. Muốn sống tốt ở nơi này cần có thực lực mới làm được!

- Tướng công yên tâm, thiếp tất biết chiều cố cho mình, ngược lại người phải bảo trọng là tướng công đó.

Đôi mắt Song Nhi đỏ hoe. Lần này tướng công đi không biết có thể trở về hay không, lúc này cô có thể bình tĩnh mới lạ. Nhìn Song Nhi như vậy, Thiên Mặc cũng cảm thấy hơi chua xót, trong lòng càng yêu cô nhiều hơn. Hắn cúi xuống đặt một nụ hôn lên đôi môi hồng mềm mại của giai nhân. Một lúc sau cả hai mới dừng lại.

- Song Nhi, ta đi đây!

Nói xong hắn phóng thanh đoản kiếm ra, dùng thần thức điều khiển cây kiếm bay một vòng trên không trung rồi hạ xuống cạnh chân hắn. Thiên Mặc bước lên đoản kiếm, quay đầu âu yếm nhìn Song Nhi rồi nói:

- Song Nhi, ta yêu nàng nhiều lắm, chờ ta trở về nhé!

”Vút”, một người một kiếm phi lên không trung, một lúc sau đã không còn bóng dáng. Song Nhi mặt mờ nhìn hướng mà Thiên Mặc đã bay đi, thực ra cô chưa nói với Thiên Mặc một điều là nếu hắn ở bên ngoài Lôi Vụ Sâm Lâm cũng được, không nhất thiết phải vào trong nhưng mà người tu luyện muốn tăng cao tu vi sợ nhất là có tâm ma, nếu Thiên Mặc sợ hãi không dám vào đó thì có lẽ tu vi sẽ không bao giờ tăng tiến được nữa, so với chết cũng không khác là bao, cứ để Tướng công vào đó lẫn lộn một thời gian chưa chắc là chuyện xấu. Song Nhi quay lưng bước vào, trong mắt cô không còn sự đau buồn nữa, thay vào đó là sự kiên định.

- Ta sẽ cố gắng tu luyện chờ ngày tướng công trở về!

....

Hai ngày sau, ở một thị trấn nhỏ cách khá gần lối vào Lôi Vụ Sâm Lâm, một chàng thiếu niên từ không trung hạ xuống, bước vào một quán trà nhoven đường, gọi một chén linh trà. Người thiếu niên đó là Thiên Mặc, dù bay tới đây nhanh hơn nhiều hơn so với đi bộ nhưng mà rất hao tổn chân khí và thần thức, bây giờ hắn đã kiệt sức nên vào đây để hồi phục một chút, tranh thủ lấy hai ngọc giản mà Lâm gia đưa cho hắn để tìm hiểu, dù sao cũng sắp tiến vào Lôi Vụ Sâm Lâm rồi, cần tìm hiểu các loại linh thảo và một số điều cần lưu ý để chuẩn bị nữa.

Nơi đây là lối vào ra của Lôi Vụ Sâm Lâm, có nhiều thương hội tới nơi này để thu mua các tài liệu của những dong binh đoàn thu thập từ trong rừng, hoặc là bán các vật phẩm cần thiết cho những người muốn vào rừng, lâu dần càng nhiều người tới đây nên đã hình thành một thị trấn nhỏ, cũng không có tên tuổi. Tuy là một thị trấn nhỏ, nhưng số người ở đây cũng không ít, nơi này chỉ có tu sĩ xuất hiện chứ không có người phàm hoặc có thì cũng chỉ có một vài người mà thôi. Nhưng tu vi cao nhất ở đây cũng không quá kim đan, tu vi luyện khí cũng không thiếu nên một tên luyện khí như Thiên Mặc xuất hiện ở đây cũng không có ai để ý cả. Trong này luôn có tu sĩ ra vào liên tục, có kẻ rời đi, có kẻ đi vào, có kẻ tiến tới Lôi Vụ Sâm Lâm, có kẻ từ trong đó đi ra.

Khoảng hai canh giờ sau, chân khí và thần thức hồi phục được tám chín phần, Thiên Mặc đặt nửa viên linh ngọc hạ phẩm trên bàn rồi bước ra ngoài đi dạo. Ở hai bên đường tụ tập rất nhiều cửa hàng, thương các thu mua vật phẩm hoặc bán các loại đan dược, phù lục, bảo khí, văn bản... Nhưng mà đẳng cấp cũng không thực sự cao. Tuy nhiên giá của chúng lại rất đắt, nếu ở bên ngoài mua một viên đan dược mất một thì ở trong này mua một viên đan dược giống như vậy mất hai có khi là ba. Thiên Mặc trầm ngâm, nếu như hắn là một đan sư, chỉ cần đan sư không cao thì ở nơi này cũng giàu to rồi nhưng hắn biết điều đó sẽ không bao giờ có thực. Thiên Mặc cũng chỉ mua một vài thứ rẻ tiền rồi tiến tới cửa rừng.

Một canh giờ sau, Thiên Mặc tới nơi. Trước mắt hắn là một khu rừng to lớn, sương mù lượn lờ, thần niệm quét không thể quét sâu vào trong được, một là phạm vi thần thức của hắn không rộng lắm và nơi này có sương mù hạn chế thần thức nữa. Từ trong đó đôi khi vọng ra vài tiếng kêu của yêu thú hoặc

tiếng sấm sét □. Xung quanh đây có một số dong binh đoàn. Thiên Mặc không thấy tổ đội Lâm gia đâu cả, chắc là vào trong rồi. Hắn ổn định tâm thần rồi rào bước trên con đường mòn tiến vào rừng. Đợi khi bóng lưng của Thiên Mặc bị sương mù che khuất thì mấy người ở đây mới nhỏ giọng nghị luận:

- Người vừa đi vào chính là thiếu gia Lâm Mặc của Lâm gia đó!

- Một ngày trước ta thấy một tổ đội Lâm gia cũng vào đây sao tên này không đi cùng nhỉ?

- Các người có biết tại sao mấy đệ tử Lâm gia lại vào đây không?

- Ta biết! Lâm gia có tục gia là cứ mười năm sẽ cho đệ tử ra ngoài lịch lãm. Chắc tên này tới nơi này ma luyện, ta chỉ không hiểu là tại sao tên này lại không đi cùng tổ đội một ngày trước thôi. Một tên luyện khí trung kì như hắn vào đây để tự tử sao?

- Không biết được nhưng mà không liên quan tới chúng ta, sau này gặp mấy người Lâm gia cũng phải tránh ra. Lâm gia không phải là thứ chúng ta có thể động vào!

- Ừm...

Lời nói này được những người khác gật đầu đồng tình. Lâm gia là một con quái vật ở thành Phong Long. Những người không có chỗ dựa như bọn họ động vào Lâm gia thì người ta chỉ dùng một ngón tay cũng đủ để đè bẹp họ rồi.

Một ngày sau... Thiên Mặc dừng lại. Hắn cũng đi một đoạn đường trong rừng rồi, trên đường đi hắn có gặp một số dong binh đoàn nhưng những người đó khi thấy hắn đều chủ động tránh xa ra, điều này khiến hắn rất kì quái, nếu hắn có tu vi cao một chút thì cũng đáng nói đi, đằng này hắn lại chỉ là một tên luyện khí, nói mấy người đó sợ hắn chỉ khiến một trận cười thôi. Tuy là kì quái trong lòng nhưng hắn cũng không để ý lắm, như vậy thì hắn càng chỉ là đến bây giờ hắn chưa tìm được thứ gì tốt thôi.

Sở dĩ hắn dừng lại là bởi hắn thấy một khóm thiên hương cô. Thiên hương cô là thuộc linh thảo cấp một đỉnh phong, loại nấm này thường mọc thành từng khóm, có mùi rất thơm. Những người phàm giàu có thường bỏ tiền để mua loại nấm này ăn. Nhưng tu sĩ thì không ai ăn cái này cả. Thiên hương cô này là thứ dược liệu tăng phúc cho linh đan cấp năm trở lại nên nó rất được linh đan sẽ sử dụng để cho vào đan dược khi luyện đan, giá thị trường của thiên hương cô này một cây cũng được mười viên linh ngọc hạ phẩm. Mặc dù trên người hắn cũng có linh ngọc nhưng đó là của Lâm gia đưa cho, miệng ăn núi lở, hắn cũng phải tự mình kiếm linh ngọc để tu luyện chứ. Khóm này có mười cây thiên hương cô, nếu bán ra cũng được một trăm viên linh ngọc hạ phẩm a. Nhưng xuất hiện một vấn đề ở đây là có một con yêu xà cấp một sơ kì nằm bên cạnh, con rắn này đuôi tím, mình mang vảy bạc trắng sáng bóng, trông rất kì lạ. Yêu thú cấp một sơ kì thì cũng tương đương với tu sĩ luyện khí tầng ba thôi nhưng mà Thiên Mặc hắn không muốn có phiền phức. Tốt nhất là không kinh động đến nó- Thiên Mặc nghĩ. Hắn thu khí tức lại, để chắc ăn hắn dùng thuật ẩn thân luôn mặc dù biết là vô dụng. Thiên Mặc rón rén bước tới gần khóm thiên hương cô, khi cách thiên hương cô hai mét, Thiên Mặc dừng lại, không phải hắn không muốn đi mà là do con rắn tỉnh lại và đang nhìn chằm chằm hắn.

Thiên Mặc hiện thân luôn, dùng thuật ẩn thân với con rắn này cũng giống như bịt tai trộm chuông vậy. Một lúc lâu, cả hai cứ nhìn nhau như vậy, trong đầu Thiên Mặc nghĩ là con rắn đang muốn tấn công hắn, còn con rắn đang nghĩ là nhân loại này muốn làm thịt nó. Cực chẳng đã Thiên Mặc hắn đành phải làm bộ mặt tươi cười nhìn con rắn rồi nói:

- Cu cứ ngủ tiếp đi, anh chỉ lấy mấy cây nấm này thôi!

Vừa nói hắn vừa chỉ chỉ vào mấy cây thiên hương cô bên cạnh. Con rắn thấy biểu hiện của Thiên Mặc thì biết là nhân loại này chỉ muốn hái mấy cây cỏ bên cạnh chứ không phải muốn hiếp nó, lại lười biếng nằm xuống nhắm mắt. Thiên Mặc thấy thế thì nhanh chóng tới thu khóm thiên hương cô lại. Nếu như hắn biết mấy cây thiên hương cô trong mắt con rắn chỉ là một cây cỏ thì không biết hắn sẽ làm gì con rắn.

Bạn đang đọc truyện *Tạo Hóa Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Suýt Chết!

Sau khi thu mấy cây thiên hương cô vào nhẫn, Thiên Mặc định bước đi thì không biết nghĩ gì mà lại dừng bước nhìn con lộ vĩ yêu xà nói:

- Mày tới chỗ khác ngủ đi, kéo thẳng nào vui tính thấy mày thì nó lại thông mày lời ruột đấy!

Con rắn mở mắt, ý của Thiên Mặc hắn không hiểu toàn bộ, tuy nhiên nó vẫn hiểu được một chút là nhân loại này bảo nó không nên ngủ ở đây.

- Cho mày nè! Ăn rồi đi chỗ khác đi!

Thiên Mặc ném cho con rắn một viên linh ngọc, dù sao thì mười cây thiên hương cô cũng kiếm được một trăm viên linh ngọc, cho con rắn này một viên cũng không sao.

Con rắn thấy Thiên Mặc ném cho một viên linh ngọc liền há miệng nuốt luôn vào bụng, còn tiếp tục dùng đôi mắt long lanh nhìn hắn.

- A! Ta cũng không có nhiều đâu, cho mày ba viên nữa thôi, đi chỗ khác ngủ đi!

Thiên Mặc vùng tay lên, ba viên linh ngọc bay ra, con rắn nhanh chóng nuốt ba viên linh ngọc vào bụng. Hắn khoát tay ý bảo con rắn đi đi. Con rắn lưu luyến nhìn vào chiếc nhẫn trữ vật của Thiên Mặc rồi quay đầu, ngoe nguẩy bỏ vào một bụi rậm gần đó một vài hơi thở sau đã mất hút khỏi phạm vi thần thức của Thiên Mặc. Thiên Mặc đứng đó một lúc mới rời đi theo hướng khác.

Năm ngày trôi qua, hắn có thu thập được một vài cây linh dược cấp thấp. Cũng gặp một vài con yêu thú, có con cấp một thì chỉ nhìn hắn không để ý, có con cấp hai vui tính thì rượt hắn té khói, cũng may là hắn chưa gặp con cấp ba nào. Hoặc nếu có gặp thì hắn chạy nhanh hơn nào. Chỉ có điều là linh thảo cấp ba, cấp bốn hắn còn chưa gặp cây nào.

- Ô, lục linh quả!

Thiên Mặc ngạc nhiên nhìn một cây linh thảo trước mắt hắn. Đó là lục linh thụ, trên cây có một lục linh quả. Loại quả này có thể cho tu sĩ dưới tu vi kết nguyên nâng lên một cấp nhỏ. Thiên Mặc mừng rỡ hái linh quả cho vào miệng rồi ngồi xuống luyện hóa ngay. Người khác nếu thấy hắn làm như vậy chắc tưởng hắn bị điên hoặc chán sống, trong này nơi đâu cũng là nguy hiểm, tên này cư nhiên cả gan ngồi đây tu luyện, bình thường mới là lạ. Cũng không trách Thiên Mặc được, hắn bây giờ rất muốn tăng cao tu vi, kinh nghiệm ở trong này còn ít nên mới làm như vậy thôi.

Linh quả vừa vào bụng, một dòng năng lượng nhẹ nhàng, tươi mát lan truyền, Thiên Mặc nhanh chóng luyện hóa dòng năng lượng này. Một canh giờ sau..."bụp" một tiếng động vang lên trong người Thiên Mặc. Hắn mở mắt ra vui mừng cười tươi như hoa héo. Sau khi sử dụng lục linh quả hắn đã thành công đột phá tu vi luyện khí từ tầng sáu lên tầng bảy. Hắn dùng thần niệm quét vào trong cơ thể, kinh mạch mở rộng ra một chút, đan điền cũng rộng ra một chút. Hắn từ luyện khí trung kỳ sang hậu kỳ, hay nói đúng hơn là khôi phục lại vì trước khi Lâm Mặc chết đi thì tu vi của hắn là luyện khí tầng bảy mà.

"Khè khè khệ"

Thiên Mặc đang định thử thực lực mới của mình thì nghe thấy một tiếng kêu chói tai, hắn theo bản năng quay đầu nhìn lại...

- Đệt!

Thiên Mặc hắn không nhận được mà chửi thề, trước mắt hắn bây giờ là một con hắc mao khổng chu cấp một trung kỳ viên mãn. Con hắc mao khổng chu này to như con voi vậy, trên người mọc tua tủa lông đen sì, cái đầu có tám con mắt, cặp răng nanh vừa đen vừa nhọn, trên đó còn rỉ ra vài giọt chất nhầy màu xanh. Con nhện này nhìn cây lục linh xong lại nhìn Thiên Mặc, bộ dạng muốn ăn hắn rồi. Thiên Mặc nhìn biểu hiện của con rắn liền biết là cái cây này do con nhện trông coi, muốn dùng lục linh quả để thăng cấp lên cấp một hậu kỳ, chỉ là quả chưa chín nên chưa sử dụng, hôm nay không biết đi đâu bây giờ trở lại thì thấy hắn ngồi đây còn quả thì không còn nữa liền biết chuyện gì xảy ra rồi, nếu con nhện này tha cho hắn mới là chuyện lạ. Dù con nhện này cấp bậc bây giờ thấp hơn Thiên Mặc một chút nhưng một khi đánh nhau thì không biết ai chết trước đâu. Một là Thiên Mặc vừa mới đột phá khí tức chưa vững, hai là yêu thú có lợi thế về thể lực. Nếu một nhân loại bình thường chiến đấu cùng với một yêu thú cùng cấp thì nhân loại đó chắc chắn sẽ thua, cũng bởi vì yêu thú có cơ thể to lớn, mạnh mẽ, sức phòng ngự tốt hơn con người nên mới có kết quả đó. Thiên Mặc biết điều đó nên hắn không muốn đánh nhau chút nào cả, chưa nói đến chuyện thắng thua, chỉ nói đến việc hao tổn chân khí và thần thức cũng không phải chuyện tốt rồi. Nghĩ đến đây, Thiên Mặc quay đầu muốn chạy nhưng hắn chỉ bước một bước liền dừng lại nhìn chằm chằm con nhện. Con nhện thấy Thiên Mặc định chạy đang muốn đuổi theo, không ngờ lại thấy nhân loại này dừng lại thì tưởng là muốn dừng lại để đánh nhau liền thủ thế nhìn vào Thiên Mặc. Tất nhiên là Thiên Mặc không dừng lại để chơi cùng con nhện này rồi... Hắn bình tĩnh rút thanh đoản kiếm ra dò chân khí vào rồi chém ra một đường kiếm khí. Hắn biết chắc chắn là con nhện này có thể tránh đi nhưng hắn vẫn làm như vậy bởi vì mục đích của hắn không phải con nhện. Con hắc mao khổng chu này thấy đường kiếm khí bay tới liền nhanh chóng nhảy qua một bên, đường kiếm khí bay suýt qua một chiếc chân của nó rồi ghim vào một gốc cỏ thụ, để lại một vết chém sâu hoắm trên thân cây. Con nhện vui mừng muốn nhìn về mặt của tên nhân loại khi không chém trúng nó, con nhện ngẩng đầu lên thì thấy tên nhân loại đã cách xa nó một đoạn rồi, hắn còn cầm đầu cầm cổ chạy nữa. Đang lúc con nhện suy nghĩ có nên đuổi theo hay không thì lại thấy chỗ mà cây lục linh thụ bây giờ là một hố đất, còn cái cây thì đã biến mất rồi.

"Khè khệ lệt"

Con nhện nổi khùng, vốn đang muốn tha cho tên này không ngờ tên này cư nhiên ngay cả lục linh thụ cũng đào đi nốt, bây giờ nó đã hiểu tại sao lúc đó nhân loại này lại dừng lại rồi, hóa ra là muốn đánh lạc hướng nó để lấy đi lục linh thụ. Hắc mao khổng chu hét lên một tiếng rồi dốc sức đuổi theo Thiên Mặc. Thiên Mặc thấy con nhện đuổi theo thì lại càng chạy như điên. Sở dĩ lúc đó hắn dừng lại nguyên do cũng như con nhện này nghĩ, đằng nào cũng kết thù rồi chi bằng đào cả cây đi luôn cũng được, tất nhiên hắn không biết rằng con nhện định tha cho hắn nhưng vì tại hắn đào cái cây đó đi nên nó mới quyết đuổi hắn, nếu như hắn biết thì chắc chắn hắn sẽ không làm như vậy.

Hai ngày sau... Thiên Mặc dừng lại, con nhện này dù sao cũng cấp thấp hơn hắn một chút, cộng voi thân hình khó di chuyển trong địa hình này nên sau hai ngày hắn cũng bắt đuổi được con nhện. Hắn lấy ra một viên hồi nguyên đan nuốt vào, trải qua vụ việc vừa rồi hắn cũng không dám làm liều tu luyện trong này nữa. Đan dược vừa vào bụng một lượng linh lực tán ra bổ sung vào lượng chân khí đã hao tổn của Thiên Mặc. Hắn đứng dậy đi tiếp, ở một chỗ không phải chuyện tốt. Hai canh giờ sau, Thiên Mặc hắn tròn mắt nhìn cây linh thảo phía trước, từ khi hắn vào đây chưa bao giờ thấy được một cây linh thảo nào cấp ba cả, hôm nay hắn cư nhiên thấy một cây xích điệp thảo ở trước mắt hắn. Xích điệp thảo là linh thảo cấp bốn có thể luyện chế linh đan từ cấp một đến cấp bảy, quan trọng ở đây là nó là nguyên liệu chính để luyện ra hồi nguyên đan linh đan cấp sáu, nó có thể để cho tu sĩ dưới kết anh hồi phục chân nguyên trong nháy mắt. Một cây xích điệp thảo cũng có giá mấy nghìn linh ngọc hạ phẩm. Thiên Mặc làm sao mà bình tĩnh được nữa. Hắn nhanh chóng tới gần cây xích điệp thảo.

"Thệt thệt"

Thiên Mặc dừng bước, nhìn con yêu thú chắn trước chân hắn.

- Ủa, sao lại là mày?!

Thiên Mặc ngạc nhiên nhìn con rắn đang bò dưới chân hắn, con rắn này chính là con rắn thân trắng đuôi tím lần trước nằm ngủ bên cạnh khóm thiên hương cô. Lúc đó hắn đi ngược hướng con rắn đã bò đi không ngờ hôm nay lại có thể gặp lại, chỉ có điều con rắn đã thăng cấp lên cấp một trung kì.

- Tao với mày cũng có duyên nhì! Được rồi tránh ra để tao thu cây linh thảo đó trước rồi lát nữa cho mày linh ngọc.

Vừa nói hắn vừa chỉ vào cây xích điệp thảo phía trước hành động này

cũng giống với lần trước chỉ là lần này con rắn không nhắm mắt ngủ tiếp mà tròn mắt nhìn hắn.

- Mày tròn mắt nhìn tao làm gì? Chẳng lẽ cái cây đó của mày? Thế để tao hái đi, tí nữa tao cho mày nhiều linh ngọc hơn là được mà!

” Lắc lắc ”

- Mày không đồng ý sao? Thế thôi tao không cần cả cây đâu, chỉ lấy nửa cây thôi cũng được!

” Lắc lắc “

- Sao mày lắc đầu hoài vậy? Mày nhất quyết không cho tao sao?

” Thệt thệt “

- Mày muốn nói gì?

” Thệt thệt “

Con rắn bò tới một tảng đá dùng đuôi quấn lại lên rồi vút hướng cây xích điệp thảo.

- Mày định là...

REY XET RAO

Thiên Mặc nói được nửa câu thì dừng lại khi hắn thấy tảng đá mà con rắn ném vào lúc cách cây xích điệp thảo năm mét liền bị mấy chục tia lôi điện đánh thành mảnh nhỏ, mấy mảnh nhỏ này rơi xuống thì chìm dần xuống đất mất tích, nếu như không tận mắt nhìn thấy có lẽ sẽ không ai tin cả.

- Đầm lầy lôi điện!

Thiên Mặc bật thốt lên. Trong ngọc giản mà Lâm gia đưa cho hắn có nói rằng một trong những nguy hiểm chết người trong Lôi Vụ Sâm Lâm là đầm lầy lôi điện. Cũng may là có con rắn nếu không đến lúc chết mới biết mình ngông cuồng. Cây xích điệp thảo ở đây bao nhiêu năm chẳng lẽ chỉ có một mình Thiên Mặc hắn thấy, vậy tại sao thì nó vẫn còn ở đây. Sau lưng hắn mồ hôi lạnh toát ra.

- Lần sau phải cẩn thận hơn mới được!

Thiên Mặc nói thầm. Hắn nhìn xuống con rắn rồi nói:

- Cảm ơn mày ha! Mày đã cứu tao một mạng rồi! Thôi, tao đi đây.

Thiên Mặc quay đầu định bước đi thì ngạc nhiên nhìn xuống chân của mình.

- Mày quấn chân tao lại làm gì? Tao phải đi a!

Không hiểu sao con rắn này lại quấn chân của Thiên Mặc lại không cho hắn đi nữa.

” Thệt thệt ”

- Người muốn nói cái gì?

Con rắn nghe thấy Thiên Mặc hỏi liền dùng cái đuôi của mình chỉ vào chiếc nhẫn trữ vật của hắn rồi lại chỉ vào miệng của nó, sau đó lại chỉ cây xích điệp thảo rồi lại chỉ vào người hắn.

- Cái gì? Ý của mày là thể lấy được cây xích điệp thảo đó sao?

Thiên Mặc tròn mắt nhìn con rắn.

” Gật gật “

- Nếu mày hái được thì tao cho mày năm mươi viên linh ngọc. “ Vèo”, căn bản là không cần Thiên Mặc nói câu thứ hai thì con rắn liền bay tới cây xích điệp thảo rồi.

Thiên Mặc kinh hãi nhìn con rắn này, chẳng phải là nó biết ở đó có lõi điện rất nguy hiểm hay sao? Hắn còn tưởng con rắn sẽ làm gì đó để thu cây linh thảo lại chứ,sao lại trực tiếp bay tới đó? Nhưng một giây sau,Thiên Mặc càng kinh hoàng hơn khi thấy có vài chục tia lõi điện to bằng ngón tay cái đánh trúng vào con rắn nhưng con rắn lại chẳng bị làm sao cả, chỉ khiến nó chậm lại một chút thôi, mặc dù hắn biết yêu thú có sức phòng ngự lớn hơn con người nhưng con rắn này cũng chỉ là cấp một trung kì thôi mà, và lại đừng nói đến cấp một trung kì, cho dù là cấp ba trung kì tới đây cũng không thể ung dung như con rắn này đâu. Hai giây sau,con rắn bay trở về với cái đuôi còn đang quấn chặt xích điệp thảo và con mắt thì sáng rực nhìn hắn, Thiên Mặc tỉnh ngộ lại,nãy giờ chỉ đề ý tới sức phòng ngự của con rắn mà không đề ý tới tốc độ của nó, bây giờ nhớ lại mới thấy con rắn chỉ dùng ba giây để bay một quãng đường hai mươi mét,nếu bình thường thì cũng chẳng có gì đặc sắc cả nhưng mà nó còn vừa phải nhổ một cái cây to bằng người nó, trên đường lại phải chống lại hàng chục tia lõi điện a. Thiên Mặc nhìn cái thân thể vô khuyết của con rắn mà cũng hít vào một ngụm hơi lạnh, nhiều lõi điện như vậy đánh vào mà chỉ khiến con rắn bị tróc một ít vảy và vài chỗ có nám đen mà thôi, yêu thú gì mà kinh khủng vậy? Nếu để người khác biết được có một con rắn nghịch thiên như vậy chắc là có hàng tá người sẽ nhảy vào Lôi Vụ Sâm Lâm để tìm bắt nó.

- Mày bá đạo!

Thiên Mặc không nhịn được mà bật ngón tay cái lên với con rắn. Mặc dù không hiểu động tác của Thiên Mặc là gì nhưng con rắn cũng hiểu là hắn đang khen nó,con rắn không đề ý tới,nó đang trông chờ linh ngọc của Thiên Mặc. Thiên Mặc cắt cây linh thảo vào một chiếc hộp ngọc để vào trong nhẫn trữ vật. Hắn lại lôi ra năm mươi viên linh ngọc hạ phẩm đưa cho con rắn. Hắn không phải keo kiệt mà linh ngọc của hắn cũng không còn nhiều nữa, linh ngọc hạ phẩm thì sắp hết mà linh ngọc trung phẩm hắn chưa đổi ra, đồng thời mấy ngày nay hắn vẫn lôi ra một vài viên để sử dụng.

Con rắn thấy Thiên Mặc ném cho mấy chục viên linh ngọc thì kinh hi há miệng nuốt toàn bộ vào bụng. Thiên Mặc đang định đi thì lại dừng lại, nhìn con rắn nói:

- Rắn con, mày có muốn đi theo tao không?

” Gật gật “

Con rắn nghe thấy Thiên Mặc hỏi nó thì liền gật đầu, một người một rắn tiến sâu vào trong rừng. Thiên Mặc muốn con rắn đi theo là vì nghĩ hắn có duyên với con rắn và sự biểu hiện bá đạo của nó, không biết chừng sau này lại gặp một cây linh thảo mọc ở chỗ khó đỡ như cây xích điệp thảo này thì nhờ con rắn giúp cũng được.

Một canh giờ sau, chỗ này xuất hiện bốn người.

- Ủa, cây xích điệp thảo đâu rồi?

Một người đàn ông trung niên,mặt đen mũi cao nhìn chăm lấy lõi điện mà hỏi.

- Chắc là bị ai đó hoặc yêu thú lấy đi rồi! Khó khăn lắm mới mượn được cái kháng lõi hộ giáp này không ngờ bây giờ lại công cốc rồi!

Một cô gái tuổi khoảng hai mươi, khuôn mặt cũng khá xinh đẹp, trên người mặc một bộ đồ bụi bặm tức giận nói.

- Theo như khí tức còn sót lại ở đây thì chắc là con người lấy đi rồi, vì ở đây có cả khí tức con người và cả yêu thú nữa, không có dấu vết đánh nhau chứng tỏ con yêu thú đó là sủng vật của người đó.

Là một người đàn ông mặt trắng mũi tẹt vừa nhìn xung quanh vừa nói.

- Mau đuổi theo, xích điệp thảo là do chúng ta thấy trước cơ gì người đó lại lấy được, ít nhất cũng phải đòi một chén canh chứ! - Một đại hán mặt đỏ, ngực trần hùng hùng hổ hổ nói. Người đàn ông mặt trắng mũi tẹt trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng:

- Đại hử không nên hấp tấp, người có thể lấy đi cây xích điệp thảo này từ đầm lầy lõi điện không phải là hạng người đơn giản,vẫn nên cẩn thận mới tốt!

- Tam Sâm nói đúng, chúng ta có thể sinh tồn ở trong này là nhờ vào tính cẩn thận, nếu như người đó là một cao thủ thì không phải chuyện tốt lành gì. Nhược Lam,cô có ý gì không?

Là người đàn ông trung niên mặt đen nói. Cô gái mặc bộ đồ bụi bặm tên là Nhược Lam suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Chúng ta cứ đuổi theo người đó trước đã,nếu như thấy tình huống không thích hợp liền rút. Mọi người thấy thế nào?

- Được!

Ba người còn lại đều đồng tình với ý kiến của Nhược Lam, bốn người dắt tay nhau tung tăng đuổi theo hướng mà Thiên Mặc đã đi.

- Ê rắn con,sao tao thấy có cảm giác kì kì, hình như ai đó đang nhắc tới tao thì phải!...

Tuy nói vậy nhưng hắn vẫn đi tiếp. Khoảng hai canh giờ sau...

- Hình như chúng ta mất dấu rồi!

Chính là bốn người muốn đuổi theo Thiên Mặc, câu nói đó là do người tên Tam Sâm nói.

- Tội nghĩ chúng ta bị lạc đường chứ không phải mất dấu!

Mấy người này trên đường lần theo dấu vết của Thiên Mặc không ngờ lại không để ý mà lạc đường. Do trong Lôi Vụ Sâm Lâm này nhiều cây cối, họ cũng phải tránh mặt yêu thú, thần thức không thể mở rộng ra do sương mù kì quái ở đây nữa, đến khi xung quanh họ chỉ là một đám sương mù dày đặc mới tỉnh lại.

- Cứ theo hướng này đi vậy!

Người đàn ông mặt đen chỉ vào hướng có sương mù ít nhất mà nói. Bốn người lại đi tiếp, họ không ngờ là hướng đó chính là tử lộ.

- Ô, lưu linh quả!

Thiên Mặc hẳn đúng là vận khí tốt không ngờ có thể thấy được lưu linh quả này. Đây là một loại quả giúp cho tu sĩ có thêm sáu mươi phần trăm khả năng thăng cấp từ kim đan lên huyền nguyên. Đừng thấy sáu mươi phần trăm là ít, ở đại lục Thủy Châu này bây giờ có bao nhiêu tu sĩ kim đan đang bị kẹt lại? Muốn thăng cấp cao cần có tư chất cao, nhưng không phải ai cũng được như vậy a, nhiều kim đan viên mãn không thể thăng cấp lên huyền nguyên có khi cả chục năm cũng không lên được, cuối cùng phải chết già, vậy họ muốn thăng cấp thì phải làm sao? Tất nhiên là đến các loại linh vật có thể giúp họ thăng cấp. Đừng nói là chỉ có sáu mươi phần trăm, cho dù là mười phần trăm cũng khiến họ điên cuồng rồi. Những loại linh vật này thường rất hiếm nên có giá đắt, tùy tiện bán cũng có giá trên dưới một nghìn linh ngọc trung phẩm, nhưng Thiên Mặc hẳn cũng không phải nào tàn, hẳn dám để lộ việc này thì chưa kịp bán hẳn đã bị người ta ăn thịt rồi, loại chuyện giết người cướp của ở Trái đất không thiếu, ở đại lục Thủy Châu này lại là chuyện bình thường. Có kinh nghiệm lần trước, lần này hẳn trước tiên phải hỏi con rắn trước đã:

- Ê, rắn con, phía trước có đầm lầy lồi điện không?

” Lắc lắc “

- Tốt lắm, heheeeee...!

Thiên Mặc tới gần thu lưu linh quả vào một hộp ngọc rồi cất vào nhẫn. Vừa làm xong mấy chuyện này, Thiên Mặc hẳn liền có cảm giác ón lạnh sau lưng hẳn, hẳn theo bản năng bước lên phía trước hai bước rồi dùng thần niệm quét ra phía sau.

- Móa cái gì thế này?

Thiên Mặc kinh hãi nhìn con thiết thủ hùng, hẳn cũng phiền muộn không thôi, lần trước lấy được linh quả thì gặp phải hắc mao khổng chu, lần này lại gặp phải thiết thủ hùng, chẳng lẽ mọi linh quả trong rừng đều bị mấy con yêu thú này canh giữ hay sao?..

Bạn đang đọc truyện *Tạo Hóa Thần Đế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ăn Phải Độc Quả

Lần trước hẳn còn có có thể thể lừa con hắc mao khổng chu được chứ lần này thì không thể nào, Thiên Mặc vừa nhìn bộ dạng con thiết thủ hùng này liền biết nó chắc chắn là cấp ba rồi, tương đương với tu vi kim đan đó. Lần trước hẳn chém một nhát thì con nhện đó còn kiêng kị chứ bây giờ chém con gấu này một nhát như vậy không bằng tới gãi ngứa giúp nó. Hẳn còn làm gì chần chừ nữa...

- Rắn con, chạy mau!

Hắn hét lên một tiếng rồi dồn chân khí vào hai chân, chạy thực mạng. Con rắn nghe thấy Thiên Mặc gọi liền bay tới nằm trên vai Thiên Mặc. Con gấu thấy Thiên Mặc dám lấy mất một linh quả của nó đã sôi máu rồi, bây giờ không trả lại mà còn chạy như điên nữa thì lại càng bức mình.

Grào grào

Thế là một anh gấu to đen hôi đuổi một người một rắn. Giống như lần trước hẳn bị con nhện đuổi vậy, lần này có khác một chút là có thêm con rắn và tu vi con gấu này lớn hơn hẳn hai cấp bậc lớn.

Một giờ sau...

- Học...học

- Grào...grào...

Thiên Mặc quay đầu lại nhìn con gấu đang đuổi hấn phía sau, khuôn mặt méo mó.

- Móa, lấy có một linh quả thôi mà sao mày đuổi tao hoài vậy?... Mày không mệt à con gấu chó kia... Tao mệt rồi nha con gấu lợn...!

Thiên Mặc hấn cũng gặp may, thiết thủ hùng tuy cực kì khỏe mạnh nhưng tốc độ hơi chậm, cũng không phải là con gấu này chậm tới mức không đuổi kịp Thiên Mặc mà do ở trong này là một nơi tốt cho Thiên Mặc hấn chạy trốn. Hấn người nhỏ, có thể lách nhưng con gấu thì không thể, trong này lại có nhiều sương mù nên việc truy đuổi cũng khá khó khăn. Nhưng mà cứ theo tình hình này thì hấn rất nhanh sẽ bị con gấu bắt được và gửi cho Đường tăng đi Tây Thiên thỉnh kinh, vì một luyện khí như hấn không thể nào mà trốn thoát khỏi một con yêu thú cấp ba cả, nếu là ở một nơi khác thì hấn sớm đã bị con gấu tiêu hóa rồi chứ còn làm gì mà có thể chạy như vậy nữa. Một yêu thú cấp ba có chậm thì đó là so với tu vi cùng cấp, chứ so với một tên kém tới hai cấp bậc lớn như vậy thì lấy một cái xe máy đời cũ so tốc độ với một chiếc xe đạp vậy, chỉ là trong tình trạng kẹt xe thì xe đạp có thể dễ dàng lách thôi. Tất cả đều nhờ vào vận khí tốt của Thiên Mặc hấn, nhưng không phải vận may luôn ở quanh ta, khoảng cách giữa hấn và con gấu ngày càng được rút ngắn, cứ tiếp tục thế này thì chuyện hấn ngủ trong bụng con gấu chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

- Rắn con bây giờ phải làm sao đây?

Thiên Mặc nhìn con rắn trên vai vừa chạy vừa hỏi. Nhưng hấn cũng chỉ hỏi cho có lệ thôi, con rắn này cấp còn thấp hơn cả hấn, nếu nó có cách mới là lạ. Hấn còn đang phân vân có nên dùng đòn không phù hay không, thứ này chính là một vật bảo mệnh, dùng một lần sẽ hết, hấn chỉ vào Lôi Vụ Sâm Sâm Lâm chưa được một tháng mà phải dùng rồi không biết lần sau gặp mấy tình huống như thế này thì phải làm sao.

” Grào...”

” Thệt thệt “

- Vô dụng thôi, mày có thệt đến đứt thanh quản nó cũng không sợ mày đâu!

Thiên Mặc thấy sau khi con gấu kêu gào thì con rắn cũng thệt theo liền nói. Nhưng mà không phải con rắn rảnh rồi như Thiên Mặc nghĩ, ngay lúc Thiên Mặc định dùng đòn không phù thì cảm thấy một lực kéo cường đại kéo tay phải hấn lên rồi kéo hấn bay về phía trước.

- Đù!

Hấn cứ nhiên thấy con rắn nhỏ nằm trên vai hấn này giờ bây giờ lại đang bay về phía trước, còn đuôi của nó thì lại quấn chặt tay phải hấn kéo hấn bay đi. Đúng rồi, tại sao Thiên Mặc hấn không nhớ tới tốc độ của con rắn nhỉ, nhưng mà hấn có nhớ tới thì thế nào? Chẳng lẽ hấn có thể biết được con rắn khỏe tới mức này sao. Thiên Mặc dùng thần niệm quét ra phía sau thì kinh hỉ khi thấy khoảng cách giữa hấn với con gấu đang được kéo dần.

- Rắn con tốt lắm! Oái...

Thiên Mặc hấn đang vui mừng cười tươi thì bị một cành cây đập vào mặt vì con rắn nhỏ nên có thể tránh còn hấn thì lại không thể tránh được nhất là trong khi không để ý, đó còn chưa phải chuyện cuối cùng...

- Oái... A... Má ơi...

Liên tục trên đường đi hấn đều bị như thế, có lẽ điều đáng an ủi ở đây là hấn đang ngày càng cách xa con gấu. Thiên Mặc lại nhìn phía trước...

- Ê, cẩn thận mày, cái cây kia...

Thiên Mặc kinh hồn hết lên, phía trước chính là một cây đại thụ to chà bá, con rắn bay tới đó chắc chắn sẽ phải rẽ trái hoặc rẽ phải và theo quán tính thì cho dù con rắn rẽ hướng nào thì hấn cũng sẽ có nguy cơ đập mặt vô thân cây a.

- Cẩn thận, không khéo tao đập vào cái cây to đó...

Thiên Mặc nghĩ rằng con rắn sẽ hiểu điều hấn nói vì mấy lần trước cũng như vậy, nhưng mà trong cuộc sống có những lúc sự thật trái ngược với những gì bạn nghĩ. Con rắn bay tới trước cái cây đó rồi quẹo phải và...

- Aaaaaaa...

Cả người Thiên Mặc hấn va vào thân cây với một lực rất mạnh. Cú va chạm mạnh khiến hấn lâm vào hôn mê. Và con rắn cứ hồn nhiên mang Thiên Mặc bay tiếp.

Không biết đã trải qua bao lâu...

- Ai da, đau chết ta rồi!

Thiên Mặc tỉnh lại sau con hôn mê, khắp người hấn toàn là vết thương, quần áo cũng bị rách nát, hộ giáp đã bị nứt vài chỗ nhỏ. Con đau buốt khiến Thiên Mặc muốn ngất tiếp, hấn lắc đầu, tránh được con gấu nhưng hậu quả cũng không tốt chút nào a. Hấn nhìn con rắn đang nằm bên cạnh, này giờ nó cứ nằm nghỉ bây giờ thấy Thiên Mặc nhìn nó thì liền ngóc đầu dậy nhìn chằm chằm hấn.

- Mày hay lắm, nhưng lần sau nếu xảy ra tình huống như vậy thì cẩn thận một chút, mày nhìn xem tao có chỗ nào lành lặn không?

Thiên Mặc lấy ra từ trong nhẫn một viên phục thương đan nuốt vào, ném cho con rắn hai viên linh thạch rồi bắt đầu vận công chữa thương. Một canh giờ sau, thương thế hắn cũng khôi phục bảy tám phần. Thiên Mặc đứng dậy rũ bộ quần áo rách nát xuống đất rồi lấy một bộ đồ màu đen ra mặc lên người, mấy bộ đồ đen này là hắn mua ở thị trấn gần Lôi Vụ Sâm Lâm, còn quần áo mà Song Nhi chuẩn bị cho hắn thì hắn không dám mặc sợ bị hồng với lại hắn thích màu đen nên số áo mà hắn mua đều là màu đen cả. Hắn lại nhìn xuống bộ quần áo rách nát dưới đất, một lúc sau hắn mới hiểu tại sao lúc vào đây không có ai tìm hắn gây phiền phức rồi, phía trên cái áo có thêu chữ “Lâm gia”, lúc đó hắn không để ý nên không nhìn thấy. Những người đó thấy hắn là người Lâm gia nên không dám động vào. Hắn lại dùng thần niệm quét vào số áo mà Song Nhi đưa cho hắn, quả nhiên trên mỗi cái áo đều thêu chữ Lâm gia, chắc là Song Nhi cố ý làm cho hắn nhưng hắn cũng không thích điều này lắm. Vứt bỏ ý nghĩ này qua một bên, hắn lại bắt đầu dò xét xung quanh.

- Nơi này là đâu vậy rắn con? Á!... Sao thế này?!!

Thiên Mặc không kinh hoàng làm sao được khi mà thần niệm của hắn chỉ có thể mở rộng được năm mét, phạm vi này còn nhỏ hơn gấp mấy lần lúc trước mới vào Lôi Vụ Sâm Lâm, mặc dù hắn biết trong này bị hạn chế thần thức nhưng đây là cấm rồi chứ hạn chế cái con mẹ gì nữa! Thế này dùng mắt nhìn còn tốt hơn! Bây giờ hắn mới để ý thấy xung quanh đây có sương mù dày đặc, còn có linh thảo cấp thấp mọc lác đác nữa, nếu là bình thường thì hắn sẽ vui mừng mà đi thu thập linh thảo nhưng bây giờ hắn lại không có cảm giác gì là vui cả. Thiên Mặc đã đọc cái ngọc giản về những điều cần lưu ý trong Lôi Vụ Sâm Lâm, căn cứ vào đó thì có lẽ hắn đã bị nhốt trong một trận pháp thiên nhiên rồi. Trận pháp thiên nhiên là trận pháp do tự nhiên sinh ra, có thể là trận pháp che giấu, sát trận, khốn trận, Thiên Mặc hắn là bị lọt vào khốn trận rồi. Muốn thoát ra trận pháp thiên nhiên có hai cách, một là tu vi cao cường, hai là tinh thông trận pháp. Nhưng Thiên Mặc hắn thì vừa yếu vừa mù trận pháp làm sao mà ra khỏi đây. Trận pháp thiên nhiên rất nguy hiểm nhưng cũng có nhiều người muốn vào đó vì trận pháp thiên nhiên sinh ra có hai mục đích, một là để diệt sát, hai là để che giấu một linh vật quý hiếm nào đó, những người đó vào tất nhiên là để tầm bảo rồi nhưng mà những người đó không phải là một đại năng siêu cường thì là một đại sư trận pháp cao cấp chứ người bình thường mà vào thì chỉ có chết mà thôi.

- Kiểu này thì chết già ở trong này rồi! - Thiên Mặc thều thào.

Hắn cũng không dám di chuyển lung tung, ai biết được sẽ có nguy hiểm gì, đây là một trận pháp vậy khốn thôi, lỡ mà gặp sát trận thì có lẽ hắn đã thành tro bụi từ lâu rồi. Thiên Mặc nhìn con rắn hỏi:

- Mà làm sao mà đưa tao vào đây vậy? Không có đường khác sao mà phải bay zô đây? Bây giờ thì hay rồi! Hu hu hu...

Con rắn thấy biểu hiện kì quái của Thiên Mặc liền bay lên vai hắn.

”Thệt thệt”

- Mà nói gì? Mà muốn làm gì? Oái!

Con rắn sau khi thệt thệt vài tiếng liền dùng đuôi quấn tay hắn kéo đi về phía trước, cũng may lần này con rắn chỉ là kéo hắn đi từ từ chứ nếu là bay tiếp thì Thiên Mặc hắn cũng tự ngắt xiêu rồi. Con rắn cứ bay lơ lửng, đuôi thì quấn tay Thiên Mặc đi như vậy trong cái trận pháp thiên nhiên này.

- Mà muốn dẫn tao đi đâu? Ê, không cẩn thận là chết đó!

-... Ủa, sao sương mù càng ngày càng mỏng thế nhỉ?... Nhưng thần niệm vẫn không thể quét ra bên ngoài!...

-... Ồ, càng đi vào thì linh khí càng nồng đậm! Mà dẫn tao đến chỗ nào đây?

Khoảng một giờ sau, con rắn dừng lại, bỏ tay Thiên Mặc ra rồi bay xuống đất.

- Ô!

Thiên Mặc ngạc nhiên nhìn quang cảnh xung quanh, sương mù trong phạm vi bán kính chục mét đã không còn, linh khí xung quanh đây đều rất nồng đậm, thậm chí hắn còn thấy linh thảo từ cấp sáu trở xuống mọc như cỏ dại vậy. Còn phía trước hắn thì có một cái động phủ tu luyện.

- Chắc đây không phải là khốn trận thiên nhiên mà là di tích thượng cổ!

Làm sao mà biết chỗ này vậy rắn con?

Thiên Mặc nhìn xuống con rắn hỏi. Con rắn nghe thấy Thiên Mặc hỏi liền ngẩng đầu nhìn hắn.

”Thệt thệt”

- Mà muốn nói cái gì? À mà thôi! Hỏi mà cũng như không! À, có phải là mà biết trong này chính là một di tích chứ không phải khốn trận đúng không?

”Thệt thệt”

- Thế sao mà không nói sớm! Mà biết trong này là một di tích thì chắc là mà cũng biết trong này có thứ tốt đúng không?

”Thệt thệt”

- Đưa tao tới chỗ đó đi!

” Thệt thệt “

Con rắn ngoe nguẩy cái đuôi màu tím, ý bảo Thiên Mặc đi theo nó rồi bò trước. Thiên Mặc hẳn biết đây là một di tích thì cũng không còn khản trương nữa, vì trong ngọc giản Lâm gia đưa có viết là tìm được di tích thì khó chứ muốn ra thì rất dễ, mặc dù không viết cách ra là như thế nào nhưng Thiên Mặc cũng không để ý lắm, đến lúc đó tìm cách sau vậy. Hắn đi theo con rắn, hướng về phía chiếc động phủ tu luyện, hẳn đang nghĩ là con rắn muốn đưa hắn vào trong động phủ đó thì thấy nó dừng lại trước cửa động phủ.

” Thệt thệt ”

Con rắn quay lại nhìn Thiên Mặc rồi dùng đuôi chỉ vào thứ nằm bên cạnh nó.

- Ô! Đây là cái gì?

Thiên Mặc nhìn nhìn thứ mà con rắn chỉ. Đó là hai nửa vỏ trứng màu kim óng ánh, nếu đây là một quả trứng nguyên vẹn thì chắc là to hơn gấp mười lần quả trứng gà hẳn, cũng không chắc đây là quả trứng lắm vì chưa bao giờ thấy cái trứng nào lạ như vậy. Bên cạnh đó là một cây linh thảo cao một mét, thân cây to bằng bắp đùi, vỏ cây xù xì giống như là đã trải qua rất nhiều năm tháng vậy, tán lá thì có hình vòm, mọc xum xuê, trên cây có hai linh quả bảy màu rất kì lạ, Thiên Mặc nhìn cái cây này mà cứ tưởng là một cây cổ thụ thu nhỏ vậy. Bỗng nhiên Thiên Mặc nhớ tới một chuyện...

- A! Chẳng lẽ đây là vỏ trứng của mày?

Thiên Mặc chỉ vào cái vỏ trứng vàng kim rồi nhìn con rắn hỏi. Con rắn thấy vậy thì gật đầu liên tục tỏ ý là đúng như vậy. Thiên Mặc lại vui mừng hỏi tiếp:

- Vậy chẳng phải là mày nở ra ở đây sau đó tìm đường ra ngoài sao?

* Gật gật*

- Vậy mày biết đường ra?

” Thệt thệt ”

Bốp...” Thệt thệt thệt “

Thiên Mặc không nhìn được mà đá cho con rắn một đá, biết đường ra mà không nói sớm làm hắn tè cả quần. Con rắn bị Thiên Mặc đá trúng liền dùng đôi mắt uất ức nhìn hắn.

” Thệt thệt “

- Mày muốn nói gì? Bảo tao cắt cái vỏ trứng này sao?

Thiên Mặc ngạc nhiên nhìn con rắn đang dùng đuôi chỉ vỏ trứng rồi lại chỉ vào chiếc nhẫn trữ vật của hắn.

” Thệt thệt “

- Được!

Thiên Mặc cầm hai cái nửa vỏ trứng lên, ngạc nhiên về sức nặng của nó, thậm chí hắn còn cảm thấy một tia uy nghiêm phát ra từ vỏ trứng đó. Hắn không để ý nữa cắt chúng vào nhẫn rồi lại nhìn cái cây bên cạnh.

- Rắn con, ăn không? - Thiên Mặc nhìn con rắn hỏi.

” Gật gật “, con rắn nghe thấy vậy vui mừng ra mặt. Thiên Mặc hái hai quả đó xuống, một cảm giác tươi mới từ quả đó lan truyền vào tay hắn, hắn có cảm giác như sau khi ăn vào hắn sẽ thay đổi cái gì đó vậy, cảm giác này rất khó nói thành lời. Hắn ném con rắn một quả rồi tự ăn một quả, quả vào miệng có vị hơi ngọt chứ không có gì đặc biệt lắm, ăn xong rồi hắn lại quay sang nhìn con rắn muốn nhìn xem nó làm sao ăn một linh quả còn to hơn cái đầu của nó nhưng hắn cũng phải há hốc mồm khi thấy con rắn đã ăn xong rồi thậm chí bụng còn không có vết gợn. Thiên Mặc đang định hỏi con rắn có cách gì vào trong cái động phủ đó không thì phải ngừng lại vì một cơn đau buốt từ bụng lan truyền đến, cơn đau lan truyền đến toàn thân, hắn có cảm giác giống như đầu mình bị người ta dùng búa nện, kinh mạch thì bị dao cứ vào, đan điền thì hình như đang bị nứt ra. Hắn ngã xuống đất, nhìn con rắn đang quẩn quại bên cạnh, hắn biết hắn đã ăn phải độc quả rồi. Cơn đau khiến tri giác của hắn dần dần mờ hồ, trước khi mất đi tri giác hoàn toàn hắn nhớ tới Song Nhi, hắn chết rồi thì Song Nhi phải làm sao? Hắn đã hứa với nàng phải trở về đưa nàng ra khỏi Lâm gia mà! Hắn cố gắng khắc sâu hình ảnh Song Nhi vào sâu trong linh hồn trước khi chết. Cuối cùng một màu đen bao trùm lên đôi mắt hắn, một người một rắn nằm bất động ở đó...

Bạn đang đọc truyện *Tạo Hóa Thần Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tư Chất Biến Dịch

Thời gian thấm thoắt trôi qua... Một năm sau...

Trong một căn phòng nhỏ sau hậu viện Lâm gia, một cô gái áo vàng đang ngồi tu luyện trên giường. “Soạt”, một tiếng động vang lên.

- A, cuối cùng cũng lên kết nguyên tầng năm!

Đó là Song Nhi, từ khi Thiên Mặc đi, ngoài thời gian làm một số việc vặt trong Lâm gia ra thì thời gian rảnh rỗi còn lại cô đều tu luyện, sau một năm cô cũng đã thăng cấp lên kết nguyên tầng năm. Cô luôn ghi nhớ lời dặn của tướng công, không bỏ bê việc tu luyện. Một năm không gặp cô cũng rất nhớ Thiên Mặc. Song Nhi đứng dậy, chỉnh sửa quần áo một chút rồi bước ra ngoài...

Tại chính đường Lâm gia. Gia chủ Lâm Tặc và đại đương gia Lâm Thâm đang ngồi đó.

- Lâm Thâm, tình hình các đệ tử ra ngoài ma luyện như thế nào? - Lâm Tặc cất tiếng khàn khàn hỏi Lâm Thâm

- Thừa cha, bên phía Vạn Dược Sơn và Quái Ngư Hà đều truyền tin tức về báo rất ổn, chỉ là bên Quái Ngư Hà bị chết mất một đệ tử kết nguyên tầng hai.

- Chuyện đó cũng không thể tránh được, người tu luyện một khi bước trên con đường này đều phải biết trước điều này, ma luyện từ trong sinh tử mới thực sự trưởng thành được! Thế còn bên Lôi Vụ Sâm Lâm?

- Bên đó không có tin tức nào trở về!

- Ủm.Đúng rồi, có lẽ con cũng nên bế quan trùng kích nguyên anh đi.

- Vâng,con muốn đợi hai năm nữa mới bế quan.

- Được rồi con lui đi.

- Vâng!

Lâm Thâm cúi đầu chào Lâm Tặc rồi bước ra ngoài. Sau khi Lâm Thâm ra ngoài, Lâm Tặc mới lắc đầu,da mặt nhăn lại như đang suy nghĩ điều gì đó vậy.

Lôi Vụ Sâm Lâm, sâu trong đó một di tích thượng cổ... Bên dưới một cây cổ thụ cao một mét,có một người mặc đồ đen và một con rắn thân trắng đuôi tím nằm bất động ở đó,khí tức trên người lúc có lúc không, nếu như không thấy cả hai vẫn còn thờ thì còn tưởng là chết rồi.

- A! Địa ngục mà sao giống với trần gian thế này!... Ồ! Minh còn thờ mà! Vậy là còn sống! Lại trọng sinh tiếp sao, đây là thể xác của ai đây?

Một chuỗi hình ảnh của một thiếu gia mang tư chất thấp kém hiện lên trong đầu người đó.

- Dừng! Đây là kí ức của Lâm Mặc mà... Hóa ra là còn sống!

Đó là Thiên Mặc đã bất tỉnh một năm nay, bây giờ mới tỉnh lại. Sau khi nhìn quang cảnh xung quanh, hắn mới biết là mình còn sống, hắn nhớ là lúc đó hình như kinh mạch và đan điền bị chất độc tàn phá mà. Nhớ tới điều này,Thiên Mặc dùng thần niệm quét vào trong thân thể của mình.

- Hà! Chuyện gì thế này?

Sau khi dùng thần niệm quét vào,Thiên Mặc kinh hoàng khi thấy kinh mạch của hắn lớn gấp mười lần lúc trước, đan điền lại là rộng gấp đôi lần trước mặc dù tu vi vẫn giữ nguyên là luyện khí tầng bảy. Mà theo hắn biết khi thăng cấp lên thì kinh mạch và đan điền mới được mở rộng mà, tu vi của hắn giữ nguyên mà kinh mạch lại phát triển, đây là chuyện quái quỷ gì?

Từ trong kí ức của Lâm Mặc thì tư chất tu luyện sẽ được xác định vào kích thước kinh mạch và khả năng ngộ giác khi tu luyện. Kinh mạch càng lớn thì vận chuyển chân nguyên khí tu luyện hoặc chiến đấu sẽ nhanh và nhiều, tu luyện nhanh,chiến đấu mạnh mẽ, khả năng vượt cấp giết đối thủ cũng không hiếm. Bây giờ kinh mạch hắn lớn như thế này thì không biết sẽ thuộc tư chất gì nữa đây.

Thiên Mặc vận chuyển công pháp tu luyện, lập tức linh khí xung quanh ủa về phía hắn như gập máy hút bụi vậy. Thậm chí linh khí còn hình thành từng vòng bên ngoài cơ thể hắn như là thực chất vậy. Linh khí chui vào kinh mạch được chuyển hóa thành chân khí, đổ vào đan điền, lượng linh khí lớn tới nỗi,Thiên Mặc hắn có cảm giác nếu như hắn dừng lại sẽ bị bạo thể mà chết.

Một canh giờ sau, Thiên Mặc mở mắt ra, thu liễm khí tức lại. Chỉ một canh giờ hắn từ luyện khí tầng bảy sơ kì thăng cấp lên luyện khí tầng tám. Lần trước, hắn thăng cấp lên luyện khí tầng bảy mất một canh giờ là do lúc đó có linh quả hỗ trợ, và lại tu vi lúc đó cũng đã là luyện khí tầng sáu viên mãn rồi.

- Ha ha, kinh mạch lại rộng ra rồi!

Thiên Mặc kinh hi, lần trước thăng cấp từ tầng sáu lên tầng bảy cũng không mở rộng kinh mạch là bao,lần này kinh mạch mở rộng ra gần một nửa, đan

điền cũng mở rộng ra đáng kể.

- Ủa! Sao lại chân khí vô hệ?

Sau khi kiểm tra chân khí, Thiên Mặc lại thấy chân khí của hắn bây giờ lại không mang hệ gì cả. Tu sĩ một khi tu luyện thì chân nguyên sẽ chuyển hóa theo hệ mà người đó mang, các hệ gồm có: kim, mộc, hỏa, thủy, thổ và các dị hệ gồm băng, lôi, phong, minh, ám. Lúc trước hắn mang hệ thổ mà sao bây giờ lại không còn hệ nguyên tố nào rồi?

Oành!

Một trận dao động năng lượng bên cạnh làm hắn thoát ra mấy dòng suy nghĩ này. Thiên Mặc theo bản năng nhìn sang nơi đã phát ra nguồn dao động đó.

- Rắn con!

Nguồn gốc đó chính là con rắn, một quả cầu sáng màu tím và màu trắng giao nhau bao bọc con rắn lại, dần dần con rắn bị che khuất hẳn, ngay cả thần niệm của Thiên Mặc cũng không thể quét vào trong đó được. Từng luồng ánh sáng từ cái quả cầu đó phát ra làm quang cảnh xung quanh nơi này cũng bị làm cho biến thành màu tím và màu trắng đan xen nhau. Thậm chí, Thiên Mặc còn cảm nhận được một tia uy nghiêm tối cao trong đó.

- Rắn con có lai lịch gì? Sao lại bá đạo như vậy?!!

Thiên Mặc kinh hãi thốt lên. Cái quả cầu này ngày càng sáng, thậm chí linh khí xung quanh cũng bị nó hút như cá kình hút nước vậy. Khoảng nửa ngày sau, cái quả cầu này âm ảm dần, một lúc sau đã không còn ánh sáng phát ra nữa, quả cầu thu nhỏ lại, cuối cùng kết lại thành một cái kén màu trắng tím “Rắc rắc”, cái kén nứt ra, từ trong đó bước ra một con yêu thú quái dị. Con yêu thú này thân giống với sư tử, cũng có bốn chân, đuôi màu tím, đầu thì lại giống với đầu rồng. Toàn thân mang vảy màu trắng, ngay cả bốn chân cũng được phủ một lớp bạch phiến, móng vuốt sắc nhọn, đặc biệt trên lưng của nó có một đôi cánh màu đen tuyền, không thích hợp với bộ bạch phiến trên người nó chút nào cả. Đầu rồng thì có mắt to, miệng rộng, bên mép mọc hai cái râu rồng, hai cái răng nanh trắng muốt, trên trán có một chiếc sừng nhọn màu vàng. Chỉ có điều con yêu thú này cũng không lớn lắm, chỉ cao tới ngực Thiên Mặc thôi. Con yêu thú này há miệng ra một ngụm nuốt chửng cái kén trắng tím đó rồi quay lại nhìn Thiên Mặc.

- Hello lão đại!

- Tao với mày có quen nhau hả? Ồ! Mày biết nói nữa!

Thiên Mặc dè chừng, hắn đang lo con yêu thú này một ngụm nuốt hắn vào bụng. Con yêu thú kì lạ này dùng đôi mắt kì quái nhìn Thiên Mặc:

- Thế ta không thể được nói sao?

- Không, chỉ là ta hơi ngạc nhiên thôi!

Theo hắn biết thì chỉ khi nào yêu thú hóa nhân thì lúc đó mới nói được, nhưng mà yêu thú muốn hóa nhân cũng không dễ dàng. Còn nếu như không cần hóa nhân mà vẫn có thể nói thì đó là yêu thú cấp cao, nhưng con yêu thú kì lạ này mặc dù Thiên Mặc không thể thấy được cấp độ của nó nhưng có một điều chắc chắn là nó không phải yêu thú cấp cao.

- Đúng rồi mày từ ngôi sao nào rơi xuống vậy?!

- À, sao chổi..

- Wtf?

- Đùa thôi, em là rắn con ngộ nghĩnh đáng yêu, ngây thơ đây mà!

- Ọe... Mày nói rắn con là tao biết rồi, không cần đáng yêu ở đây đâu!... Mà khoan! Mày là rắn con?!!

- Phải, lão đại!

- Mày là con rắn tại sao lại ra bộ dạng rắn không ra rắn, chó cũng không ra chó thế này?!!- Ách! Lão đại ăn nói kiểu gì bất lịch sự vậy?!! Thực ra em bị biến dị nên mới ra bộ dạng đẹp trai này!

- Biến dị? Tại sao đang bình thường lại biến dị, mày làm chuyện xấu bất lương, phá rồi con rắn cái nào rồi bị như thế này phải không?

- Lão đại tưởng ai cũng như lão đại sao... Á!

- Ăn nói cẩn thận không tao cho mày vỡ mồm nghe chưa? Được rồi nói nguyên nhân mày biến dị đi!

- Thực ra thì cả lão đại cũng biến dị mà!

- Mày nhìn xem tao biến đổi chút nào không mà mày nói tao biến dị?!

Thiên Mặc khinh thường nhìn nhìn con yêu thú kì lạ này.

- Lão đại không biến dị hình thể nhưng lại biến dị tư chất!

Con yêu thú này lại dùng đôi mắt khinh thường nhìn Thiên Mặc và chưa được hai giây thì cúp đầu xuống sợ Lão đại cho một cước.

- Ô, người nói cũng đúng.

Sau khi nghe thấy yêu thú này nói, lại nhớ đến kinh mạch bá đạo của mình, Thiên Mặc thấy nó nói là đúng.

- Tất nhiên rồi, vì cả hai chúng ta đều ăn Trọng khai thiên linh quả mà!

- Trọng khai thiên linh quả? Ý của mày là cái quả bảy màu kia sao? Sao mày biết?

- Bởi vì nó có sẵn ở trong đầu của em rồi!

- Nói rõ ra xem nào!

- Trọng khai thiên linh quả thuộc một loại đỉnh cấp thần quả, cả toàn bộ vũ trụ này cũng không có mười cây đâu. Loại cây này mười vạn năm mới có một quả, nếu thêm hai mươi vạn năm mới có thể chín. Lúc chín sẽ có bảy màu. Sau khi ăn vào, đối với con người sẽ gây biến dị tư chất, còn đối với yêu thú sẽ biến đổi hình thể.

- Xời, biến dị con mẹ gì? Ta thấy nó chỉ tăng cao tư chất thôi, công dụng của nó chỉ là giúp mở rộng kinh mạch với đan điền mà thôi, chẳng có gì là biến với dị ở đây cả!

- Nói như lão đại thì người ta còn dùng từ biến dị tư chất làm gì?!

- Ý của mày là còn có cái gì khác sao?

- Phải, biến dị tư chất ngoài tăng cường khả năng tu luyện ra, người mang tư chất biến dị còn có thể mang thêm trên mình một hoặc vài thiên phú! Ngoài ra, chỗ tốt của tư chất biến dị thì càng tu luyện về sau mới thấy được.

- Thế sao người ta không làm cho mình biến dị tư chất?

- Ha ha ha, đã ng... Á!

- Cẩn thận cái miệng của mày đây!

- Vâng vâng. Tư chất biến dị là do mệnh thiên, căn bản là không thể nào tự làm mình biến dị tư chất được. Mười tỉ tu sĩ may ra mới có năm tu sĩ biến dị tư chất, trong năm tu sĩ đó sau khi biến dị tư chất còn có thể tu luyện hay không cũng là do mệnh trời!

- Tại sao?

Thiên Mặc rất kì quái, chẳng phải là hẳn sau khi biến dị tư chất vẫn còn có thể tu luyện hay sao? Thậm chí là còn rất tốt nữa kia.

- Từ từ để em nói hết đã. Những tu sĩ bị biến dị tư chất đó nếu không may sẽ biến dị theo chiều hướng xấu bị mất khả năng tu luyện, thọ mệnh tụt giảm. Nhưng nếu vẫn có thể tu luyện tiếp, tức là biến dị theo chiều hướng tốt thì chỗ tốt đạt được không thể diễn tả bằng lời được. Tỉ lệ biến dị là chín xấu một tốt mà thôi. Nhưng nếu phục dụng trọng khai thiên linh quả sẽ giúp cho người đó có thể hoàn toàn biến dị tư chất theo chiều hướng tốt!

- Bá đạo!

Thiên Mặc nhìn trọng khai thiên linh thụ lùn tịt bên cạnh mà cảm thán một câu, chỗ tốt của tư chất biến dị thì hẳn cũng biết rồi, nếu loại quả này mà tung ra ngoài thì chắc chắn sẽ gây ra một cảnh chém giết đại loạn.

- Đúng rồi tại sao chân khí của ta lại trở nên vô hệ rồi?

Thiên Mặc hẳn lúc đó đang suy nghĩ về việc này thì lại bị chuyện của rắn con làm quên mất, bây giờ nhớ lại liền hỏi.

- Đây là một trong những chỗ tốt của tư chất biến dị, chính là trở thành tu sĩ vô hệ!

- Tao đếch thấy tốt đẹp gì!

- Tất nhiên là lão đại không biết rồi. Tu sĩ vô hệ sẽ có thể hấp thụ mọi loại hệ linh khí để tu luyện, sử dụng mọi sức mạnh của các hệ đó, lão đại thử xem, trong này có linh khí mang theo hệ hỏa và hệ mộc, lão đại dùng chân khí của bản thân luyện hóa ra hai hệ đó xem.

- Để ta thử!

Thiên Mặc vung tay lên dồn chân khí vào tay phải sau đó...

- Ê, bây giờ phải làm sao để huyền hóa mây?

- Lão đại thử dùng ý thức xem!

Thiên Mặc làm theo, hần nghĩ đến hỏa hệ, lập tức chân khí trên tay hần dần dần trở nên nóng rực, chân khí vô hệ trong đan điền lại có một phần chuyển hóa thành hỏa hệ. Hần nghĩ đến mộc hệ, chân khí còn nóng bỏng trên tay hần lại mất đi sức nóng, lan tràn ra một sức sống quý dị, một phần chân khí vô hệ trong đan điền hần lại chuyển sang mộc hệ, Thiên Mặc thu chân khí lại rồi nói:

- Hay thật, đúng là trên đời không thiếu chuyện nghịch thiên. Đúng rồi mây nói sau khi biến dị tư chất sẽ xuất hiện thiên phú mà sao tao chưa thấy gì cả?!

Con yêu thú này ngoe nguẩy cái đuôi, ra vẻ không quan tâm nói:

- Chưa đến lúc thôi, chẳng lẽ một nhân tài vừa sinh ra đã biết mình tương lai là một nhân tài hay sao?

- Thế mày đã biết mày mang thiên phú gì chưa?

- Tất nhiên là biết rồi!

- Là gì?

- Siêu cấp ẩn thân!

Bạn đang đọc truyện *Tạo Hóa Thần Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Thiên Phú Bá Đạo

- Siêu cấp ẩn thân! - Con yêu thú này ngẩng cao đầu mà nói.

- Siêu cấp ẩn thân?! - Thiên Mặc tròn mắt nhìn con yêu thú này.

- Phải!

Có vẻ con yêu thú này rất hãnh diện về thiên phú này, nói tới là cao giọng mà nói. Khuôn mặt của Thiên Mặc bỗng nhiên tím lại, hai hàm răng cắn vào nhau, trông có vẻ như đang phải chịu đựng điều gì đó rất khó sở vậy. Con yêu thú thấy Thiên Mặc như vậy liền vọt tới bên cạnh lo lắng hỏi:

- Lão đại làm sao vậy? Sắp chết sao?!

Thiên Mặc không nhin được nữa mà há miệng ra...

- Ha ha ha ha... Ta còn tưởng cái gì ghê gớm, hóa ra chỉ là một thuật ẩn thân, ta cũng làm được, còn bày đặt siêu với chả cấp, khặc khặc...

- Hừ! Lão đại tưởng ai cũng thiếu hiểu biết như lão đại sao?

- Con khi nhà mày, thế mày dùng thiên phú siêu cấp ẩn thân của mày tao xem!

- Đến lúc đó đừng có há hốc mồm ra nghe chưa!

Nói xong, con yêu thú này liền chuyển sang vô hình, lúc đầu thì Thiên Mặc còn có thể nắm bắt một chút khí tức của nó, nhưng chỉ sau một giây sau, toàn bộ khí tức của con yêu thú này cũng bị biến mất hần, giống như là chưa bao giờ xuất hiện ở đây vậy.

- Ủa, sao lại thế này?!! Mày đâu rồi?

Không thể trách Thiên Mặc kinh hoàng như vậy. Khi con yêu thú đầu rồng này nói là thiên phú ẩn thân thì hần lập tức nghĩ tới thuật ẩn thân mà ngay cả tu vi luyện khí cũng có thể thực hiện được, nhưng mà cái thuật ẩn thân này nếu như dùng trước mặt một người có cùng tu vi hoặc là tu vi lớn hơn, thậm chí là tu vi thấp hơn một chút cũng giống như là bịt tai trộm chuông vậy. Tại sao ư? Đơn giản, là một tu sĩ đôi khi không cần dùng đôi mắt nhìn thì chỉ cần thần niệm là được rồi, mà điều đơn giản hơn đó là nhận biết khí tức và dao động không gian, vì vậy muốn thuật ẩn thân này biểu diễn cho người thường xem còn được, chứ muốn dùng thuật ẩn thân này trước mặt một tu sĩ thì cần phải tu vi người đó cao hơn rất nhiều, có thể ẩn nấp khí tức bản thân và không làm cho đối phương phát hiện ra dao động không gian mới được. Cũng như lần trước lần đầu tiên gặp rắn con, Thiên Mặc cũng dùng thuật ẩn thân nhưng vẫn bị con rắn phát hiện mặc dù khi đó nó chỉ là yêu thú cấp một sơ kì mà thôi. Bây giờ con yêu thú này cứ nhiên dùng thuật ẩn thân mà ngay cả Thiên Mặc hần cũng không thể phát hiện được, hần không kinh hoàng mới là chuyện lạ.

- Thế nào? Ha ha ha... Lão đại cười tiếp đi!

Giọng nói của con yêu thú này phát ra từ bên phải Thiên Mặc, hần theo quán tính nhìn sang nhưng lại không phát hiện ra cái gì cả, lúc đó hần lại nghe thấy một tiếng nói bên trái:

- Bên này!

Câu nói này vừa kết thúc thì thân hình kì lạ của con long sư này hiện ra.

- Sao mày lại làm được vậy?

Thiên Mặc kinh ngạc hỏi con yêu thú.

- Đã nói là thiên phú mà! Chẳng phải là lúc này lão đại cười to lắm sao? Sao bây giờ lại kinh ngạc như vậy, hắc hắc!

- Coi như ngươi giỏi!

Mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng Thiên Mặc lại sóng to gió lớn. Thuật ẩn thân bình thường không ra gì nhưng mà thiên phú này thì cực kì bá đạo, có thiên phú này chẳng phải là trở thành vô hình thực sự hay sao? Kiểu này muốn đánh lén hoặc chạy trốn rất dễ dàng hay sao, hần cũng đang rất trông chờ vào thiên phú của mình, không biết sẽ như nào?!

- Có thiên phú này chẳng phải là muốn giết ai thì giết sao? - Thiên Mặc nhìn con yêu thú hỏi, hần thực sự có ý nghĩ này, có thiên phú này thì cho dù là giết họ rồi họ cũng không biết tại sao mà chết.

- Khó lắm!

Con yêu thú lắc đầu.

- Tại sao? Chẳng phải có thiên phú này sẽ rất dễ dàng ẩn nấp sao?

Thiên Mặc khó hiểu hỏi.

- Thực ra thiên phú này rất tốt nhưng cũng chưa hoàn toàn ẩn nấp được dao động không gian với lại cấp độ của em còn thấp lắm, nếu khi đang chiến đấu mà người ta luôn cảnh giác thì rất khó đánh lén hoặc gặp một người có tu vi cao thì cũng rất khó che dấu khí tức và dao động không gian.

- Hóa ra là vậy! Được rồi không nói nữa, đứng rồi, ngươi tại sao lại nở ra di tích này vậy?

Thiên Mặc rất kì quái điều này, nếu như có một yêu thú đặt quả trứng ở đây thì không thể nào lại bỏ qua cái trọng khai thiên linh quả này được, có thể yêu thú đó không biết tác dụng của loại quả này thì cũng không thể dễ yên được vì linh tính của yêu thú rất cao, yêu thú cấp càng cao linh tính càng cao, mà yêu thú có thể đi vào đây thì không phải cấp thấp rồi.

- Từ khi ra khỏi quả trứng này thì em đã được một tia hồn niệm truyền vào trong đầu...

- Là gì?!

- Cứ bình tĩnh! Tia hồn niệm đó là chủ nhân của di tích này! Tia hồn niệm truyền đó nói rằng người đó là một đại năng ở ngoài vũ trụ tiến vào đại lục này, tất cả những thứ ở đây đều do người đó đem đến, ngay cả em cũng vậy!

- Ồ, hóa ra mày cũng không thuộc về nơi này. Thế người đó đâu rồi?

Thiên Mặc thú vị hỏi.

- Vị đại năng đó nói là bị kẻ thù hãm hại, bị thương nặng nên mới tới đây đó, cuối cùng vì vết thương quá nặng nên vẫn lạc ở đây luôn rồi, chắc là thi thể người đó trong động phủ này rồi.

- Ủm, người đó còn nói gì nữa không?

- Vị đại năng đó còn nói rằng truyền thừa của ông ấy còn đang ở trong động phủ, nhờ em ra ngoài tìm một người thích hợp để tới nhận truyền thừa.

- Chẳng lẽ mày có ý dẫn tao tới đây nhận truyền thừa?

Thiên Mặc ngạc nhiên nhìn vào con yêu thú mà hỏi.

- Phải?

- Tại sao? Mày không thấy tao tu vi thấp kém sao? Còn tư chất thì càng tệ hơn nữa!

- Người đó nói là không cần quan tâm tới tu vi hay tư chất, thậm chí người đó còn nói là tu vi càng thấp càng tốt. Với lại từ lần đầu tiên thấy biểu hiện của lão đại với em thì em đã thấy lão đại thích hợp rồi!

- Hóa ra là vậy!

Thiên Mặc gật đầu, không quan tâm tới tư chất là vì ở đây có trọng khai thiên linh quả, ăn vào một quả thì cần quan tâm cái tư chất vớ vẩn đó làm gì. Nhưng việc không quan tâm tới tu vi, thậm chí là cần tu vi thấp thì hẳn lại không nghĩ ra nguyên do. Còn chuyện lần đầu tiên gặp rắn con thì hẳn cũng biết tại sao con rắn thấy hắn thích hợp, đó chính là do tính cách của hắn. Hắn xuất thân từ trái đất, không thích việc giết chóc cho lắm, mặc dù là chỉ một con rắn nhưng làm yêu thú thì cũng đã có một chút linh trí rồi, nếu lúc đó là người khác sẽ không quan tâm mà thu khóm thiên hương cô rồi không khéo bắt con rắn bán cho các quán tửu điểm làm thịt. Còn hắn thì không làm như vậy, thậm chí còn cho con rắn vài viên linh ngọc rồi khuyên nó tìm chỗ an toàn nữa. Đúng là luật nhân quả, nếu lúc đó hắn là một kẻ hung hăng thì có được như bây giờ không? Không khéo hắn đã chết ở trong cái đầm lầy lồi điện đó rồi chứ còn làm gì có thể đứng ở đây nữa!

- Chúng ta vào động phủ xem đi!- Thiên Mặc nói với con yêu thú.

- Được lão đại! - Có vẻ nó rất hào hứng về việc này.

- Khoan đã, để tao đặt cho mày một cái tên!

- Được được, lão đại đặt đi!

Nghe thấy được lão đại muốn đặt tên cho mình, nó tỏ vẻ rất vui, còn chạy lòng vòng quanh Thiên Mặc nữa.

- Tao có hai cái tên này, mày xem cái nào được?

- Hai tên nào? Lão đại nói đi!

- À, là “lu lu” hoặc “ki ki”!

- Ủa sao hai cái tên này nghe kì quá, lão đại tìm cái tên khác đi!

Mày mà không thấy kì mới là lạ - Thiên Mặc cười trong lòng. Nếu như con yêu thú này biết hai cái tên đó dùng để đặt cho chó thì không biết nó sẽ làm gì Thiên Mặc.

- Vậy gọi mày là... Mày đầu rồng, thân sư tử, cánh đen, phiến trắng, đuôi tím... Gọi là” Rồng Sư Tử Đen Trắng Tím Ba Màu Lăn Lộn “ đi!

- Oái! Lão đại đừng có đùa nữa, mau đặt một cái tên cho ra hồn đi.

- Ha ha, để ta nghĩ xem... Ừm gọi là Bạch Phiến thì không hay lắm, thôi gọi là Bạch Vũ đi!

- Bạch Vũ sao?! Ha ha! Cái tên này hay lắm, từ giờ tên của ta sẽ là Bạch Vũ!

Bạch Vũ nhảy cẫng lên có vẻ rất vui với cái tên này. Thiên Mặc nhìn nó mà cũng lắc đầu ngán ngẩm, có cái tên mà cũng vui như vậy sao?

- Được rồi! Mau dẫn ta đi vào trong động phủ đi! Nhảy nhảy như phát điên vậy mày!

- Ồ, thế vào thôi!

Bạch Vũ nói xong liền đi về phía cửa, nhưng mà tới cửa lại không thể tiến vào thêm một bước nào nữa cứ như là nó bị cái gì đó cản lại vậy. Bạch Vũ lui lại, quay đầu nhìn Thiên Mặc nói:

- Ở đây có cấm chế do người đó để lại!

- Thế thì phải làm sao bây giờ?

Thiên Mặc cụt hứng hời. Đây là một động phủ truyền thừa của đại năng ngoài vũ trụ a, tưởng là sắp lấy được bây giờ lại thấy cấm chế ngăn cách này, Thiên Mặc hẳn còn bình tĩnh mới là lạ. Bạch Vũ quan sát cái cấm chế này một lúc rồi nói:

- Cái cấm chế này có đẳng cấp cũng không cao lắm, với lại đã đặt lâu rồi nên độ bền vững cũng giảm rất nhiều, có lẽ sắp tự hủy rồi!

Thiên Mặc mừng rỡ nhảy lên một bước rồi háp tấp nói:

- Sắp là khi nào vậy?!

Bạch Vũ làm bộ suy nghĩ tính toán một lúc rồi nói:

- Chắc cũng chỉ còn ba năm nữa thôi!

” Bốp chát “

- Oái! Sao lão đại lại hành hung em?!

- Hừ! Đánh thế còn nhẹ đó. Mày nói “sắp” mà tới ba năm sao? Tao không đợi được! Vợ tao còn chờ tao về xếp hình đó!

Thiên Mặc hẳn đích thực là không thể chờ lâu như vậy, mặc dù không biết sau khi ăn trọng khai thiên linh quả thì hẳn đã hôn mê bao lâu nhưng hẳn chắc chắn là không dưới một năm đâu, hai năm sau hẳn phải trở về Lâm gia rồi, ba năm sau cấm chế này mới mở làm sao đợi được? Hẳn bây giờ đã không còn lo lắng về tư chất nữa nhưng hẳn cần phải ra ngoài tôi luyện, không thể ngồi một chỗ được.

- Ô! Lão đại có đại tẩu rồi sao?

- Chuyện đó không cần mày quan tâm, bây giờ tìm cách phá bỏ cấm chế này đi!

- Cách phá cấm chế này đơn giản là công kích trực tiếp thôi! Em nói ba năm sau cấm chế này tự hủy là trường hợp không có ngoại lực tác động vào...

- Ý của mày là nếu bây giờ công kích vào cái cấm chế này thì sẽ nhanh chóng phá bỏ được đúng không?

- Phải! Có lẽ chỉ cần nửa ngày là phá được nhưng đó là do trải qua năm tháng lâu dài, cấm chế trở nên lỏng lẻo mới có thể làm như vậy chứ nếu không có mà đập cả đời cũng không làm gì được! Nhanh chóng công kích thôi!

Bạch Vũ nói xong liền nhảy lên phía trước dùng móng vuốt cào vuốt vào khoảng không đó. Khoảng không này bị móng vuốt của Bạch Vũ tấn công thì giống như mặt nước bị ném đá vậy, từng gợn sóng không gian lan tràn ra trông hao mắt. Thiên Mặc thấy vậy cũng rút thanh đoản kiếm ra rồi chém vào không gian gợn sóng đó. Một người một thú cùng miệt mài tấn công cấm chế này.

Một ngày sau...

- Mày nói nửa ngày mà sao một ngày trời qua vẫn chưa phá được thế này!

Thiên Mặc thở hồng hộc, vừa chém liên tiếp vào cấm chế vừa hỏi Bạch Vũ bên cạnh.

- Xời, lúc đó em cũng ước chừng thế thôi, ai biết chính xác đâu?!

- Hà! Thế mà lúc đó nói hùng hổ lắm. Bây giờ tao mới phát hiện ra thiên phú mới của mày!

- Là gì vậy lão đại?!

- Siêu cấp tào lao!

- Ách!

”Rắc rắc“, cuộc nói chuyện của hai trẻ trâu kết thúc ở đây vì một tiếng động vang lên.

- Lão đại mau tránh ra sau đi!

Bạch Vũ hét lên với Thiên Mặc. Hắn nghe thấy vậy cũng không hỏi gì mà lui lại vài bước. Bạch Vũ cũng lui lại một bước rồi há cái miệng đầy nhọn ra rồi cắn về phía trước. “Rắc rắc rọt” - hàng loạt tiếng vỡ vang lên, khoảng không trước cử động phù này như một tấm kính trong suốt đang bị vỡ ra hàng nghìn mảnh vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tạo Hóa Thần Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Vô Đề

(T/G: Đề làm rõ về một số thứ liên quan tới việc tu luyện trong truyện Tạo Hóa Thần Đế, ở chương này mình sẽ chỉ tập trung vào những thứ đó thôi, không viết cái gì khác, chương tiếp theo sẽ vẫn viết truyện bình thường; NHƯNG KHÔNG PHẢI LÀ SẼ NÓI HẾT RA ĐÁU, nói hết ra thì còn gì thú vị nữa. Đây không phải do bí truyện mà là viết theo ý kiến của độc giả. Cảm ơn mọi người đã đọc truyện của mình, cảm ơn ae bên Trời Máu HT, tại hạ đặc biệt cảm tạ các đạo hữu đã tặng quà và có những lời khen tặng cho truyện)

Nói về tu luyện, đầu tiên là phải nói tới tư chất bởi nếu không có tư chất thì cũng không thể tu luyện rồi. Tư chất được chia làm bốn đẳng cấp lớn: hạ đẳng, trung đẳng, thượng đẳng, đỉnh cấp. Mỗi đẳng cấp lớn đó lại chia làm ba đẳng cấp nhỏ hơn là: tam, nhị, nhất, trong đó tam là thấp nhất còn nhất là cao nhất; chẳng hạn đẳng cấp hạ đẳng sẽ được chia làm tam hạ đẳng, nhị hạ đẳng, nhất hạ đẳng, tương tự các đẳng cấp tiếp theo cũng được chia như vậy. Tư chất tam hạ đẳng là tư chất thấp nhất, tư chất nhất đỉnh cấp là cao nhất. Người mang tư chất tam hạ đẳng cũng không khác người thường là bao, người mang tư chất này sẽ tu luyện rất chậm chạp, muốn tăng tiến tu vi rất khó, thường là sẽ chết vì tự hết thọ nguyên, do không thể thăng cấp. Tư chất đỉnh cấp là thuộc vào loại tư chất cao nhất, hiếm có nhất, có khi một vạn người mới có một người, thậm chí có khi tìm trong chục vạn người cũng chưa

chắc có một người, thế mới biết tư chất đỉnh cấp hiếm như thư thế nào. Tư chất được xác định bằng độ lớn kinh mạch, khả năng ngộ đạo và khả năng cảm ngộ hệ nguyên tố trong tu luyện của tu sĩ. Nhưng cái quan trọng hơn cả là kinh mạch, kinh mạch càng lớn chân nguyên vận chuyển nhanh hơn, nhiều hơn giúp tu luyện nhanh, chiến đấu có lợi, thậm chí là vượt cấp, giết chết đối thủ cũng không hiếm, nhưng nếu kinh mạch quá nhỏ thì người đó không có khả năng tu luyện đâu. Khả năng ngộ đạo cũng giống như độ IQ của một người bình thường vậy, trong khi tu luyện có thể tự tìm tòi, vượt qua các bình cảnh, khả năng ngộ đạo cao còn giúp cho việc lĩnh ngộ trong tiếp thu kiến thức, sáng tạo chiêu thức. Khả năng cảm ngộ hệ nguyên tố là khả năng mà tu sĩ đó có thể nhận biết và hấp thu linh khí hệ đó, các hệ nguyên tố trong tu luyện có: kim, mộc, hỏa, thủy, thổ và các dị hệ: băng, lôi, phong, minh, ám. Nếu tu sĩ có thể cảm ngộ được càng nhiều hệ nguyên tố thì việc tu luyện sẽ nhanh hơn. Ở đây cần phải nói, tu sĩ ở năm hệ đầu thì không thiếu, ba dị hệ tiếp theo thì hiếm hơn (băng, lôi, phong), còn tu sĩ hệ minh và hệ ám lại càng hiếm hơn nhiều. Ngoài ra còn có một loại tư chất khác gọi là “tư chất biến dị” (cái này không thể nói).

Có tư chất rồi thì cần công pháp tu luyện, công pháp tu luyện được chia làm: phạm cấp, huyền cấp, tiên cấp, thần cấp, hỗn độn cấp. Công pháp tu luyện phạm cấp là công pháp thấp nhất thường chỉ có những người có thân phận thấp kém hoặc tán tu (là những tu sĩ một thân một mình tìm tòi tu luyện, không có tông môn, gia tộc hỗ trợ) có ít linh ngọc mới mua. Còn công pháp hỗn độn là công pháp cao nhất, loại công pháp này cũng chỉ xuất hiện trong một vài truyền thuyết chứ chưa bao giờ thấy tận mắt hoặc thấy nhưng không nói ra nhưng khẳng định là có rất ít người có thể thấy loại công pháp đó, thậm chí là chưa có ai thấy cũng không biết được. Đẳng cấp của nó đã vượt qua phạm vi truyền thuyết rồi, vì vậy mà công pháp thần cấp được coi là công pháp cao nhất ở đây, công pháp thần cấp cũng rất hiếm hoi, chỉ có ở trong một vài tông môn cấp cao mới có. Đẳng cấp công pháp cũng ảnh hưởng việc tốc độ tu luyện và có ảnh hưởng lớn tới tu vi sau này, có người tuy mạng tư chất cao nhưng tu luyện công pháp cấp thấp cuối cùng không thể tiến cấp được, muốn tu luyện công pháp mới thì cần phải chặt đứt trí nhớ về công pháp cũ và tự hủy bỏ tu vi của mình, nhưng có mấy người có thể làm được điều đó chứ?

Nói về tu vi. Tu vi là những mốc tu luyện của tu sĩ, tu vi càng cao, sức mạnh càng lớn, tu vi bị ảnh hưởng bởi tư chất, công pháp tu luyện và một số yếu tố khác. Tu vi chia làm mười đẳng cấp: Luyện khí, kết nguyên, kim đan, huyền nguyên, kim anh, hóa nguyên, ngưng nguyên, thiên nguyên, nguyên đỉnh, thiên tiên; ở mỗi cấp chia làm chín tầng. Ở cảnh giới luyện khí cấp ba sẽ có một vài pháp thuật nhỏ như thuật tạo hóa, thuật tạo thủy, thuật ẩn thân, thuật độn thổ, thuật phi hành. Tu vi thiên tiên là tu vi cao nhất, hiếm có nhất, muốn đạt đến cảnh giới này không phải cứ có tư chất cao và công pháp cao là được, nó yêu cầu đến cả cơ duyên nữa.

Lại nói tới các thứ hỗ trợ cho việc tu luyện. Đó là đan dược, bùa chú, bảo khí, trận pháp,...

Đầu tiên sẽ nói tới đan dược. Đan dược được luyện chế từ linh thảo, mỗi loại đan dược sẽ cho một công dụng khác nhau ví dụ như dùng để giải độc, chữa thương, dùng để tấn cấp tu vi... Đẳng cấp đan dược được chia làm linh đan và chân đan. Mỗi đẳng cấp lại chia làm chín cấp nhỏ hơn, từ cấp một đến cấp chín, chỉ là chất lượng đan dược ở ba cấp liên tiếp sẽ giống nhau, ví dụ linh đan cấp một sẽ có chất lượng không khác nhau lắm, linh đan cấp bốn đến cấp sáu có chất lượng không khác nhau lắm, vì vậy mà người ta thường nhóm chín cấp nhỏ lại thành ba nhóm, từ cấp một đến cấp ba là nhóm hạ phẩm, từ cấp bốn đến cấp sáu là trung phẩm, từ cấp bảy đến cấp chín là thượng phẩm và nếu như đan dược luyện chế ra mà đạt trên cấp chín nhưng chưa vượt qua đẳng cấp của nó thì được gọi là đỉnh cấp. Người luyện đan hay còn gọi là đan sư, đan sư được gọi là linh đan sư khi có thể luyện chế linh đan và được gọi là chân đan vương khi có thể luyện chế ra chân đan. Chân đan có đẳng cấp cao hơn linh đan, cao hơn ở đây không phải là chất lượng mà là cao hơn về giá trị sử dụng, linh đan là đan dược dùng tốt cho các tu sĩ có tu vi luyện khí đến tu vi kim anh, còn tu vi ngưng nguyên chỉ trở lên thì linh đan không có tác dụng với hoặc nếu có thì rất ít, mà chỉ có chân đan mới có tác dụng thực sự với họ.

Bảo khí thực ra là gọi chung cho các loại pháp bảo, từ pháp bảo công kích đến pháp bảo phòng ngự, phi hành hoặc là dùng trong sinh hoạt (người có thể dùng pháp bảo dùng trong sinh hoạt không phải đại gia thì cũng là các đại năng cường giả). Bảo khí thường được chia từ thấp đến cao: pháp khí, chân khí, chân linh khí, mỗi cấp sẽ được phân ra làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm. Pháp bảo chân linh khí thường là chỉ chỉ các cường giả mới có mà thôi. Áo giáp hay còn gọi là hộ giáp, dùng để phòng thân, hộ giáp càng cao chất lượng càng tốt, giá cả càng đắt. Hộ giáp chia làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm có đôi khi hộ giáp đã vượt qua cấp thượng phẩm sẽ được chia làm cực phẩm.

Bùa chú hay còn gọi là phù lục, loại bùa này có nhiều loại, ví dụ như là bùa hộ thân, bùa phá không, bùa cấm động, bùa sát, sát,.... Phù lục được chia làm mười cấp, từ cấp một đến cấp mười. Người luyện bùa được gọi là phù sư, đẳng cấp phù sư sẽ được xác định bằng cấp bùa cao nhất mà người đó có thể luyện ra, ví dụ như phù sư có thể luyện ra bùa cấp năm thì gọi là phù sư cấp năm.

Trận pháp cũng được chia làm mười cấp, cấp một đến cấp mười. Có nhiều loại trận pháp, ví dụ như: tụ linh trận, ảo trận, sát trận, khốn trận, cách linh trận. Trận pháp được bố trí bằng trận kỳ, nếu muốn trận pháp có chất lượng tốt thì có thể bố trí thêm các bảo khí vào trong đó. Trận pháp sư cũng được chia cấp theo cấp trận pháp cao nhất mà người đó có thể bố trí ra, ví dụ trận pháp sư có thể bố trí ra trận pháp cấp năm sẽ được gọi là trận pháp sư cấp năm.

Đan sư, phù sư, luyện khí sư, trận pháp sư đều được các tu sĩ kính trọng. Bởi không phải ai cũng có thể trở thành một đại sư được, có khi mười vạn tu sĩ cũng chỉ xuất hiện một đại sư chân chính mà thôi, và lại muốn thăng cấp lên đại sư cấp cao cũng rất khó.

Ngoài ra còn có các bảo vật thần khí, hỗn độn bảo vật cũng rất nhiều thứ khác

(Có một số điều không thể bật mí ở đây, mn đọc truyện sẽ hiểu, cảm ơn mn!)

Bạn đang đọc truyện *Tạo Hóa Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Mười lăm ngày sau, Ngụy gia

Bàn tròn ngồi ba người, Vệ Cầu Hoàng cùng Phi Ứng Long ngồi đối diện với Ngụy Vô Kỵ, mà đứng phía sau Ngụy Vô Kỵ là Ngụy An.

”Cha.....” Trong mười lăm ngày này, Vệ Cầu Hoàng tin tưởng chính mình muốn đi theo chính là Phi Ứng Long, hắn muốn mở miệng yêu cầu nghĩa phụ cho hắn rời đi, nhưng nhớ đến lời mà nghĩa phụ nói với Phi Ứng Long, hắn không khỏi có chút khiếp đảm.

Ngụy Vô Kỵ mọi cách bắt đặc đi, trải qua nhiều ngày quan sát, gã phát giác Cầu Hoàng chuyển biến có thể nói là vì yêu, biến hoá này là tốt hay là xấu gã không biết, ít nhất trong mắt chứng kiến, thấy Hoàng nhi vui vẻ hơn trước, trên mặt không còn xuất hiện vẻ u sầu, ngược lại thường lộ vẻ cười.

Nhưng..... chuyện phát sinh năm đó có thể sẽ lặp lại, cho dù không phát sinh, nhưng nếu Hoàng nhi nhớ tới chuyện năm đó, khó bảo toàn sẽ không xuất hiện trạng huống trước kia. Ngụy Vô Kỵ suy nghĩ mãi, rốt cuộc có quyết định.

”Hoàng nhi..... cha muốn cùng Ứng Long nói mấy câu.” Thanh âm Ngụy Vô Kỵ vững vàng, nghe không ra một tia gợn sóng.

”Ân!” Vệ Cầu Hoàng đứng lên, đi ra ngoại thính.

Phi Ứng Long kinh ngạc nhìn Vệ Cầu Hoàng cứ nhiên cứ như vậy rời đi.

”Ta còn cho là Hoàng nhi nhà ta thật sự choáng váng, mấy ngày nay hoàn toàn dính chặt vào người.” Ngụy Vô Kỵ cười cười.

”Hoàng nhi ngày thường không phải như vậy sao?” Phi Ứng Long cảm thấy lời nói của Ngụy Vô Kỵ là có hàm ý gì đó.

”Người tiểu tử này, đứa con bảo bối lợi hại nhất của ta cũng không phải là giả ngu làm nũng với người, người cho là mấy năm nay sự nghiệp của ta đều cho hắn chường quản là giả a!” Ngụy Vô Kỵ cười mắng. ”Ta vừa rồi còn tưởng rằng sau khi nó cùng một chỗ với người sẽ nghe không hiểu ám chỉ của ta.”

”Cái gì? Hoàng nhi theo ta cùng một chỗ là như vậy sao?!”

”Không phải, chỉ là nó muốn như vậy khi cùng người một chỗ!” Ngụy Vô Kỵ dừng một chút, ”Nó là lần đầu tiên yên tâm được người chiều chuộng như vậy, cho nên người cần phải đối với nó thật tốt.” Ngụy Vô Kỵ cười cười rồi nói tiếp: ”Ta cùng hắn chỉ có mỗi đứa con bảo bối này.”

Tôi hiểu biết Vệ Cầu Hoàng đại khái chính là Ngụy Vô Kỵ đi! Hai năm nay mặc dù gã có vẻ lơ là là, nhưng nếu gã thật sự là người lơ là là như vậy sẽ không là Ngụy Vô Kỵ, có thể sớm chết ở ven đường không người nhặt xác.

Hơn nữa Ngụy Vô Kỵ đã nhìn ra hết thảy, quyết định phải buông ra sự ràng buộc giữa người thân, làm cho Vệ Cầu Hoàng cùng Phi Ứng Long rời đi, Vệ Cầu Hoàng muốn gì, cùng với người bên ngoài nghĩ gì gã đều xem ở trong mắt, cũng đều biết rành mạch.

”Ngụy thúc, hắn..... chỉ chính là phụ thân của Hoàng nhi sao?” Phi Ứng Long cảm thấy Ngụy Vô Kỵ muốn nói chuyện riêng với ý nhất định là vì có chuyện trọng yếu.

”Ân, phụ thân Hoàng nhi là Vệ Nhiễm Tân.” Trong mắt Ngụy Vô Kỵ toả ra dư quang hoài niệm.

”Nhưng mà bởi vì một quyển sách.....” Thì ra là thế, khó trách..... khó trách y luôn cảm thấy Hoàng nhi không giống như là tiểu hài tử gia đình bình thường.

”Đúng!” Ngụy Vô Kỵ vừa nghe đến sách, oán hận cắt ngang lời nói của Phi Ứng Long.

”Liền bởi vì một quyển sách thôi..... một nhà A Tân bị tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, kỳ thật nói là một nhà bất quá cũng chỉ mấy người, khi đó ta nhận được tin tức muốn ngăn cản đã không còn kịp.....”

Năm đó Vệ Nhiễm Tân bị xét nhà, kỳ thật là muốn đem Vệ Cầu Hoàng giao cho Ngụy Vô Kỵ, nhưng sai người truyền thư lại sai sót ngẫu nhiên bỏ qua Ngụy Vô Kỵ.

”Ngụy thúc cùng phụ thân Hoàng nhi.....” Phi Ứng Long cảm thấy Ngụy Vô Kỵ xưng hô phụ thân Hoàng nhi như vậy, không khỏi vô cùng thân thiết.

”A Tân sao?” Ngụy Vô Kỵ cười, ”Quan hệ giữa ta và hắn liền giống như người cùng Hoàng nhi vậy.”

Nghe thấy lời thừa nhận này, tuy rằng đã có dự đoán, nhưng vẫn làm cho trong lòng Phi Ứng Long cứng lại.”Kia..... kia hắn cũng có thể từ a!”

”Đúng vậy, hắn cũng có thể từ a!” Ngụy Vô Kỵ lộ vẻ sâu thâm, cười, ”Thê tử của hắn cùng hắn thật môn đăng hộ đối, hai người đứng chung một chỗ, liền được mọi người ca ngợi là vợ chồng thần tiên.”

Năm đó, Ngụy Vô Kỵ nhìn thấy Vệ Nhiễm Tân liền nhất kiến chung tình, lâm vào khuynh đảo, lúc đó không biết hắn có thể từ liền đối hắn chết sống đeo đuổi, còn giăng lưới tình đem Vệ Nhiễm Tân chặt chẽ trói lại.

” Có thể có được A Tân, là phúc tu trăm kiếp của ta!” Nghĩ đến năm đó nồng tình mật ý, đôi mày Ngụy Vô Kỵ dần dần giãn ra.” Năm đó, A Tân gần như là bỏ con quen vợ cùng ta một chỗ, tổng cộng năm năm. Tuy nói là ta yêu hắn trước, nhưng sau đó tình yêu của hắn lại hoàn toàn chuyển sang cho ta.

Chúng ta trong lúc đó có thể nói là không rời một bước!”

” Thế..... vì sao Hoàng nhi không biết chuyện này?”

” Hoàng nhi quả thật không biết.” Gã chua xót cười, ” Chúng ta khi đó đều nghĩ đến Tình nhi..... Tình nhi là thê tử của A Tân, chúng ta khi đó đều nghĩ là Tình nhi không thêm đề ý, ta xuất hiện với nàng mà nói là thân phận khách nhân, nhưng.....

Vào thời điểm bắt đầu cảm thấy không thích hợp, là bởi vì ta phát giác ta chưa bao giờ gặp qua Hoàng nhi.....”

” Cái gì? Không phải nói năm năm sao? Ở chung năm năm mà chưa bao giờ gặp qua?” Phi Ứng Long kinh ngạc kêu lên.

” Đúng vậy, ” Ngụy Vô Kỵ lau mặt, ” A Tân có việc mới hồi phủ, bởi vì nơi ta ở khi đó cùng nhà hắn quá gần, cho nên hắn đều ở chỗ của ta, mà ta cũng bởi vì cảm thấy có lỗi với Tình nhi, rất ít tiền Vệ phủ. Mãi cho đến một ngày, ta hỏi A Tân hình như hắn có một đứa con trai, A Tân mới nói cho ta biết, hắn đã mấy năm chưa thấy qua đứa con.”

” Mấy năm?!”

” Đúng vậy! Khi đó ta hỏi đùa..... người thật sự có con trai sao?

Sắc mặt A Tân trở nên âm trầm, lập tức hắn liền nói với ta muốn trốn đi tìm đứa con này.”

” Trộm?”

” Ta không biết lúc ấy sau khi trở về A Tân nhìn thấy cái gì, nhưng khi hắn trở lại bên cạnh ta sắc mặt tái nhợt kia ta không sao quên được, khi đó hắn cứ thì thào..... thì ra chuyện là như vậy. Nhìn bộ dáng hắn vừa tức vừa vội, ta biết chuyện này hắn chuẩn bị muốn tự mình xử lý, đêm đó ta không hỏi, mà hắn cũng không đề cập đến.”

” Kia.....” Phi Ứng Long đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

” Nhưng ngày hôm sau, sự kiện kia đã xảy ra.” Ngụy Vô Kỵ không tính toán cho Phi Ứng Long xen mồm, lại tự hỏi tưởng: ” Ngày hôm sau, người hầu trong Vệ phủ báo lại, Tình nhi lấy dao tự sát.....” Ngụy Vô Kỵ nhẹ nhàng nói xong, nhưng loại ngữ khí nhẹ nhàng này lại làm cho Phi Ứng Long cảm thấy có cô hàn ý lù thẳng vào lòng.” Tình nhi tự sát ở trước mặt Hoàng nhi, máu liền phun ở trên người Hoàng nhi, bởi vì Tình nhi là ôm nó, rồi sau đó lấy dao cắt cổ mình tự sát.”

Phi Ứng Long nói không ra lời, thậm sự phát sinh năm đó ở trên người Vệ Cầu Hoàng làm cho y kinh hãi.

” Chuyện này, ta đến cuối cũng không tự mình thấy, chỉ vì A Tân không muốn làm cho ta cũng lưng đeo trách nhiệm chuyện này, hắn cảm thấy không nhận ra Tình nhi đối hắn yêu đến điên cuồng là lỗi của mình, ngày đó về nhà nhìn thấy Tình nhi không nói không rằng mang Hoàng nhi đi, chỉ biết quát mắng là lỗi của hắn.” Ngụy Vô Kỵ gất gao nắm quyền, cái chén trong tay gã vỡ vụn.” Hết thấy hắn đều cảm thấy là mình không đúng, Tình nhi chết, Hoàng nhi bệnh nặng..... khi đó cái gì hắn đều nhận hết về mình, tự trách mình vì sao lúc ấy để cho Tình nhi dùng dao tự sát, oán hận chính mình không hảo hảo làm tròn bốn phận phụ thân làm cho đứa con chính mình bởi vậy mà chịu khổ. Hắn cái gì đều nói là do mình, không trách cứ ta nửa lời.”

Ngụy Vô Kỵ nói thật bình tĩnh, nhưng nỗi đau trong lòng gã lại không chút nào giữ lại trút ra hết.” Cho đến một ngày, khi hắn không bao giờ ... xuất hiện ở trước mặt ta nữa, ta biết, hắn đã hạ quyết tâm.”

Phi Ứng Long lắng lắng nghe, bởi vì y hiểu Ngụy Vô Kỵ đối y giải bày tâm sự là bởi vì Hoàng nhi.

” Hoàng nhi lúc ấy ở trên giường nằm một năm, thậm chí lúc sau có thể đứng dậy cũng vô pháp nói chuyện. Đây là ta sau hai năm mới biết được. Ta biết A Tân muốn chuyên tâm làm một phụ thân tốt, vì thế ta rời khỏi nơi đó đi đến nơi này, với ta mà nói ở chỗ nào lưu lại đều giống nhau, bởi vì nơi nào đều không có hắn, ta đã sớm đem tâm chính mình đặt lại chỗ hắn rồi.

Sau khi đến đây, ta vẫn viết thư cho A Tân! Vô luận hắn có trả lời ta hay không, ta cũng đem tất cả chuyện phát sinh với mình nhất nhất cho hắn biết, cho nên..... sau hai năm khi ta nhận được số lượng thư ngang bằng với số thư ta gửi đi, ta biết chúng ta chỉ là thay đổi phương thức ở chung mà thôi.”

Ngụy Vô Kỵ âm trầm cười, ” Khi Hoàng nhi mười tuổi rồi cuộc mở miệng nói chuyện với A Tân, hắn mới trút đi phần tự trách, mà ta cũng bởi vậy mà có thể cùng A Tân lần thứ hai có liên hệ.”

” Hoàng nhi không nhớ rõ việc này sao?”

” Bệnh nặng một hồi, làm cho sau khi nó tỉnh lại đều gần như quên hết tất cả mọi chuyện. Người hiểu được ý của ta đi?”

Ngụy Vô Kỵ lo lắng nhất đó là Cầu Hoàng nhớ lại chuyện này, năm đó tràng bệnh kia, nếu không phải Vệ Nhiễm Tân dùng hết phương pháp tìm lương phương, đến các nơi tìm dược liệu, mạng nhỏ của Hoàng nhi khó mà giữ được vì bạo bệnh. Cho nên, sau khi Ngụy Vô Kỵ biết Phi Ứng Long có thể từ,

vấn sợ hãi Vệ Cầu Hoàng vì biến cố nào đó mà khôi phục trí nhớ.

”Tiểu chất đã biết.” Phi Úng Long trả lời cam đoan, nhìn thẳng vào hai mắt Ngụy Vô Kỵ lộ ra kiên định của y.” Ta sẽ không làm cho Hoàng nhi bị thương tổn.”

”Hào! Có được lời này của ngươi là ta an tâm.” Ngụy Vô Kỵ giương giọng khen.

”Hôm nay ta thật sự là rất cao hứng, ngày mai các ngươi có thể ra đi.” Ngụy Vô Kỵ thoải mái giống như là đang nói chuyện người khác, trái ngược với thái độ cường thế nửa tháng trước.

*****

Sớm mai ngoài cửa Ngụy phủ

Một chiếc xe do bốn con ngựa kéo đứng ở trước đại môn Ngụy phủ, con ngựa dẫn đầu cư nhiên là Truy Tinh mà Vệ Cầu Hoàng tối ầu yếm, mà ba con ngựa khác, đều là những hảo mã tuyển chọn trong vạn con, chiếc xe này là Ngụy Vô Kỵ chuẩn bị cho Vệ Cầu Hoàng. Ngồi trên mã xa chính là Như Thiết, vết thương tuy chưa khỏi hẳn, nhưng hắn vẫn kiên trì muốn lái xe.

”Cha!” Vệ Cầu Hoàng lôi kéo tay Ngụy Vô Kỵ không muốn buông ra.

”Đưa con ngựa, tiệc vui nào cũng có lúc kết thúc a! Con mà lôi kéo nữa là ta đến chỗ các ngươi cho các ngươi nuôi dưỡng luôn a.” Ngụy Vô Kỵ cười nắc nẻ, gã chưa nói ra chính là, sau này gã sẽ tùy tính mà trải qua cuộc sống mà chính mình luôn nghĩ tới.

Với gã mà nói, có thể sống một cách phóng túng, thích ứng trong mọi tình cảnh, mới là cuộc sống mà gã luôn nghĩ đến đầu tiên.

”Cha, vậy cha cứ cho con nuôi dưỡng thôi!” Vệ Cầu Hoàng nhào vào trong ngực Ngụy Vô Kỵ làm nũng.

”Cha của con không phải không nuôi sống được chính mình, hảo hảo đi thôi!” Ngụy Vô Kỵ đẩy nhẹ một cái, đem Vệ Cầu Hoàng đẩy vào trong ngực Phi Úng Long.” Cũng không nên bị khi dễ liền khóc lóc chạy trốn về a!”

”Ta mới sẽ không đâu!” Vệ Cầu Hoàng nhẹ giọng cười, dựa lưng vào ngực Phi Úng Long.

Người đến tiễn đưa rất nhiều, nhưng phần lớn không nói gì, mãi cho đến khi bọn họ rời đi, đều không người nhắc tới Ngụy Tinh. Ngụy Vô Kỵ biết Ngụy Tinh đối Vệ Cầu Hoàng là có tình ý, gã cũng biết Ngụy Tinh bỏ cuộc, cho nên, trong tình huống không muốn làm cho Ngụy Tinh thống khổ, Ngụy Vô Kỵ không tính toán an bài Ngụy Tinh đi theo Vệ Cầu Hoàng.

Vệ Cầu Hoàng cũng biết Ngụy Tinh đối chính mình hữu tình, nhưng hắn không thể nhận tình ý đó, cho nên hắn chỉ có thể làm bộ như không biết, hai người đều rất ân ý không hề cập tới Ngụy Tinh.

Vệ Cầu Hoàng rời đi phía trước, Ngụy Vô Kỵ phía sau cũng cùng phụ tử Ngụy An bước trên lễ trình của bọn họ.

Trong lúc nhất thời mất đi hai chủ nhân nên không khí trong Ngụy phủ trở nên im lìm, vắng vẻ như ngày xưa.

*** ** *

Sau khi biết được tình huống của Vệ Cầu Hoàng, việc đầu tiên mà Phi Úng Long phải làm đó là ngăn cách Trương Đình cùng Cầu Hoàng. Y mang riêng Cầu Hoàng đến phân bộ Phi gia trước, cũng chính là nơi Như Kim quản lý.

”Ai nha, Ngụy thiếu gia thật sự là khách quý a!” Như Kim nhìn thấy Phi Úng Long cư nhiên mang theo Vệ Cầu Hoàng trở về, cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn muốn giả ngu.

”Như Kim huynh, đã lâu không gặp.” Vệ Cầu Hoàng không mất cấp bậc lễ nghĩa lên tiếng chào hỏi.

”Như Kim, ngươi đừng náo loạn.” Giọng nói Như Thiết hơi khàn khàn, biểu hiện ra nội thương chưa lành.

”Tiểu Thiết, sao trên người ngươi lại mang thương?” Như Kim nghe ra giọng Như Thiết không khoẻ, đề khí không thuận, thân thiết hỏi.

”Không cần hỏi nhiều như vậy, ngươi trước tìm người sửa sang lại chỗ ở của thiếu gia cùng gia, hôm nay còn không tính toán trở về.” Như Thiết trừng mắt nhìn Như Kim liếc một cái, muốn hắn nhanh đi làm việc.

Như Kim vừa rời khỏi, Như Thiết cũng đi theo, Như Thiết đến chỗ đường ung nơi hậu viện, đem tin tức báo cho hai huynh đệ khác.

Tin tức viết là, Úng Long quyết định ở tạm trong này, có việc gì đến phân bộ phía nam thương thảo.

Một tháng sau, Vệ Cầu Hoàng cùng Phi Úng Long chờ một mạch ở phân bộ, nhưng làm cho Vệ Cầu Hoàng cảm thấy kỳ quái chính là, Phi Úng Long ngẫu nhiên không thấy bóng dáng, phía sau nhất định là do Như Thiết hoặc Như Kim bồi hắn. Hắn cảm thấy Như Thiết làm cho người ta an tâm, mà Như Kim làm cho người ta vui mừng, hai người có đều có chỗ tốt khi ở chung, cho nên khi Phi Úng Long không ở đây, hắn thật cũng có thể nhẫn nại chờ.

Một ngày, hai người Vệ Cầu Hoàng cùng Như Kim đi dạo trên đường phố, đại khái là vì xung quanh Ngụy phủ không có gì thú vị! Cho nên Cầu Hoàng vừa đến nơi này tựa như cá gặp nước, luôn thích đi khắp nơi trên đường phố, nhất là vào thời điểm Phi Ứng Long có việc không thể bồi hấn.

Khi Vệ Cầu Hoàng thắng lợi trở về, mà Như Kim thì kêu khổ thấu trời vì gã phải tay xách nách mang trăm món đồ về nhà, đột nhiên một người từ một bên vọt ra làm cho Vệ Cầu Hoàng kinh hoàng, mà Như Kim lại như lâm đại địch.

”Trương Đình phu nhân!” Trương Đình tóc tai tán loạn, mắt nhìn trừng trừng về phía Vệ Cầu Hoàng, bỗng dưng nhớ tới ngày nào đó Phi Ứng Long trở lại trong phủ—

Đã nhiều ngày, Phi Ứng Long buộc nhạc phụ của y, làm cho lão nhân mãnh liệt kia không còn là nhân tố lớn nhất quấy nhiễu y cùng Trương Đình tách ra.

Khi Phi Ứng Long hồi phủ, tin tức rơi vào trong tai Trương Đình, giống như kỳ tích, Trương Đình vốn tinh thần hoảng hốt, lập tức trang điểm, chỉnh lại cách ăn mặc, đến tiền môn nghênh đón.

Phi Ứng Long đem Trương Đình đến thư phòng muốn lên giải thích chuyện này.

Ngay từ đầu, Phi Ứng Long ôn tồn muốn cho Trương Đình hiểu, hai người bọn họ là đồng sàng dị mộng, không có khả năng hạnh phúc, căn bản không thể làm vợ chồng.

Nhưng Trương Đình lại ngoảnh mặt làm ngơ, liên tiếp cao hứng vì hôn phu trở về, hoàn toàn không để ý đến lời nói của Phi Ứng Long, cho đến khi y nhắc tới Hoàng nhi.

”Hoàng nhi? Người nói là tên tiểu quỷ đã chết kia sao? Hắn đã chết, sẽ không quấy nhiễu đến chúng ta.”

Trương Đình vừa thốt lên xong, nhất thời làm cho Phi Ứng Long giận đến đánh mất lý trí, y không hề hào ngôn hảo ngữ, ”Chỉ có hắn mới có thể làm bạn ta cả đời, người có thể ở bên cạnh ta tuyệt đối không phải người!”

Lời nói của y làm cho Trương Đình sững sốt, ”Nhưng mà..... hắn đã chết rồi a!”

Trương Đình luôn nghĩ rằng chính mình tặng độc xà trí mạng đã cướp đi mạng nhỏ của Vệ Cầu Hoàng.

”Hoàng nhi phúc thiên mệnh đại, hiện tại đang ở nơi khác.” Phi Ứng Long lạnh lùng nhìn nàng, ”Ngày mai ta sẽ đem hưu thư đưa đến trên tay người, người cùng nhạc phụ đại nhân muốn gì, ta nhất định sẽ giao cho người.”

”Ta..... ta muốn chỉ có người a!” Trương Đình đột nhiên tỉnh táo lại, hai chữ hưu thư lập tức đem lòng tràn đầy chờ đợi của nàng đánh thành mảnh nhỏ.

”Ta là không có khả năng cùng người một chỗ.” Trong lời nói của Phi Ứng Long không hề có độ ấm, khi y biết Trương Đình từng âm toán Hoàng nhi, y đối với nàng không hề mềm lòng.

*** **

Giờ phút này, trong mắt Trương Đình chỉ thấy nhìn nam nhân làm cho chính mình rơi vào kết cục thảm, trong đầu tràn đầy những lời tàn nhẫn mà Phi Ứng Long nói với nàng.

Vì sao không phải là ta? Người có thể bồi ở bên cạnh Ứng Long chỉ có ta mới đúng!

Chỉ cần người trước mắt này biến mất, Ứng Long sẽ trở lại bên cạnh ta.

Vệ Cầu Hoàng thấy sự điên cuồng trong mắt Trương Đình! Đột nhiên một đoạn ngắn hình ảnh tiến vào trong đầu, đó là một nữ nhân, đồng dạng có ánh mắt điên cuồng như vậy.

”Phu nhân.....” Vệ Cầu Hoàng cảm thấy đầu có điểm đau đớn, nhưng Trương Đình xuất hiện làm cho hắn không có thời gian nghĩ nhiều.

”Vì sao lại là người? Người đã sớm chết đi rồi mới phải.”

Vệ Cầu Hoàng cùng Như Kim không hiểu ý Trương Đình, Như Kim đối chuyện này hiểu biết đích quá ít. Nếu, hiện tại ở bên cạnh chính là Như Thiết, hắn sẽ giữ chặt Trương Đình trước, không để cho nàng có động tác gì, nếu hiện tại là Ngụy Tĩnh ở đây, hắn cũng sẽ sớm một bước che ở trước mặt Vệ Cầu Hoàng ngăn cách hai người, đáng tiếc hiện tại ở đây chính là Như Kim.

Khi Trương Đình từ trong tay áo lấy ra dao nhọn, Vệ Cầu Hoàng trong khoảng thời gian ngắn không thể nhúc nhích, đột nhiên trong lúc đó, hình ảnh hiện lên trong óc bắt đầu trở nên rõ ràng.

Cùng lúc, tiếng vó ngựa từ xa đến gần.

”Dừng tay!” Người vội vàng hô to là Phi Ứng Long.

Khi Phi Ứng Long cho người đem hưu thư cùng một phần sản nghiệp Phi gia mang đến cho Trương Đình, nghe được hạ nhân nói Trương Đình đêm qua đã

rời phủ, lập tức y nổi lên dự cảm điềm xấu, nhanh chóng phi ngựa gấp trở về.

Khi đến trước cửa, chứng kiến thấy cảnh tượng đó làm cho Phi Ứng Long nghĩ đến chính mình sắp mất đi hẳn, y xoay người nhảy xuống ngựa ngăn trở giữa Trương Đình cùng Vệ Cầu Hoàng, không nhìn Trương Đình tồn tại, từ trên xuống dưới cẩn thận xem xét xác định Vệ Cầu Hoàng không bị thương, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Đem Vệ Cầu Hoàng hộ ở bên cạnh chính mình, Phi Ứng Long đem ngựa kéo lại đây, gỡ xuống bao hành lý cột vào yên ngựa, lấy ra thứ đã chuẩn bị tốt đưa cho Trương Đình.

”Đây là vật cấp cho nhạc phụ đại nhân cùng người.”

”Đây là..... hũu thư.....” Trương Đình run rẩy, nhìn nhìn thứ trên tay.

Phi Ứng Long nhìn Trương Đình, trong mắt không hề dao động.”Đúng!”

Vệ Cầu Hoàng ngờ ngác nhìn nhất cử nhất động của hai người trước mắt.

Này thật là Ứng Long sao? Y thật là Ứng Long sao? Vệ Cầu Hoàng có chút nghi hoặc.

Nhận thấy tầm mắt của Vệ Cầu Hoàng, Phi Ứng Long nghiêng đầu đối hán cười cười, khi đối mặt Trương Đình lại lạnh như băng, tựa như băng trong nháy mắt đã hoà tan. Tại đây một khác, Vệ Cầu Hoàng đột nhiên hiểu được, trải qua hai năm thời gian, người thay đổi không phải Ứng Long, mà là chính mình, tâm tình chính mình thay đổi, không còn là tiểu quỷ ngây ngô chạy đuổi theo Ứng Long, mà Ứng Long lại vẫn là một Ứng Long đối hán ôn nhu như lúc trước.

Vệ Cầu Hoàng thoả mãn dựa sát vào y.

Giữa hai người nồng tình mật ý, lại làm cho Trương Đình tức giận.

”Hai người các người..... hai người các người.....” Lúc này đây Trương Đình hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng không cam lòng a! Nhiều năm thâm tình lại đổi thành kết quả như vậy, nàng không cam lòng a.

Trương Đình nhìn chằm chằm vào hai người trước mắt.

”Hai tên tiện nhân các người..... hai người các người..... ta nguyện rửa các người, chết, không, toàn, thân.”

Hốc mắt nóng lên, Trương Đình không ngần ngại cầm con dao trong tay đâm thẳng vào cổ họng của mình, máu tươi phun ra khi nàng rút nó ra.

Phi Ứng Long nhanh chóng quay người ôm lấy Vệ Cầu Hoàng, muốn ngăn trở tầm mắt của hán, nhưng vẫn chậm một nhịp, máu tươi đã bắn tung toé ở trên mặt hán.

”A.....” Vệ Cầu Hoàng thống khổ bưng kín mặt, máu tươi tính cả trí nhớ năm nào đánh úp về phía hán.

”Nương, đừng chết..... đừng chết a!” Hán giống như phát cuồng gào lên, tựa như dã thú bị thương ở trong ngực Phi Ứng Long giãy giụa không thôi, lực đạo lớn đến nỗi làm cho Phi Ứng Long khó có thể không chế.

Xong rồi! Trí nhớ của Hoàng nhi đã bị đánh thức!

Chuyện Phi Ứng Long tối sợ hãi đã xảy ra, sự tình biến hoá làm cho y trở tay không kịp, y thậm chí không có phương pháp giải quyết, chỉ có thể dùng sức ôm chặt Vệ Cầu Hoàng. Phi Ứng Long nghĩ thật nhanh, vung tay bỏ xuống, làm cho hán mất đi ý thức.

*** **

Phi Ứng Long vui sướng phát hiện Vệ Cầu Hoàng mở mắt.

”Hoàng nhi, người mê man hai ngày, có đói bụng không?”

Phi Ứng Long thần tình mệt mỏi, hai mắt phấp phất máu, khi nhìn thấy Vệ Cầu Hoàng mở mắt, lập tức lấy lại tinh thần, bưng lên chén canh trên bàn.”Nơi này có loại canh ướp lạnh mà người thích uống, còn có.....”

Đôi mắt Vệ Cầu Hoàng vốn linh động, lại tựa như mất đi sinh mệnh, tối tăm, lạnh như băng cứ như rơi gổ.

”Hoàng nhi.....”

Phi Ứng Long chấn động, cái chén trên tay rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Đưa tay xoa mặt hán, hai mắt trống rỗng vô thần kia vẫn là nhìn chằm chằm phía trước.

”Phi gia, vị thiếu gia này là chân kinh quá độ, choáng váng.....”

” Nói vậy! Thế tại sao hấn lại sốt cao không ngừng?” Phi Ứng Long rống to.

” Cũng có thể là do sốt cao, cho nên choáng váng.”

” Lang băm, ngươi là lão hồ đồ, cút đi ra ngoài cho ta.” Phi Ứng Long giận đến chửi ầm lên.

Những ngày kế tiếp, Vệ Cầu Hoàng vẫn bất động, không nói không cười, duy chỉ vào ban đêm khi nhắm mắt lại, một tràng ác mộng làm cho hấn kinh suyền, hô to, nhưng đến sáng hôm sau, hấn lại đem chính mình phong bế, trở thành rồi gỗ không có sự sống, không có tình cảm gì.

Phi Ứng Long lo lắng mỗi ngày canh giữ bên cạnh hấn, ban đêm lại gất gao ôm lấy hấn mà ngủ. Y cùng Vệ Cầu Hoàng, mỗi ngày đối với hấn nói chuyện, kể cho hấn nghe chuyện mới trước đây, hết thấy những việc mà sau khi hấn rời y mà đi. Y biểu hiện ra tất cả hi vọng ái ô của mình, chỉ hy vọng hấn có thể sớm ngày tỉnh táo lại.

Nhưng một ngày lại một ngày, y thất vọng rồi.

Thời gian một tháng rất nhanh trôi qua, nằm ở trên giường bệnh Vệ Cầu Hoàng cũng dần dần suy nhược, thân thể hấn không thể nhận thực vật, ăn liền phun, ói ra, sau đó Phi Ứng Long liền cưỡng bức đem thực vật quán tiến vào trong miệng hấn, nhưng cho dù làm như vậy, cuối cùng hấn vẫn là phun không còn một mảnh.

Thầy thuốc cứ lần lượt đổi hết người này đến người khác, dùng thuốc cũng càng ngày càng quý hiếm, nhưng không có hiệu quả chính là không có hiệu quả. Vệ Cầu Hoàng vẫn đang ngày một suy yếu.

” Hoàng nhi, nhìn ta, hãy nhìn ta a!” Phi Ứng Long bất đắc dĩ đối với hấn thì thầm, từng ban đêm, khi Vệ Cầu Hoàng vì ác mộng mà khóc thét rơi lệ; từng ban ngày, khi hấn vô thần đứng ở phía trước; Phi Ứng Long luôn thầm tình kêu gọi hấn.

Vệ Cầu Hoàng rõ ràng ngày một tiêu tụy, làm cho tâm Phi Ứng Long cũng càng ngày càng trầm.

Một ngày, Phi Ứng Long mệt mỏi ghé vào bên cạnh Vệ Cầu Hoàng chợp mắt, lại bị tiếng kêu khẩn của Như Kim làm cho tỉnh lại.

” Ứng Long, tỉnh tỉnh!”

Phi Ứng Long mở ra mắt, đập vào mắt là hình ảnh, làm cho y nhìn không được hốc mắt phỉm hồng.

Được thảo mới vừa quán vào trong miệng Vệ Cầu Hoàng, toàn bộ bị hấn phun ra, phun ra chính là hỗn tạp máu hồng sắc cùng nước thuốc. Đem chẩn nghiệm hồng tỵ như đang cười nhạo Phi Ứng Long mấy ngày nay cố gắng bắt quả chỉ là uống công. Vệ Cầu Hoàng vì sốt cao mà hai má ửng đỏ, hiện nay lại là một mảnh trắng bệch không hề huyết khí.

” Hoàng nhi, ” Phi Ứng Long nhìn không được nức nở, ” Hết thầy đều là lỗi của ta, người nên bị trừng phạt phải là ta a!” Bao nhiêu cố gắng nhưng khi nhìn thấy máu hồng sắc kia, có chút hiểu biết y lý Phi Ứng Long liền biết, y đã thiếu phương pháp xoay chuyển trời đất.

Bốn quân sự nghe nói thăm sự điều tụy, cũng chỉ có thể ảm đạm đứng nhìn huynh đệ thật tốt của bọn họ, âm thầm cầu nguyện.

” Hoàng nhi. .... ngươi nghe được tiếng của ta không? Nghe được đúng không! Vậy mau trả lời ta đi!” Phi Ứng Long đột nhiên điên cuồng lắc lắc đích thân thể Vệ Cầu Hoàng.” Ngươi muốn cứ như vậy biến mất sao? Ta không cho phép.”

Bốn người kinh hãi, tiến lên ngăn cản y.” Ứng Long, ngươi điên rồi, Cầu Hoàng hiện tại thân thể rất hư nhược a!”

” Ta biết, ta biết chứ, nhưng chẳng lẽ cứ mặc hấn rời ta mà đi như vậy sao? Lại một lần nữa rời ta mà đi. ....” Thân thể Phi Ứng Long run rẩy, vốn kiên nghị tự tin hiện tại y lại trở nên thấp phần bất lực, làm cho người ta không đành lòng nhìn.

Đêm đó, không khí giống như sắp phải chia tay, làm cho bốn người không đành lòng quấy rầy bọn họ.

” Hoàng nhi, nếu ngươi thật muốn rời đi, vậy ngươi nói một lời đi! Ngươi cứ như vậy cùng năm đó không từ mà biệt, căn bản không có gì khác nhau!” Phi Ứng Long ngồi ở bên giường, gất gao nắm tay hấn.” Đừng cho ta đang ở đỉnh cao vui sướng sau đó lại đem ta đánh xuống địa ngục.” Đem bàn tay không độ ẩm của Vệ Cầu Hoàng dán tại trán, Phi Ứng Long cảm thấy có cái gì đó thấm ướt khoé miệng! Lúc này y mới phát giác chất lỏng mằn mặn kia là lệ của mình.

” Hoàng nhi, ta không có kiên cường như Ngụy thúc, sau khi người mà hấn yêu chân thành chết đi, hấn còn có thể một người sống thân nhiên tự tại, ta không có biện pháp a!”

Phi Ứng Long không thể khắc chế lệ của mình, nếu nam nhi không dễ dàng rơi lệ, như vậy hiện tại chính là thời điểm y chân chính thương tâm.

” Long. ....”

Trong ý thức mơ hồ, tựa hồ nghe thấy có người đang gọi, Phi Ứng Long thoáng chớp bừng tỉnh.

Bàn tay đang nắm trong tay, hơi hơi phát ra lực đạo.

”Hoàng nhi!” Phi Ứng Long vừa mừng vừa sợ.

”Là..... người đang khóc sao?”

Trên mặt tái nhợt mà gầy yếu của Vệ Cầu Hoàng hiện ra nụ cười, như là muốn an ủi y. Nhưng xem ở trong mắt Phi Ứng Long lại cảm thấy có loại cảm giác mờ mịt hư vô.

”Người tỉnh?!” Phi Ứng Long gắt gao nắm lấy tay hắn.

”Ân! Bởi vì người đang khóc.” Vệ Cầu Hoàng cố gắng muốn cho y một nụ cười tươi.

”Vì sao tay người lại lạnh như băng như vậy?” Phi Ứng Long cảm thấy bàn tay đang nắm trong tay lạnh đến làm cho y bất an.

”Ta..... chỉ sợ là không qua khỏi.”

”Sẽ không!” Phi Ứng Long quá sợ hãi bắt lấy vai hắn, nhưng hơi lạnh rơi vào tay trong tay lại làm cho tim y đau như cắt.

”Thân thể của ta.....ta..... biết.” Hơi thở Vệ Cầu Hoàng bắt đầu trở nên dồn dập.

”Đó chỉ là ngắn ngủi, tiếp qua không lâu sẽ vô sự.” Phi Ứng Long siết chặt thân thể Vệ Cầu Hoàng, lại cảm thấy thân thể của mình cũng bị cái lạnh như băng kia thẩm thấu.

”Hào hạo nghỉ ngơi đi, ta sẽ ở bên cạnh cùng người.”

Nhìn thấy Vệ Cầu Hoàng nhắm mắt lại nghỉ ngơi, Phi Ứng Long ở một bên thương tâm khóc nức nở, dần dần, y cũng ghé vào bên giường chậm rãi chìm vào trong mộng.

Sau một lúc lâu —

Một đạo bóng đen như dung nhập vào bóng tối đứng ngoài cửa phòng. Trong mắt bóng đen tràn đầy lo lắng, nhìn chằm chằm hai người trong phòng. Bóng đen kia lập tức đi đến bên giường, nhét vào trong miệng Vệ Cầu Hoàng một viên thuốc.

”Như vậy..... có lẽ liên thật sự không còn là chuyện của ta đi!” Bóng đen thấp giọng lẩm bẩm, thân mình chợt loé, thân không biết quý không hay nhanh nhẹn rời đi.

*** ** *

Bắt đầu mùa đông

”Hoàng nhi, thân mình người còn chưa mạnh khỏe, sao có thể xuống giường?”

Phi Ứng Long tìm không thấy bóng dáng Vệ Cầu Hoàng ở trong phòng, trực giác mách bảo liền đi đến thư phòng, quả nhiên thấy hắn ngồi xếp bằng trên nhuyễn tháp, cầm trên tay một quyển sách.

”Ta đã muốn tốt lắm.” Vệ Cầu Hoàng buông sách trên tay, nhovn miệng cười.

Phi Ứng Long nói thầm ”Ta tuyệt không cảm thấy người đã khỏe, sắc mặt vẫn còn tái nhợt.” Hai tay y ôm mặt hắn đối diện cùng mình.

”Ta tốt lắm.” Vệ Cầu Hoàng xoa xoa ngực trái chính mình, ”Nơi này tốt lắm.”

Vào thời điểm Vệ Cầu Hoàng phong bế chính mình, từng lời Phi Ứng Long nói vẫn rơi vào trong tai hắn, hắn cảm thấy chính mình muốn mở mắt ra, nhưng, hắn lại suy yếu e rằng vô pháp làm cho chính mình thanh tỉnh.

”Là cha đi!” Vệ Cầu Hoàng đột nhiên lẩm bẩm lầu bầu.

”Cái gì?”

”Ta nói người khi đó cứu ta hẳn là cha đi!” Vệ Cầu Hoàng cười, trên mặt tái nhợt trôi lên một mảnh đỏ ửng.

”Sao lại không nói là ta chứ!” Phi Ứng Long ăn giấm chua nói.

”Vâng vâng vâng, là nước mắt của anh hùng Phi đại gia người làm cho ta thanh tỉnh.” Vệ Cầu Hoàng trêu chọc, vươn tay chỉ chỉ vào mặt Phi Ứng Long.” Người nhìn cũng chưa tốt lắm.”

”Ta hao tổn tinh thần cho người lâu như vậy a!” Phi Ứng Long giả bộ uỷ khuất, cúi đầu còn lấy ánh mắt lên nhìn hắn.

”Ta biết.” Vệ Cầu Hoàng đột nhiên đứng đắn trả lời, hai tay ôm lấy cổ Phi Ứng Long.

Hai người dựa vào thật sự gần, gần gũi có thể cảm nhận được song phương phun ra hơi thở.

” Cho nên, ta không muốn chết.” Ánh mắt Vệ Cầu Hoàng buồn bã, khoe miệng lại giương lên.” Ta muốn sống cùng ngươi đến già.”

Như là đang đối chính mình ưng thuận hứa hẹn, Vệ Cầu Hoàng nói chắc chắn.

Phi Ứng Long cảm thấy trong lòng rung động, Vệ Cầu Hoàng đang dùng phương thức của hắn biểu đạt tình yêu.

” Nếu ta là cha, ta là nói thân phụ của ta, ta tuyệt đối sẽ không cùng nghĩa phụ tách ra, ta tuyệt đối sẽ ở bên cạnh hắn, cho dù là từ bỏ đứa con như ta, chỉ cần có thể cùng người mình yêu cùng nhau, ta lúc nào cũng khắc khắc không muốn bỏ qua.”

” Ách. .... không nghĩ tới Hoàng nhi của ta lại là ngoài mềm trong cứng a!”

Phi Ứng Long trêu ghẹo nói.

Vệ Cầu Hoàng mỉm cười, ” Khi ta từ quý môn quan trở về, ta liền hy vọng chính mình có thể bỏ xuống hết thảy, cùng ngươi một chỗ.”

Trắng trợn thổ lộ, cư nhiên làm cho Phi Ứng Long cảm thấy có chút vô thố.

” Ta. .... cũng vậy.”

Thật vất vả đợi cho Phi Ứng Long trả lời, Vệ Cầu Hoàng muốn cười rồi lại không dám cười, khẽ tựa vào trên người y, làm cho y nắm tay hắn, hai người nhìn nhau cười.

” A! Tuyệt rồi.” Vệ Cầu Hoàng đột nhiên nhìn về phía ngoài cửa sổ, thì thảo nói.

” Đúng vậy, hảo lạnh.” Phi Ứng Long nói vừa xong, ôm chặt hắn giả vờ run lên.

” Ngươi không phải nói thân thể ta còn chưa khoẻ sao?” Vệ Cầu Hoàng đẩy ra cái tay đang bắt đầu mò mẫm lung tung của Phi Ứng Long.

” Ngươi không phải nói ngươi không có việc gì sao?”

Đột nhiên đánh xuống tuyết đầu mùa, làm cho độ ẩm lại giảm đi một ít, nhưng mất mát xuân ý, làm cho ngay cả trời đông giá rét cũng đông không được.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Tạo Hóa Thần Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.